

_____
_____
_____

א"ה"ק
_____
_____
ח"ק 3

15

נפתח:
נסגר: 2.75

מדינת ישראל
ארכיון המדינה

8438/21 חצ

שם תיק: ארה"ב. (כרך ד')

מזהה פיזי: 8438/21 חצ

מזהה פריט: 0003007

כתובת: 2-120-1-2-4

תאריך הדפסה: 16/03/2017

ארכיון המדינה

משרד ראש הממשלה

טופס מראה מקום להוצאת תעודות יחידות*

חטיבה מס: 130/15

מיכל מס': 8438 PA

ונז'יק התעודה: _____

שם כחבר התעודה: רמ/30

סוג התעודה (למלא במקום המתאים): MSC

תיק מס': 21

שם הנמען: _____

5.2.75
 10.2.75
 10.2.75
 11.2.75

- מכתב
- מודק
- תוכיר או מיזכר
- דין וחשבון או זכרון דברים משיחה או דיון
- פרוטוקול של שיחה, דיון או קשיבה

הטופס יכולא בשני עותקים. העותק הירוק יוכנס לתיק במקום התעודה שהוצאה; העותק הלבן יצורף לתעודה שהוצאה.

1861

אורח / מציבה

25.2.75
ע"י ב"ר

"
מציבה

מקרה א"א המצוי למדי שנים. צ"א / אורח -
יבן א"א המצוי למדי שנים. צ"א / אורח -
א"א המצוי למדי שנים. צ"א / אורח -
א"א המצוי למדי שנים. צ"א / אורח -

א.ו.כ. / מ.צ.ר.י.מ.

בלט
רגיל

א.ו.כ. / מ.צ.ר.י.מ.

מאך: ח צ ב

נר: 20.02.75/836/1961

המקור: רדיו קהיר

רזקם: 20.2.75/1800

הנדון: מצרים / הקמך רחנך השמל חדשה כמצרים.

החברה האמריקניך ווסטינגהאוס מסרה ב 19 פבר, כי היא נרבקשה
להקים רחנה להפקך השמל כמצרים. הרחנה רעלה עפץ מליונ דולאר.
דובר החברה מסר כי הרחנה החדשה היא השלישיך מסוגה שהחברה הקימה חמץ
כמצרים. היא רוקם 1.6 קמ, צפוניך לקהיר ורפוקרה רהייה
87 אלף קילוואט.

סופ מרוב אמ 1120 20
נא אשרי רררררר

מקור: סימז, ג. מקהיר

רזק: 2210 / 18.02.75

הנדון: מצרים * בריטניה // שיחוך בין מצרים לתכזה בריטיך לייצור

מטוסים על רכישך מטוסי די.סי. 10, ..

יו, ג. מועצך המנהלים של חברך דוגלאס האטריקניך לייצור מטוסים *
מקדונלד הגיע ב * 18 פבר, בערב לקהיר לביקור בנ יומיים במהלכו
יערוכ שיחוך עם האחראים במשרד הרעופה ומוסד מצרים לרעופה על רכישך
מטוסי ,,די.סי. 10, על ידי מצרים.

מקדונלד אמר- כי ביקור זה משלים אך הביקור שערך במצרים בנוב, 74, ..

סופ פנינה יק 190020

נא אשדוף

בלמס

דחופ

מאך: ח צ ב

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

1950

1951

1952

1953

מאך : תצב

נר : 17.02.75/836/1608

מקור : טימון סקהיר

רזק : 17.2.75/2000

רררררררררררררררררררר

הנדון : מצרים אדח / קיסנינגר המהיר ב' 17 פבר בגנבה כי צפו' שטאדאך יכסר באדח כמוצי' ק' הדאונגה של שנג' 75.

סופ רחל סמי 172110

גא אשדוקררררר

מאך : ח צ ב

גד: 17.02.75 / 836 / 1558

1310

מקור: אכיומ לבנונ

מרא"כ : 16.02.75

+++++

הנדון: מזה, //ר, סואך לארה, ב - קוסיגין לקהיר ?
כינוס פסגה ערביך זושא.

מקורך יודעי הם בקהיר מסרו שהנשיא אנואר אלסאדך מכוון לבקר בארה, ב, במועד מאוחר יותר. ידיעות ערונאיוך מוסרן כי קיסינג'ר אשר לעוזריו שהוא מצפה לכיבוד סואך באמידקה לפני רחיק מאי. כמו כן הזכירו הידיעות לידוע- כי הנשיא המצרי רוצה לבקר בואשינגטון לפני ההסע לנסיגך ישראל מסיני.

באורן זמן הזכירו מקורך ערביים מהימנים בבירור שתנשיא סואך הזמין אך יאסר ערפאך לבקר בקהיר בזמן הקרוב ושנישא הועד הפועל של הארגון ייענה להזמנה בימים הקרובים.

המקורך אמרו שהנשיא סואך רוצה להדגיש בפני אש, פ אך החלטתו לא לבצע צעדים נפרדים במסגך המו, מ עם ישראל - אשר יזיקו למעיה הערביך- ובמיוחד מעיק. נסיגה ישראל מהגדה המערביך של הירדן.

המקורך הוסיפו שסואך יבקש מערפאך שינקוט עמה חיוביך יותר בקשר לרפייסון עם ירדן. כן צפוי שסואך יעדכן אך מנהיג אש, פ קוצאון ביקורו האחרון של קיסינג'ר בקהיר.

ישנן הערכון שונוך לאפשרוך של ביקור ראש ממשלך בריה, מ- אלכסי קוסיגין בקהיר.

כן צופים עריסך ועידוך פסגה זושא שישךפן בהנ הנשיאים סואך ואסר- תמלכ פיצל- המלכ חסין וערפאך.

311

מקור: סימון מהיר

רזק- 0100 / 16.02.75

+++++

הנדון: מצרם // על פגישת עמישה ראב"ב ורח"ט בשיר עם משלח ערונאים

מאידו, ב.

+++++

השרה לעניינים סוציאליים * עמישה ראב"ב- הדגישה ב' 15 פבר, כי בעיון של מצרים הושבון ב' ודוהקון ב' ערה הנ שודור אדמוניה הכבושון ופ'וח אוצרויה על מנך להעלון אך למך המחיה של הרשכ'ים.

בפגישת עם משלח ערונאים אמריקאים הנמצא ערה כקהיר אמרה עמישה כי רוכניון הפ'וח והסוציאליון והכלכליון במצרים מוכצעון כמלוא הרנופה. יוד עם זאך מוכצער רוכניון ששוכלך לארגון המשפחה על מנך לזטל אך בעיר הרפוצצון האוכלוסי'.

המפקח על ענייני הערונון בנשיאון מצרימי רח"ט בשיר- סקד בפני המשלח אך הרפ'חויון הנוכחיון בבעיה הפלסט'יני' והדגיש כי לא ירכב לפ'ור בעיה זאך כל עוד לא יהיה לצד הישראלי כוונה אמ'יך לשלום.

רח"ט בשיר אמר כי נוכחון פלסט'יני' בג, נבה היא זכר הכרחי- וכי אמ הישראליים רוצים באמך משלום- שומה על ישראל להכיר בזכויון הלגיטימיון של העם הפלסט'יני'.

עוד אמר כי הערבים נכששים לשודד אך אדמוניהם בתקאם להולטון האו, מ.

הנדון: מצרים // חברי חג, אזי בפגישה עם חברי ועד הכוח המזוינים של הקונגרס ב-16 פבר.

חג, אזי אמר בפגישה שלא נ'רנ לכונג שלום אי'נ במזה,,ך אלא אחרי שחרור הארמה הערכיך מחיבוש ומצי'אך פ'רון צודק לזכו'יך הלאומי'ך של העם הפלסטיני. כנ אמר - שמלתך מ' הוכיחה - שהדיבורים על גבולך בטוחים אינם עולים בקנה אחד עם הג'ונ הקרופה.

חג, אזי הביע בטחונ בככ- שארה,,כ יכולה למלא רפקיד אפקטיבי בהשכ'ן השלום ופ'רון משבר המזה,,ך אם רשוב ורשקול אך החי'פ והי'מה של המפקך הנשק לישראל- המאפשרך לישראל לרהוך ללא הר'פ אך הנס'יונוך להגיע לפ'רון צודק לבעיה.

חג, אזי אמר גם : עלינו לפ'ח אך הי'חסי'ם בין מצרים ומדי'נוך ערב לכין ארה,,כ על י'טוד הי'לופי ידע שכני ושכנולוגי ושימוש בכספ'ים העודפ'ים לשם השקעו'ך למפעלי פ'רוח לשוכך כל הצדדים, מצרים יכולה למלא רפקיד מרכזי בהחום זה. זאך כרו'פ אפשרו'יך-ה השוק הגדול שלה- הי'פ כוח האר'מ/ המאומ'ן בה וקשריה האי'רני'ם עם כל מדי'נוך ערב.

כנ אמר שחוא משוכנע- שהכרי הקונגרס שאר המדי'נאים בארה,,כ י'מלא- ללא ספק- רפקיד אפקטיבי בהכנה רבה יורך של העמדה הערכיך.

בפגישה נערכ דיו'ן סביב הר'שמו'יך חברי הקונגרס לאחד כיקורם באזורי השיקום של הרעלה.

בפגישה הש'ר'פ שגרי'ר ארה,,כ בקהיר.

מקור ב,,: סימון מס' 152150 פבר.

בביקורה באזור הרעלה נלווה למשלחן עוזר שר המלחמה לוא סעד מאמון והדובר הצבאי עמיד ח'ט אלכ'ר'ב.

המשלחן ביקרה (בגשר) החבל לוא אחמד ח'די והאזי'נה להסבר מפורש מפי מפקד אר'מיה שלוש לוא אחמד בדוי.

מקום

בלמס

רגיל

מאי: ח צ ב

גר: 16.02.75 / 836 / 1466

מקור: ח צ ב

רזח: 16.02.75 / 0940

הנדון: ישראל י ערב // תורי רחסין כשיר בפגישו עם משלוח הערונאים
האמריקאנים המבקר מצריים.

(ריקון לטר 16.02.75 / 836 / 1462)

כטורה האחרונה בטר הנ, ל צ, ל: כמו כנ יש להכיר בזכויותיו הליגאליין
של עם פלסטינ.

סופ פנינה סמי 161003

נא אשרוףףף

א/ה"ק/א/מ/מ

בלתי מסווג

משרד החוק
—
מחלקת הקשר

מברק יוצא

10

מס' 340

בשלה 161630 פבר' 75

אלה רושניגטרון
מאנו המשרד

אחד אליוט מצוי 15.2 שקיטיבגר הודיע 'פוזריו שמאדאם יבקר באוזה"ב לפני ה-1.5 ושמאדאם
זרמד על כך שלא לביט ברושיבגטרון לפני שמכס לבסיסה ישראלית. הפתון מוסר שקיטיבגר יבוא לקבי
לקהיר ב-17.3. אשר לביקור ברזבייב במוז'ים צופה הפתון שייפוד בסוף האביב.

מ"כז

שדה דהם מנכל יחבט המנכל סמנכל מצפא סותים חקר מארם אב מעת הטובה תפוד אילטר ממקטובה
רט אמן נברן
בב/כפ

מחזור

בלט

דחופ

מאך: ה צ ב

גרי: 1391 / 838 / 15.02.75

סקור: סיע

רזק: 1050 / 15.2.75

ררררררררררררררררררררררררררררררררררררר

הנדון: מצרימ י ארחב /// ראריכי ביקור סאדאך בארחב וקיסנינג, ר במצרימ.

השבועון ,,אח, באר אליומ,, המצרי מסר מפי קיסנינג, ר
 כי הנשיא סאדאך יבקר בארחב לפני ה י 1 במאי 75.
 השבועון מסר כי קיסנינג, ר הודיע על כך לעוזריו וכי הנשיא סאדאך
 עומד על כך שלא לבקר בןאשנינגטון לפני הסכם לנסיגה ישראליך.
 מאידכ מסר העירון כי קיסנינג, ר ישוב לקהיר ב י 17 מרצ כדי לחגיש
 לסאדאך אך רכניוך לנסיגה ישראליך ולקיך מהמעברים ושדוך הנפט בסיני.

סוף ליכי סמי 1220 15

גא אשדוףמלפיה

1301

בלט

דחום

סאך : חצב

נר : 15.2.75/936/1368

מקור : סימך מסתיר

רזס : 14.02.75/2255

רררררררררררררררררררררררררררררררר

הנדון : מצרים / פגישך הועדה לענייני צבאיים של הקונגרס
האמריקאי המבקר במצרים .

רררררררררררררררררררררררררררררררר

משלחך הועדה לענייני צבאיים של הקונגרס האמריקאי נועדה ב' 14
פב, בערב עם ואחראי לחסברה בנשיאוך הרפובליקה יהוסינ בשיר עם מנכל
מטוד הקלנונ יעבד אלקאדר אלשאפעי ועם עוזר שרהמלחמה לוא טעד
מאמון וזאך באולמ הורצאוך באקדטיה הגבוהה עש נאצר .
בפגישה האזינה המשלחך לדברים מפני יהוסינ בשיר שבהם סקר אך
מדיניות החוצ של מצרים ובפרט בבעיך המזהך והיוזמוך של מצרים
להחזרך השלום לאזור .

כן הצביע המאמצים הרפלומטיים שהשקיעה מצרים לפני ואחרי מלחמך אוק
והבהיר אך העקרונוך שעל פיהם נוהגך מצרים בקחום זה וזאך
מנקודך מוצא של אחריונה הלאומיך והערביך .

סופ רחל קש 150200

נא אשרוףףףףףףףףףףףףףףףףףףףףף

U.S., Egypt Sign Controversial

By Jim Hoagland

Washington Post Foreign Service

BEIRUT, Feb. 13 — Secretary of State Henry A. Kissinger added his personal prestige to an American move to lend Egypt \$80 million today by signing a commodities loan that has been languishing in Cairo for weeks.

The ceremonial signing of the 40-year, 3 per cent loan at the end of Kissinger's talks with President Anwar Sadat was evidently intended as a media event to emphasize continuing progress in American-Egyptian relations.

The commodities and capital "goods" loan agreement, however, has thus far caused as much acrimony as accord between American and Egyptian officials. Egyptian negotiators who have sought a variety of goods at preferential terms have been disappointed to find the United States unable or unwilling to supply them.

Kissinger's signature on the authorization for the first large infusion of American aid to Egypt was technically unnecessary. Such agreements are routinely handled by American embassies abroad.

But Kissinger has adopted a high profile in seeking visible signs of success on his trips to Egypt, which agreed to restore diplomatic relations with the United States only a year ago after a seven-year hiatus.

Some senior Egyptian officials and lower-echelon State Department officials are concerned, however, that focusing a spotlight on such agreements only adds to the frustrations that inevitably crop up in negotiations between two bureaucracies that have long been estranged.

For Egyptians the most glaring example of this is the nuclear reactor they feel former President Nixon promised them as the grand finale of his tour of Egypt last June. Prospects for Egypt receiving the reactor seem to be dwindling and Egyptian resentment is rising.

"When American officials sign something we expect it to be honored," said Marei, the speaker of Egypt's Parliament and the country's second-most influential political figure, said last week in discussing the reactor. "American prestige and credibility are in jeopardy."

Despite sharp reaction from Congress, Nixon promised nuclear reactors to both Egypt and Israel for general power if they would accept stringent safeguards to ensure peaceful use of the atomic plants.

Rather than accept American inspection of its existing reactor at Dimona, the Is-

rael government turned down the offer. This has left Sadat in the politically awkward position of having to accept the American inspection that Israel refused if he goes ahead with the deal.

General Electric and Westinghouse are continuing separate discussions with Egypt on the reactor, according to knowledgeable Egyptian sources, and were to submit detailed proposals this month. But Marei, blaming the U.S. Congress for blocking an accord, indicated that Egypt was turning now to France and the Soviet Union for reactors that would take the place of the proposed American plant.

The highly publicized \$250 million American aid commitment Kissinger gave to the Egyptians after they accepted his first disengagement of forces agreement with Israel last year has also been cause of hard feelings.

Egyptian officials openly complained that American promises were not being kept when the aid package got bottled up in the foreign aid confrontation last year.

both sides feel that the problems that arose during negotiation of the loan, which has a 10-year grace period in addition to its extraordinarily soft repayment conditions, can be worked out. But they will now also have to deal with the extra symbolic value it has taken on as a result of today's calculated publicity.

Kissinger is known to feel that economic aid and American investment in Egypt will provide a stable base for the diplomatic "peaks and troughs" that his peace-making effort inevitably will produce.

Firm commitment of private American investment continues to be on a much smaller scale and at slower pace than Egypt wants. But investment analysts in Cairo report that the picture has brightened appreciably in the past five months.

American investors "keep complaining about the hardships of making deals here, but they keep coming back to discuss the deals," one foreign economist said. "The discussions seem to be inching along."

Investment infrastruc-

ture seems to be forming in Egypt's once economically closed society. Recent foreign investment is concentrated on hotels, an air charter company, small computer data processing firms and taxi firms. Two American automobile companies are seriously discussing opening assembly plants, and Boeing is said to be examining opening a major aircraft overhaul and servicing center.

In the most promising sign, three of the largest American banks have received final authorization from the Egyptian government to go ahead with joint ventures with Egyptian banks, and other American banks are discussing establishing offices in Egypt.

Arab investors are also beginning to organize important joint ventures with Egyptian colleagues. Wealthy businessmen from Saudi Arabia and Kuwait, operating in separate investment companies, are reported in banking circles to be holding out the promise of \$3 billion in lines of credits if Egyptians can come up with profitable projects.

Lower-echelon officials on

Loan

on 3d/2010
Washington Post
14.2.75

1/310

מקור: סימון מקור

רזק: 1405 / 13.2.75

החברה הכלכלית

הנר: מצרים // על ההסכם הכלכלי שנחתם בין מצרים לארצות

ההסכם שנחתם בקהיר ב י 13 פבר, בין מצרים לארצות קובע שארצות רגיש
מלווה בסכ 80 מליון דולר למצרים לשם קניין מצרכי יסוד מארצות.

מלווה זה נחשב לזווה הגדול הראשון במסגרת רובנית הסיוע הכלכלי של
הסוכנות הכינל לפרוח אפר ארצה גם עי תקונגים המדיקאי
בסכמת של 250 מליון דולר.

המלווה ייפרע לזכ 40 שנה, ב י 10 שנים רהייה הקר לריכך של 2 אחוז
לשנה ולאד מכנ 3 אחוז לשנה. נציגי פרי המסלול יימגשו לקביע
רשימך המוצרים שימומנו באמצעון המלווה והצעדים שיש לנקוט.

א (ה' 2/24/3103)

משרד החוץ

מחלקת הקשר

מברק יוצא

בלתי מסווג

14
3

מס' 262

בשליח: 131600 פבר 75

אל : רושינגטון
מאת: המשרד

1. חיגאזי בועד עם משלחה של חברת ד ורד הטבקרת במצרים. בודבו אפשרויות ט"פ בתחומי יעוץ ומסירה ידע (סימז"ת 11).
2. בשיא חברת ההשקעות הערבית הבינל, לוסייך דאדא אמר כי חברת פורד ברשימה השחורה הערבית ויש להמנע מכל עיסקה איתה וזאת משום שתקיפה מפעל בישראל (יר. פי. 12).

מרכז

שזה רהט מנכל שהכט סמנכל סמנכל מצפא מזהים חקר כלכלית העוד אילסר דם אמן מעת

הסברה סמסנרה גבון

צב/דל

137 N

בכנס
רגיל

מאן: ח צ ב

נר: 12.02.75 / 836 / 1172

מקור: ס י ע

רזק: 12.02.75 / 1415

הנדון: אזה, ב י מצרים // משלחן קירון אמריקאיך הגיעה לקהיר.

משלחן קירון אמריקאיך הכוללך 37 איש כיניחם מרצים באוניברסיטאוך ועורכים רשמיים של הערונים האמריקאיים - הגיעה לקהיר ב י 12 פבר, אזה, צ לבקור שיימשכ ארבעה ימים.

המשלחן קייים מגעים עם האחראים המצריים ורפגש עם חג, אזי.

נמטר - כי מדרך המשלחן לעמוד על המצב באזור.

סופ מנינה דט 122343

נס אמרולרולרולרולר

גרו: 1178 / 838 / 12.02.75

מקור: סימז, ג, סקהיר

רזס: 2240 / 12.02.75

הנדון: מצרים י ארה, כ, // על פגישך הג, אזי עם מזכ, ל משה, ח,
האמריקאי לשך, פ כלכלי.

הג, אזי נודע כ י 12 פבר, בערב בלשכך עם מנכ, ל משה, ח האמריקאי
לעניני שך, פ כלכלי י רובינסון- המכר ערה בקהיר.

הג, אזי סקר אך רכניך המעבר בקחום הפירוח לשך 78 ואך האפשרויות
והציפיות לגבי רוכניך הפירוח בשנים 80'76.

שני הצדדים סקרו אך אופקי שרה, פ במסגרך רוכניך אלה- כמיוחד
בקחומי ההקלאוך- הרעשייה- הריעוש החמלאי והידע הטכנולוגי.

לסימז, ג, נודע- כי הצד האמריקאי הביע נכונוך מלאה לעיון בצורכי
מצרים בקחומים הטכניים והטכנולוגיים. כמו כן נודע- כי רובינסון
ייפגש עם השרים המצרים הנוגעים בדבר כדי ללמוד אך פרטי שרה, פ
בין מצרים לארה, כ, ב.

דחוף

מלכים

מאריך: ח צ ב

גרי: 12.02.75 / 836 / 1152

מקור: סימו, רך מקהיר

רזע: 12.02.75 / 1730

הנדון: מצרים י ארה, כ // ב י 13 פבר, יחמט הטכמ כלכלי בין
ארה, ב למצרים,

מהמי ופיסינג, ר יחמו ב י 130900 פבר, בארמון, אלשארה, על
הטכמ לשך, פ כלכלי בין מצרים וארה, ב, על פי הטכמ זה רעניק
ארה, ב מלוויים למצרים שינוצלו לרכישך סחורוך שונוך מארה, ב
בניהם יכול הקלאי.

סופ פנינה דוריק 122005

מארוקאלאריה

1000

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

5300 S. DICKINSON DRIVE

CHICAGO, ILLINOIS 60637

TEL: 773-936-3700

FAX: 773-936-3701

WWW.PHYSICS.UCHICAGO.EDU

ADMISSIONS OFFICE

PHYSICS DEPARTMENT

5300 S. DICKINSON DRIVE

CHICAGO, ILLINOIS 60637

TEL: 773-936-3700

FAX: 773-936-3701

WWW.PHYSICS.UCHICAGO.EDU

גר: 11.02.75 / 836 / 102

מקור: סימון מקהיר

מצרים

רזק: 11.2.75 / 1845

רררררררררררררררררררררררררררררררר

הנדון: מצרים * ארזב /// משלוח של חכר פורד מבקר במצרים.

הג, אזי נועד עם משלוח של חכר פורד האמריקאני המבקר ענה במצרים.
במהלך בפגישה דנו באפשרויות שהפ כחומי הייעוץ והגשך יידע
הטכני בין מצרים לחברה האמריקאניך.

סופ לילי סמי 2120 11

נא אשרור

בלנס

דחופ

מאך: ח צ ב

גר: 11.02.75 / 836 / 1065

מקור: סימון קהיר

רזק: 11.2.75 / 2025

רררררררררררררררררררררררררררררררר

הנדון: ארזב * מצרים // מנכל משהח האמריקני לעניני כלכלה
הגיע לקהיר.

המנכל לעניני כלכלה במשהח האמריקאני הגיע לקהיר
ב 11 פבר, ארזב בראש משלוח לבקור במצרים שימשכ מספר ימים.
המשלוח האמריקאניך קיימ במהלך הבקור שיחור עם האחראים במשרד
לשרפ כלכלי שמטרתם חזק שרזפ בין שרי המדינוך בכל החומים.

סופ לילי סמי 2125 11

מקור

מקור: סימז, ג. מקהיר

רזק: 2105 / 10.02.75

הנדון: ארה, ב. ב. מצרים // על ביקור משלחן הקונגרס האמריקאי לאורכ
דעלך סואצ.

משלחן הקונגרס האמריקאי נפגשה עם יו, ר. רשון דעלך סואצ. משהור אחמד
משהור ועם מפקד קבוצת העבודה האמריקאית הפועלך לטיהור הרעלה.

המשלחן האזינה לדו, ח. על הפעולוך שכוצעו למען טיהור הרעלה.

לאחר מכן סעדה המשלחן במפקדן ארמיה 2. עם סיום הביקור העניק להם
הלוא פואד עזיז ע, אכ"י מזכרוך.

חבר המשלחן י. ג. ו. ג. רמנ הביע הרפעלוך והערכה כלפי האחראים בכוחוך
המזויינים המצויים. הוא אמר כי ביקור המשלחן באיזור הרעלה גרם לכך
שהוא יבינ אך עוכדוך המצב כפי שהנ.

לאחר מכן ביקרה המשלחן בקנטרה המזרחית וראיה אך הירס בה. פואד
עזיז הכהיר אך הקרבוך שנהלו כוחוך הארמיה ה. 2 במלחמך אוק.

המשלחן ביקרה כמוצב מס, 3 של מפקדן כוחוך האויב בקו ברילב באיזור
קנטרה המזרחית. מפקד העוצבה אשר השמיד אך המוצב ושהוד אך העיר
הסביר אך המערכוך שהנהלו.

המשלחן ביקרה גם באיזור אלטאלבה בגזרה המרכזית מזרחית לרעלה ושמעה
הסבר מפורט מפי מפקד העוצבה אשר שחד אך האיזור על קרב אלטאלבה
וכיצד עלה בידי כוחוך דויזיה הי, 16 להשמיד 117 טנקים של האויב
במשך ה. 10 * 9 אוק. המשלחן הזך כשרידי הטנקים המושמדים של
האויב הנמצאים עדיין באיזור.

1/10/75 זרימ

כלמט

רגיל

סאך : ח צ ב

נר: 09.02.75 / 856 / 0850

סקור: סימך סקור

רזק: 09.02.75 / 1648

+++++

הנדונ: מצרים // פגישור סאדאך
+++++

סאדאך פכל אך יוג, ינ בלקי המנהל לשעבר של הבנק חבינ, ל לכינוי
ולפרוה זאך מואד קלארק * יו, יו, מוסך החנהלה של הברך
.. אמריהן אכטמרט ..

הטנימ מבקרים ערה בקהיר.

סופ יונה מל 2105 פ

גא אמריהן

אלג'ה

סקור: סימז, ר. סקהיר

הנדון: מצרים * ארה"כ // רחסינ בשיר סבל אך משלחן הקונגרס האמריקני.

המשלחן של הקונגרס האמריקני המבקר ענה בשהיר לפגשה ב * 8 פבר, 74 בבוקר עם רחסינ בשיר * האו"א על ההסכרה בנשיאוך הרפובליקה - עם כסאל אלג, נצורי * מזכ"ל משרד הרכנונ ועמ עוזר שר המלחמה * לוא סעד מאמון.

בןחילך הפגישה סקר רחסינ בשיר אך מדיניוך החוצ של מצרים - אך ההצעות המצוין לפרונו בעין המזה, ר. ואך הצורכ כי ארה"כ ובמיוחד הקונגרס ירסכו במדיניותה של מצרים למציאך פרונו של שלום צודק באזור.

אח"כ דבר כסאל אלג, נצורי אשר אמר כי רוכניך המעבר של מצרים מיו"ל 74 עד דצמ, 75 מבוטסך על עדימויך אשר בראשן עומד השיסום וכמיוחד באזור הרעלה - אח"כ השלפך הפרויקטים הקיימים ענה ואשר מספרים מגיע ל * 210.

אח"כ דבר לוא סעד מאמון. הוא סקר אך ההכנוך הצבאיך מאז 1967 ועד מלחמך אוס"כ. הוא אמר - כי הכוחוך המזויינים של מצרים הצליחו לתצוך אך מסכול המי"ם ברעלך סואצ לעבור אך סוללך העפר לפרוצ לקו בריכ וכהשקלט עליו רוכ שש שעוך. סעד מאמון ערכ השואה. כל מה שבצעו הכוחוך המצריים רוכ שש שעוך ובין העובדה שישראל הצליחה להציב ראש גשר אחד בלבד לאח"כ מאמצ ממוטכ של שכעה ימים ברציפוך. סעד מאמון סקר גם אך הנסיונ הישראלי להשיג שטח נוספ בין 23 ל * 28 אוס"כ, 75 כנצלה אך העובדה שמצרים כבדה אך החחלטה בדבר הפסקך האש. עוד אמר סעד מאמון - כי סל היה להשמיד אך כוחוך האויכ. הרוכניך הירך לפצל אך כוחוך האויכ רוכ נרוק סוי האספקה שלו. עוד אמר - כי הכרחה של ישראל בעובדה הירך בהעלפרה לסגך מזרחה.

המשלחן האמריקני רבקר ב * 9 פבר, 75 בחזיך רעלך סואצ בעיר סואצ בפורט רופים בגזרה ודרומיך של הגדה המזרחיך של הרעלה בעיר קנטרה ובאסמאעיליה. במחלכ הבקור רפגש המשלחן האמריקני עם ספקדים של הכוחוך המזויינים. כמו כן - רשמע המשלחן סקירה על המצב הצבאי רוכ הרייחוסוך למלחמך אוסטובר.

מצומ

בכ"מ

דחופ

מא: ח צ ב

גר: 07.02.75 / 236 / 0620

מקור: סימז, ר מקהיר

רזק: 06.02.75 / 2328

הנדונ: ס צ ר י מ י א ר ה , ב

אסמאעיל פהסי סימל ב * 6 ינואר בשב אן שגריר ארה, ב כקחיר.

סופ פנינה יק 070118

נא אדרוףאלימלי

1942
The first of the year
was a very busy one
with many projects
to be completed.

During the month of
January, the following
work was completed:

1. The first of the year
was a very busy one
with many projects
to be completed.

2. The second of the year
was a very busy one
with many projects
to be completed.

נר: 0491 / 856 / 05.02.75

מכתב

סקור: סימון מקהיר

רזק: 1855 / 05.02.75

+++++

מ צ ר י מ י א ר ה , , ב
+++++

רמט, ממרים קבל כ"ט פבר, אך שגריר ארה"ב כקהיר. בפגישה נדונו
יחומי שה, פ הכלכלי בין שרזי הארצות.

סופ יונה קט 2135 05

נא אשרי המהוללה/הוללה

1911
1912
1913
1914
1915
1916
1917
1918
1919
1920
1921
1922
1923
1924
1925
1926
1927
1928
1929
1930
1931
1932
1933
1934
1935
1936
1937
1938
1939
1940
1941
1942
1943
1944
1945
1946
1947
1948
1949
1950
1951
1952
1953
1954
1955
1956
1957
1958
1959
1960
1961
1962
1963
1964
1965
1966
1967
1968
1969
1970
1971
1972
1973
1974
1975
1976
1977
1978
1979
1980
1981
1982
1983
1984
1985
1986
1987
1988
1989
1990
1991
1992
1993
1994
1995
1996
1997
1998
1999
2000
2001
2002
2003
2004
2005
2006
2007
2008
2009
2010
2011
2012
2013
2014
2015
2016
2017
2018
2019
2020
2021
2022
2023
2024
2025

Sadat Is Floating on Shaky Raft in Turbulent Mideast

By WILLIAM MONTALBANO
Knight News Service

CAIRO — Anwar Sadat emerged from two decades in Nasser's shadow, where he was belittled as the innocuous "Colonel Yes, Sir," to become an Arab super star.

Now, Egypt's president, the most important and prestigious of all Arab leaders, finds himself on a perch as precarious as it is lofty.

"Sadat is likable, credible, intelligent and rational," says an admiring Western diplomat, "and he's hanging by a thread."

"If there is no new important step toward peace in the next few months, we are not only flopping as human beings, but we may also witness a coup against Sadat," in a high-ranking Egyptian official gloomily concludes.

Sadat, perhaps more than any other man in the turbulent Middle East, is the vor-

text of incredible pressures—from inside Egypt, from Israel, from the other Arabs, from the Soviet Union, from the United States.

Signals Crossed

Distinction came late to this intense, emotional man, 52, the son of a clerk. He was schooled in the army, in volatile politics and subtle conspiracy.

He has matured since the days of Gamal Abdel Nasser's 1952 coup when Sadat got his signals crossed and was at the movies with his children when he should have been leading insurgents against communications centers.

Sadat was Nasser's faithful companion and his choice as successor as a compromise between stronger candidates. He was regarded widely as a playboy, indecisive and second-rate.

ANWAR SADAT
... hangs by thread'

Nasser, who used to say he would be president of Egypt "until a better assassin comes along," died of natural causes in 1970, vaulting the uncertain Sadat into power.

Sadat is a superb infighter.

With the cunning of a village politician, he played off his rivals against each other. Some of them are still in jail.

Sadat was neither particularly strong nor particularly popular until the 1973 war against Israel. Against the advice of his generals and his Soviet allies, Sadat began the war to end a six-year Middle East stalemate.

The war, with its reconquest of land on the eastern bank of the Suez Canal, helped unite the Arabs, produced the oil boycott, brought U. S. Secretary of State Henry A. Kissinger running and proved a heady tonic for Egyptian morale.

Now Sadat's first priority is rebuilding a backward economy mortgaged too long to war. He has declared a political and economic liberation, in effect turning away from Nasser's socialism back toward capitalism.

Sadat's cabinet is called "The Cabinet of Reconstruction." He needs powerful international economic assistance to help it hew a more decent life for Egyptians and thereby undercut economic frustrations that already have produced one riot in Cairo this year.

Foes at Home

With economic unrest, Sadat must also deal with political and military opponents at home who challenge his turn toward the West, both on economic grounds and because it has meant that the Egyptian armed forces have not been resupplied by the Soviets since the 1973 war.

From Israel, Sadat must eventually have the return of the Egyptian Sinai captured in 1967. His Egyptian constituency and his Arab allies would allow him to settle for nothing less.

In exchange, Sadat says he is willing to accept, the fact, the existence of Israel.

By now, Sadat is accepted as a moderate who truly doesn't want another war with Israel.

But modernation is not the most popular of politics in the Middle East. It brings to Sadat great pressure from the angry Palestinians, and more radical Arabs who see no salvation for the Middle East save the destruction of Israel.

Pressure Center

In the interests of Arab unity (he is, after all, the supreme Arab) Sadat must represent not only Egypt but the radicals as well.

An opposing center of pressure on Sadat comes from the conservative Arabs like the Kuwaitis and the Saudi Arabians.

The last thing they want is for the Middle East to get so far out of hand that there is big power intervention. They would rather not see another war either.

"Sadat would come to a separate agreement with Israel if he could, and to hell with the Syrians and the Palestinians," says the Western diplomat, "but he cannot. The dynamics of the Arab World will not allow it."

Another way of saying it is that Sadat must not only find an accommodation for Egypt, but he must also find a way of dragging the Syrians and Palestinians into agreement with him.

To the domestic and regional pressures on Sadat is added the presence of the United States and the Soviet Union.

So far, Sadat seems content to ride step-by-step with Kissinger in search for a solution. The fact is not lost on the Soviets.

Sadat had apparently hoped to keep one foot in each camp—Russian and American. The cancellation of Soviet Party Leader Leonid Brezhnev's visit to Egypt last month is a clear evidence of Soviet pique.

Soviet pressure is also unspoken: the Egyptian Army is Soviet-equipped from rifle to tank. If Sadat strays too far from the Russian, his generals ask, where does Egypt get its spare parts and the new material it needs? Does Sadat build a new army from scratch from Western equipment? Where does he get the money?

It is little wonder as the weeks drag by with no progress toward a settlement that Sadat is beginning to sound a bit shrill.

If a second stage disengagement is not forthcoming, Sadat will have been shown to have been mistaken in relying on moderation and American initiative. And that could cost him his job.

מאך: ח צ ב

נר: 03.02.75 / 836 / 0191

מקור: סימז, ר, מקהיר

רזק: 02.02.75 / 1735

הנדון: ארה, ב, י מצרימ // משלחך אנשי עסקים אמריקאים רבקר
בקהיר.

ב י 14 פבר, רגיע משלחך של אנשי עסקים אמריקאיים המייצגים 25
חברוך מהחברוך האמריקאיוך הגדולוך ביוךר הפועלוך בךחומי רעשיוך
המזונ- הרעופה- רעשיוך ההנדסה והאלקטרוניקה- רעשיוך המרכך- רעשיוך
הרופוך- הרעשיוך הכימיוך ורעשיוך האלומיניום.

השר לשך, פ כלכלי י טאהר אמינ- אמור לקיים פגישה עם המשלחך
האמריקאיוך ב י 15 פברואר- כדי לדון בפרויקטימ שיוסכמ עם החברוך
האמריקאיוך על ההשרפוך כהנ.

כמו כן רקיים המשלחך האמריקאיוך י במהלכ בטורה בקהיר שימשכ יומיים י
פגישוך עם שרי הרעשיה- המסחר- הרכנונ- הרובלה והרקשורך.

סופ פנינה עמי 030405

נא וארוהפלה

הסליכי
הסנוכה

ט(י)ג/ג/ג/ג/ג (יוני 75)
מא: ח צ ב

גרו: 26.02.75 / 826 / 2434

סקור: רדיו רבך עמון

רזק: 26.02.75 / 1800

הנדון: ירדן * אה, כ // חסין נפגש עם יועצו של הנשיא פורד ועם
הסנאטור פרטי.

חסין נפגש ב * 26 פבר, בערב- בלשכה המלכותית- עם יועצו הנשיא
האמריקאי * פיליפ דיוקן ועם הסנאטור פרטי והמשלח הנלווין אליהם.

בפגישה השקדפו זיד אלפאעי ושגריר אה, כ בירדן. פיליפ דיוקן
והסנאטור פרטי הגיעו לרבך עמון 2 * 26 פבר, בראש משלח הכוללך 16
מישימי אמריקאים בכירים.

סופ פנינה דוריר 261935

מא: ח צ ב

ה'תש"ז/כ"ב (ל"ב)

מברק נכנס - מסווג

משורד החוק

מחלקת הקשר

כל המוסד תוכן מסמך זה. כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה יחסי-חוקן וסודות רשמיים), תשי"ז-1957.

Handwritten initials and marks.

404 ס"ס

ש ו ר

נשלח: 251200 פבר 75

אל: המשורד

מאת: רושינגטון

מז"מ, המרכז.

לזכר עוד מחשיבה עם

Assembly השגריר האמריקני בכ"י דות,

הזיעים בכלנו ועליית מעמדו של האימאם צד (SADAR)

1. האוכלוסיה השיעית בדרום לבנון היא הנושאת בעיקר הנטל של פעולות יזרואל, שלושנים עד ארבעים אלף איש רובם נשים וילדים נטשו כפריהם בדרום וזאתכנו אצל קרובים ומכרים בכפרים אחרים ובערים. גודלי ראה שלושה בתי ספר שוממים.

2. גודלי נלווה לריימונ אדה בסידורו בדרום ואדו עשוח עם הכפריים אור לו אדה שמתחוללת טרגדיה שיעית ושאינ למשכחעל ככ.

3. המתכנים חוזרים ומצליחים למצוא מחסה בבתיהם של שיעים בכפרים בפורטמ על גימת האחווה והנאמנות המוסלמית. ועל הלאומיות הערבית וכמוכנ תוכ קאת איומים מוסוויים או ישירים. המודיעין הטקטי הישראלי מגלה תוכ ימים אודים בתיים אלו ויחידות הפשיטה של צהל מפוצצות אותם. כתוצאה מככ נוצר ככפרי התיעים מצב קשה מנשוא.

4. גודלי נוהג להפגש לעיתים מזומנות עם האימאם מוכא צד שהינו מהאישים הרשימים ביותר שפגש מעודו. אחיזתו בקרב השכבות העממיות של השיעים גדלה והולכת. יש באימאם שילוב בלתי רגיל של מנהיג בעל סמכות דתית-רוחנית ופוליטית ההופכ בהדרגה לדמות מפתח בחייה הצבוריים של לבנון. 5. האימאם מהווה בעיה רצינית למנהיגותו של כאמל אל אסעד. יור ביהיין מרוב העדה השיעית, אל אסעד לעומתו הינו דמות חיוורת הנהנה בזכות טפחתו מתמיכת החוגים השמרניים בעדה החוששים לאבד עמו יחד את מעמדם הנוסדרתי.

6. האימאם נוהג לבקר בכל כפר למדת התקפה ישראלית ומעודד תושכיו. מעקבות ההתקפות על שוכא נפגש האימאם עם שגרירי חמש המעצמות ותבע פינוסה. האימאם אפ רצה לכנס כל חמשת השגרירים יחדיו אכ גודלי הסביר לו שזמנה כזה רק בסמכות אישיות רשמית. האימאם משוכנע כי מטרת ישראל להשתלט על כל דרום לבנון עד לליטאני.

כל המוסר תוכן מסמך זה. כולו
או מקצתו לאדם שאינו מוסמך
לכך - עובר על החוק לתיקון
דיני העונשין (בטחון המדינה
יחסי-חוק וסודות רשמיים),
תשי"ז-1957.

משרד החוץ

מחלקת הקשר

מברק נכנס - מסווג

=2=

ולטלג בהדגה את התושבים השיעיים. דעה זו בעצם היא נחלת לבנונים רבים
ולזהרית גודלי כמחצית הלבנונים המשכילים על כל עדותיהם מאמינים בכך.
גודלי ציין שאני יכול לסמוך אליו כי הוא מנצל כל הזדמנות על מנת להוציא
מראשם מתשבות כאלו. אולם אפילו אישים נוצרים רצינים דוגמת שמעון, אהר
נדקיס אינם משוכנעים לגמרי שאין זו כוונת ישראל.
8. גודלי מעריך שהאימאם ביסודו הינו מתון פרו מערבי ואנטי קומוניסטי
מושבע. אולם המצב בדרום דוחף אותו לעמדות קיצוניות.
9. בסהך העדה השיעית הינה אחד הגורמים הבסיסיים לשמירת צביונה של
לבנון, והסיונים רואים בהם גורם מאזן חיובי. זו סיבה נוספת להזדעקות
הנוצרית נוכח מצוקת השיעיים.
10. מעניין שבעקבות דחיקת רגלי הלבנונים באמריקה המערבית נפוצו
הנוצרים והסונים לאמריקה הצפונית, וההדרומית ולאוסטרליה שם מצויים קרובי
מזפתזם, אולם השיעיים חזרו ברוכס ללבנון. הללו במסוגם ובהשכלתם מהווים
חיומה נכבדה לחיזוק מעמדה הכללי של העדה השיעיים בלבנון.

תורגמן, =

שחח רותם שהבט מנכל מ מנכל ממנכל מצמא מצחית חקר רם אמך

חא/אר

Handwritten text in a box at the top right, possibly a library or archival stamp.

=3=

Main body of handwritten text in a cursive script, consisting of several lines of dense writing.

Handwritten text at the bottom right of the main body.

Handwritten text at the bottom of the page, possibly a signature or a note.

קריאה לקיטינג'ר להתערב לטובת היהודים בטוריה

על הפנייה חתמו 80 חברי ביה"ג האמריקאי

עומאים, כי שנינוס פוזר בזה הזמן
הרוב החליטו לא לפעול נגד נתן
סיוע לטוריה, כאשר שהם חוששים כי
צעד כסיון זה עשוי לפגוע במאמצו
הטובים של ארצנו במזרח.

סולאנו, חבר ועדת המזן של ביה
המבחרים חזר באחרונה מביקורו כי
כוח המזכיר, שבהחלטו נפגש לשיחת
שנייה שעתים עם הנציא האפו
אל אסד.

ואטינגטון, 24 (יפ"ט). שמו
גם חברי בית המבחרים קראו ה
יום לשרי המזן ד"ר הנרי קיטינג'ר
להתערב אצל ממשלת טוריה, כדי
שתתיר לתחוד טוריה להגן.

באגרת ששלחו אל שר המזן, כי
ציינים בפנים אלה כי אין מכוונתם
להכשיל את מאמצו הממשלה האסי
ריקאית, המבקשת להעניק לטוריה 25
מיליון דולר כעזרה סיוע חוץ. חברי
בית המבחרים מציינים, כי הם דואי
גם לגורל יהודי טוריה.

4,500 נכדים נשים וילדים מוטרי
דים בלא תפסקה, בפעילים נגדם שר
מת הסתרה והשפלה" — נאמר כי
אנרת, המציית כי נאסד על המזן
דום לעזוב את המדינה, גם כאשר
הם רוצים להשתמש בקרבת קרוביהם
במדינות המצאות במרחק הם מן
המזרח המזרחי.

ציר בית המבחרים סיונו סולאנו,
דמוקרט בניו יורק, אשר במסביבה

יבם
א
נ
הא
יתר
איש
בי
א
בי
אוויר
נדים
ה
ה
ה
ה

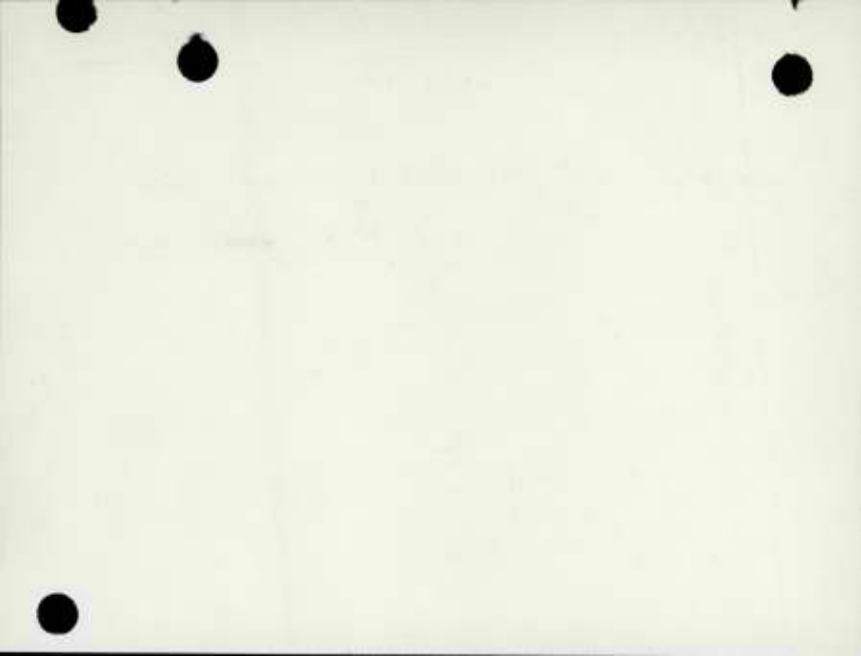
א"ח"ב / אהרן בן
(א"ח)

23. 4. 75
ס'ר בולג

ס'ר בולג

ה'ס"ח יב"ד כק"ב בוכ"ן, ונתן ליה מאה
ל"ג ~~ל"ג~~ 3'3, 4

אילת/אבריל
(אילת)

23.2.15
אילת בילת

אילת

אילת "אילת" אילת אילת.

אנה'ב/מנוחה
(יוזבן)

23.2.75
סליבות

"גיוניק"

יוזבן בנט מלאו "סקימיל" ליוזבן או מלאו
מקרה לזכר.

רגיל

מאק: ח צ ב

נד: 23.02.75 / 836 / 2106

מקור: אלספיר- לבנון

(עמ, 1 טור 3)

מקראיכ: 75 .02 15

מקביל
אלה"ג / סה ופ"ר
(ליטון)

הנדונו: לבנון // לבנון עומד לזכות נשק מארה, ב.

ממקורו הפלומטיים בבירוק נודע- כי לבנון החליטה לחדום על עסק
נשק עם ארה, ב- אשר היקפה טרם נקבע- בציפיה להשלמך רנאי השיחוך
שהחלו לפני זמן לא קצר.

העסקה מורכב מנשק כבד וקל ונדוטה טיילי שאו- להם הוקצבו 11 מליון
כידוך. רכישתם רמומנ על ידי המדינות הערביות- עפ, י החלטוך מועצ
ההגנה.

המקורו הוסיפו- כי לבנון מחישה אך כל העסקוך שהיא מרכוונך לערוכ-
וזאך כדי להבטיח אך הנשק שאינו נמצא בידי המדינות הערביות.

טופ פנינה אק"י 23/300

נא אשר ופ"ר

א/ה"ע/סהו כ"ה-ט"ו

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה יחסייחוץ וסודות רשמיים), תשי"ז - 1957.

משרד החוץ
מחלקת הקשר

מברק יוצא - מסווג

1c

סודי

אל : רושינגטון ביו יורק
מאת: המשרד

מס' ח/394

בשלה: 211330 פבר 75

רפיה. דע תורגמן גבור
יהודי סוריה.

1. האם מתגבש סיכום לגבי מועד ה- HEARINGS של BROCK
2. בנוסף על מברקיננו בנדון וראי' השמעו ממולארז על שיחותיו בנושא בדטסק.
3. לידיעתכם - חלה החמרה חלולה בנושא היציאה כולל הפסקה מוחלטת של מתן התרי יציאה למטרות ריפוי.

אבידר

שהוא יקם מכלל ממכלל אבידר י. רביב מצאחקר רם צביה עופר ריבלין דומיביץ
אב/ד

נר: 1895

111
+

המקור: רדיו רבך עמון

קדק: 1600 / 202.02.75

יהדני אהוב

הסינ נפגש בלשכה השלכוך'ך כי פכ, עם משלוח המשקיעים האמריקאים.

סופ כוכבה ער

נא אשרו פלימיליך

תאריך

State Dept. Lobbies to Insure Aid to Syria

כ"ה/טו/תשכ"ב

By Bernard Gwertzman

WASHINGTON, Feb. 2 (NYT). —The State Department has quietly informed Congress that it intends to grant \$25 million to Syria from a special Middle East contingency fund as an incentive for the Syrians to pursue a moderate course in the area.

Although the sum is relatively small, the Ford administration has attached importance to the first American economic aid to Syria since 1955, except for food assistance. It has vigorously lobbied on Capitol Hill in the last week to persuade key members of Congress not to block the grant.

Under a special provision in the Foreign Aid Authorization Act, the administration must inform Congress 30 days in advance of the issuance of any grants from the special \$100-million contingency fund.

In that period, the aid could be canceled if both houses of Congress voted against the specific grant. The 30-day layover period was adopted because of congressional concern over the fate of Syrian Jews.

Sense of Congress

A "sense of the Congress" amendment introduced by Rep. Jonathan Bingham, D-N.Y., would deny aid to nations that denied or limited the right or opportunity to emigrate.

The purpose of the amendment was to seek relief for the approximately 4,000 Jews living in Syria. But the language of the bill did not compel the administration to link the aid to emigration.

In the last week, top State Department officials have been urging members of Congress not to raise the question of Syrian

Jews as an issue for fear that it might worsen the situation of the Jews.

The department has been stressing that, through "quiet diplomacy" and further aid to Syria, more could be done for the Jews than by attaching conditions to the aid.

For the moment, Rep. Bingham and others have decided that, with Secretary of State Henry Kissinger scheduled to visit the Middle East again, they will not object to the aid to Syria.

The foreign aid act authorized a contingency fund of \$100 million for the Middle East, without naming the recipient. But it was understood that Syria was the prime candidate. So far, only one-fourth of the \$100 million has been appropriated. Syria is also expected to receive the remaining \$75 million when it is appropriated.

Egypt was authorized \$250 million and Israel \$325 million in economic assistance under the same aid measure.

הארץ

אל: _____

_____

_____

_____

רגיל

ס"גו ל"ו
(י"ג)

מ"א: ח א ב

נ"ר: 1616

המקור: סימון מקור

ק"מ: 17.2.75/2000

הנדון: אר, ת, י ירדנ /

משלחך של ענשי עסקים אמריקאיים הגישה כי 17 פבר, לרובך עמוג
לביקור שבמהלכו רקעים שיחור בקשר להקמך מספר פרויקטים
מסורפים של השקעה בירדנ.

ס"מ מ"טב ע"ש 17 2114

נ"א אשרי ר"ק"ל

מאך : ח צ כ

נר: 17.02.75 / 836 / 1555

מקור: אכיומ לבנונ (עמ, 2 טור 7)

מקאריכ : 14.02.75

+++++

הנדונ: לבנונ י מזה, ר // סאדאך הסהיד לקסי נג, ר שהקספה ישראל'ך
על לבנונ רשיל שליחורו ואך ועיזך ג, נבה.
+++++

משה, ח הלכנוני קסל כ'13 פבר, מסדק חזופ משגרירוך לבנונ סקהיר על
פרטי פגישך סאדאך י קיסינג, ר.

במסדק נמסר- כי סאדאך הדגיש לפני שה, ח האמריקאיי קיסינג, ר אך
שמירקה של מצריים על האינשרסימ של לבנונ ודאיקה רוספוך נגד לבנונ
כזכר שעכול לוסשיל אך שליחורו ואך ועיזך ג, נבה.

קרב הערוג הסהיד- כי השמ, קבל באמצעוך השגרירוך הלכנוניך סקהיר
אגוך מצריך רשמיק למחצה אודוך רוצאוך השיחוך הראשונוך שהקנהלו
בינ סאדאך וקיסינג, ר לפךרוג משבר המזה, ר על יסוד זה שזהו סידור
האחרונ של קיסינג, ר במזה, ר. נראה שקיסינג, ר הוזה לפני סאדאך-
שישראל נסוגה מעמדורקה ללא הרפ וכי הנסיגה מהאמוך הערכיך
רובצע ללא ספק וככ גם לגבי סוריה.

ישראל ר'יסוג שוב למשהק 10 ק, מ ויורך לפני כינוס ועיזך ג, נבה.

האגרוך הדגיש- כי סאדאך הדגיש שועיזך ג, נבה לא ריערכ לפני השך
הנסיגה הנוסמך.

סזו, כ נרבקשה ממ, ארה, כ להשקדל אצל ישראל שלא ר'קופ אך חדומ
לבנונ.

נוזע עוד- כי סאדאך הפנה רשומך לבו נך קיסינג, ר- שמעיך לבנונ
קשוה בךרוג- וכי מדינוך ערב ר'מוכנה בלבנונ ויככ שלבנונ היא
היום מיש הננאים לכינוס ועיזך ג, נבה- יךר על כנ האגוך מוסיפה
שסאדאך הפנה רשומך לב קיסינג, ר לצורכ בוך ערכורה של ארה, כ במיזה
והיא באמך רוצה בשלום על כסיס של צוק והזכויך הלאומיך של העמ
הפלסטיני.

דחופ

מאך: ח צ ב

גר: 17.02.75/836/1606

המקור: ד.פ.א באמצעות סימך מקהיר

רזק: 17.2.75/ 1900

~~לחבר~~
סה"כ/ק"כ
(דיוק)

הנדונ: עיראק * אר,,הב / עראק סוכה לחדש אך היהס"מ הדיפלומטיים
עם אר,,הב.

הידיעות המגיעות ב * 15 פבר, לבירוק מוסרוך כי עראק סוכה
לחדש אך היהס"מ הדיפלומטיים עם אר,,הב.

צא"מ חס"נ הגיב על נסיונות למשש אך הדובר בדרכים דיפלומטיות

באוסרו כי בגדאד אינה מוכנה לדון בחידוש היהס"מ הרגילים
לכא רנאים מוקדמים.

צא"מ חס"נ אמר כי כי"נ ברנאים המוקדמים : המסך המסך נשר
אמריקאי לאיראן או לפחות המנעוך מהפעלתם נגד עראק.

סופ מר"ב עש 20407 17

נא אשרי ררררר

(131)
סה"ל 10

בלמס
דחופ
מאך: חצב

גר: 14.02.75/836/1440

מקור: - רדיו רכך עמון

רזק: 14.02.75/1600

ררררררררררררררררררררררררררר

הנדון: ירדן ארה ב/שיחוך כלכלי וך ירדני וך אמריקני וך.
רר

זיד אלרפאעי ישב ראש ב' 14 פבר בצהריים ב'שיכך שיחוך כלכלי וך
שנערכה בין הצדדים הירדני והאמריקני במשרד נמל עקבה.

מחצד הירדני והשרפו נגיד הבנק המרכזי יסעיד אלנאבלטי יור
המועצה הלאומיך לךכנונ חנא עודה מנהל מהלךך הקסציב *
פריי עביד ודר מישל מארקו .

מחצד האמריקני והשרפו מנבל משחה לעניינים כלכליים וסיוע יצרלס
רוביזונ שגרייר ארה ברכך עמון - הנספה הכלכלי וראש מהלךך
הסיוע הכלכלי בשגריר וך האמריקני ברכך עמון.

בצד הירדני בשיחוך סקר אך המצב הכלכלי בירדן לאור ביצוע
רוכניך הפירוח הלך שנגיך - קווי היסוד של רוכניך החומש לפירוח
עח כל הצוכני וך העיקרי וך שבה ברוזמי המתצבים החקלאון
והקיי וך והשלכון רוכניך החומש הנוכחיך. כנ סקר הצד
הירדני אך המצב הפינאנסי באופן כללי - מדיני וך ההשקעון
בסקטור הפרטי וההקלון הכלכלי וך הנגין למשקיעים המקומיים
והזרים לאור חוס עידוד ההשקעון והמדיני וך המסחריך המוניטאריך
והבנקאייך. הצד האמריקני ביקש במהלכ השייבה הבהרוך על מספר
אספקטים בולטים ברוכניך החומש ובמי וחד הפרוייקטים בשטח המתצבים
שמהווים אך עמוד השדרה בנוסף לרוכניך הפירוח ופירוח הבקעה .

סופ רחל 141900

נא אשרוף וך

סהוי ב'ויה (ל'ג'נין)
1111

מחקר ירמקממממ

1
~~סג~~

בלמס

דחומ

מאך: ח צ כ

נר: 13.02.75 / 836 / 1204

מקור: סימז, ר, מקהיד

רזק: 13.02.75 / 0940

הנדונ: לבנון // על הפיצוצ בצור

(רוסר לנר 12.02.75/836/1096).

הארגון הערבי הקומוניסטי, הס'יז על אזהיךו לפצוצ סוסך הנטוח
האשריקניך בצור. הארגון הערבי הקומוניסטי ציינ בגלוי הדעך שלו
שמצא כשטח הקרדיך- כי הוא בצע פעולה זו כדי לפגוע באנש'סימ
האשריקאיים באשר הם וכגנוי לכקור קיסינג'ר באז'ח.

יצויינ- כי הארגון בצע שרי פעולוך פצוצ סונויך של חסך ספנס.

סומ פנינה צדוק 131100

נא - אשרוה'ה'ה'ה'ה'

(1114) 100

OIL DISPUTE

AMMAN, JORDAN (AP) -- A DISPUTE SURFACED WEDNESDAY BETWEEN JORDAN AND THE AMERICAN-OWNED TRANS ARABIAN PIPELINE (TAPLINE) COMPANY.

A GOVERNMENT SPOKESMAN SAID THE COMPANY HAS SERVED FORMAL NOTICE IT WOULD LOWER THE DAILY AMOUNT OF SAUDI ARABIAN CRUDE OIL PUMPED THROUGH ITS PIPELINE ACROSS JORDAN AND SYRIA TO A MEDITERRANEAN TERMINAL IN SOUTH LEBANON.

'S' THIS IS A NEW PRESSURE METHOD THE COMPANY IS EMPLOYING TO BO
T S

THE PRICE OF CRUDE OIL IT SELLS TO JORDAN FOR LOCAL NEEDS, 'S' THE SPOKESMAN CHARGED.

BUT A TAPLINE SPOKESMAN SAID THE PUMPING DECREASE HAS NOTHING TO DO WITH THE OIL PRICE DISPUTE.

'S' TANKER SHIPPING COSTS FROM THE PERSIAN GULF ARE MUCH LOWER TH
N A

THOSE AT THE TAPLINE MEDITERRANEAN TERMINAL OF ZAHRANI IN SOUTH LEBANON, 'S' THE SPOKESMAN SAID. 'S' THIS DICTATED THE DECREASE IN PUMPING. 'S'

HE DECLINED TO SAY HOW MUCH THE FLOW OF OIL IS TO DECREASE IN THE 30-INCH PIPELINE. IT NORMALLY CARRIES 450,000 BARRELS A DAY FROM SAUDI OILFIELDS TO THE ZAHRANI OIL HARBOR, 35 MILES SOUTH OF BEIRUT

TAPLINE IS OWNED BY STANDARD OIL OF CALIFORNIA, STANDARD OIL OF NEW JERSEY, TEXACO AND MOBIL, THE PARENT COMPANIES OF THE ARABIAN AMERICAN OIL COMPANY (ARAMCO), WHICH HANDLES 95 PER CENT OF SAUDI ARABIA'S 8.2 BILLION-BARREL-A-DAY PRODUCTION.

TAPLINE SPOKESMEN SAY THEY DO NOT KNOW YET WHETHER THE PARTICIPATION AGREEMENT THAT GAVE THE SAUDI GOVERNMENT A 60 PER CENT

SHARE OF ARAMCO LAST YEAR APPLIES TO TAPLINE.

THE PRICE DISPUTE INVOLVES FIVE MILLION BARRELS OF CRUDE TAPLINE SELLS A YEAR TO THE JORDANIAN STATE-OWNED REFINERY OF ZARKA, NEAR AMMAN.

THE COMPANY LAST YEAR DEMANDED A PRICE INCREASE FROM 2.27 DOLLAR TO 13.64 DOLLAR PER BARREL AND THE JORDANIAN GOVERNMENT REFUSED THE DEMAND, THE GOVERNMENT SPOKESMAN SAID.

JORDAN HAS SINCE WITHHELD PAYMENT FOR THE TAPLINE CRUDE THAT KEEP
S

THE ZARKA REFINERY FUNCTIONING AND TAPLINE WITHHELD PAYMENT OF THE ESTIMATED SEVEN MILLION DOLLARS A YEAR IN TRANSIT ROYALTIES TO THE GOVERNMENT, THE SPOKESMAN SAID.

EACH SIDE BLAMES THE OTHER FOR STARTING THE PAYMENT FREEZE. BUT THE GOVERNMENT SPOKESMAN SAID NEGOTIATIONS BETWEEN TAPLINE EXECUTIVES AND THE GOVERNMENT HAVE BEEN SCHEDULED FOR NEXT WEEK IN AMMAN TO SETTLE THE DISPUTE.

(END)

דחוף

סדר ק"ו
(1/5)

סדר: ח צ ב

נר: 12.02.75/836/1138

המקור: סמא

לר, ק: 1600 12.02.75

הגדרונ: ארזבי סודיה/

אסד נועד בי 1500 12 פבר, עם חסד הקונגרס האמריקני ששיפ סולארז
בפגישה השקדמ שגריר ארזב ברוסק.

א סופ שריאנה א.א. 1730 17

נא אשרי תתקין

1917

1918

1919

1920

1921

1922

1923

1924

1925

1926

1927

1928

1929

1930

1931

1932

1933

1934

1935

1936

1937

1938

1939

1940

א/ה"ב / סה"כ / א"ה (א"ה)

מברק נכנס-משווג

משרד החוץ

מחלקת הקשר

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה יחסי-חוץ וסודות רשמיים), תשי"ז - 1957.

ס ו ד י

אל: המשרד

מאח: וושינגטון

מס: 150

נשלח: 101730 פבר 75

אבידר העחק גנור(העבר).

יהודי סוריה. שלך חוזם 11.

לינוביץ בילה שעה ארוכה עם שגארהב בדמשק ובמהלכה שוחחו גם על יהודי סוריה. מרמי טען שמצבם של היהודים השתפר, שהם רשאים לנוע באופן חופשי, וששוב אין מקרים של עיבויים או יחס אכזרי.

לינוביץ נאחז בדברים ששמע ממארחיו הסורים שסוריה רוצה ביחסים טובים עם ארהב, וחצית למרפי לבקש מהסורים לאפשר ל-35 משפחות יהודיות בסוריה שיש להן קרובים בארהב להתאחד עם קרוביהם, דבר אשר יחרום לטפור היחסים בין שתי המדינות.

מרפי בדיק אם הענין במקום והודיע ללינוביץ שבקשתו נחקבלה בחכמה וכי קיים סיכוי ל-40 אחוז" שילענה.

שלו

שהח כל ממנכל אבידר י. רביב דיבון מצמא הקר עופר צביה מזחים רם
אב/דא

10 7 1017-1018

1017 1018

1017 1018

1017 1018
1017 1018
1017 1018
1017 1018
1017 1018
1017 1018

1017 1018

1017 1018

1017 1018

1017 1018

1017 1018

1017 1018

1017 1018

1017 1018

1017 1018

1017 1018

1017 1018

1017 1018

1017 1018

1017 1018

1017 1018

1017 1018

1017 1018

1017 1018

הארץ

8.2.

אל:

מטוסי קרב
מארה"ב לירדן

לאשינגטון, 8 (יו"פ), פקידים
במסגרת אמרו בשבת כי ארה"ב תחזיק
במשלוח 24 מטוסי קרב קלים
עליוקוליים פי"5 לירדן בשנת הכס'
פ"ה 1976 על פי הסכמים קודמים.

לדברי הפקידים הוסכם על אספקת
מטוס הקרב הנה לפני שלוש שנים
וכן אושרת אספקתם על פי הכנית
הסיוע העמאי לשנת 1973-74. אסי
פקת המטוסים נכללה גם בהצעות
התקציב לשנים 1975 ו-1976 שהוגחו
לפני הקונגרס.

גרו: 0775 / 836 / 08.02.75 ס'וי

מקור: ודיו רכך עמון

רזקו: 2300 / 8.2.75

רררררררררררררררררררררררר

הנרונ: ירדנ * ארהב // אוראים במשורד ההגנה האמריקאני מסרו ב * 8
מבר, כי ארהב נסמך ליורדן בשנך 1976 84 מטוסים קרב סילוניים מטוג
פ.א.י. אי וזאר מרואים להטכס אליו הרמו מאשלוך ירדנ וארהב.

FSE

~~SFE~~

סוף ליכיל ארדו 2346 08

גא ארדוהרררר

כל המוסד חוכן מסמך זה. כולו
או מקצתו לאדם שאינו מוסמך
לכך - עובר על החוק לתיקון
דיני העונשין (בטחון המדינה
יחסי-חוץ וסודות רשמיים).
תשי"ז - 1957.

משרד החוץ

מחלקת הקשר

ל/ה"א - סגור פ/ו (א/ו)

מברק נכנס-מסווג

ס ו ד י

אל: המשד

מאח: וושינגטון

מס 114

בשלהח071200 פברואר 75

מ י ד י

אכידר. העחק חיים בראון.

שלך נר 157.

אנסה לברר את המקור, א ס כי לא ברור לי למה זה דרוש.

בכוון הוא שחקונגרס עשוי לאשר את ה-25 מליון לסוריה, אשר לגישתנו לנושא,

מציע שתבוא בדברים עם השגריר וכן עם חיים בראון.

שלו

שחח רחמ ממנכל ממנכל י. רכיב אכידר שק מצפא חקר רח- צביה עופר

אב/י

1950

1950

1950

1950

1950

1950

1950

1950

1950

1950

1950

1/10/75 - סדר ה' (אויס)

מברק נכנס-מסווג

משרד החוץ

מחלקת השגר

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה יחסי-חוץ וסודות דשמיים), תשי"ז - 1957.

10 י ד י

אל: המשרד

מאח: רושינגטון

מס' 124+

נשלח: 071715 פבר 75

אבידר.

מגנור אני שומע כי בכוונתכם לשלוח פליט מסוריה ל-FARING של סנטור ברוק. החובל להודיעני מה תכניו וזיכס. לבו גח לא ידוע כאן על קביעת HEARING בנושא זה בזמן הקרוב.

ארד

שחח מנכל ממנהל אבידר מצפא י. רכיב חקר רם צביח עופר
אב/דל

11

1954
1955

1954
1955

1954
1955

1954

1954
1955

אוריאל סהר סוף (אוריאל)

משרד החוץ
מחלקת הקשר

מברק יוצא

בלתי מסווג

11

אל : ורשינגטון
מאתו המשרד

מס* 158
בשלה 071500 פבר 75

שלו. כהמשך לשלבו 157.
"ורשינגטון, 6 (עס"א). הקונגרס עשוי להיענות לתביעת הממשל לא לחדש בשעה זו את פעולתו למען 4000 יהודי סודיה הנדרשים, כדי שלא לסכל את כוונת הסטיים-דפרטמנט להעביר לממשלת סודיה 25 מיליון דולר במטרה לקדם את מאמצי השלום של ארה"ב. עם צאתו של קיסרינגר למזחת בשבוע הבא, מבקש הסטיים דפרטמנט לתת את המענק בלי שיצטרך ללחוץ על סודיה להפסיק את דריפת אזרחיה היהודים". עו כאן.

אבידד

שזה דהם סנכל מ/סנכל דביב אבידד שק מצפא איר ג חקר אקרט בר
לב/דס

לר"ג/סכ"ל (יורי)

משרד החוץ

מחלקת הקשר

מברק נכנס - מסווג

כל המסמך תוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה יחסי-חוק וסודות רשמיים), תשי"ז - 1957.

מס' 52

בשלה: 051000 פבר' 75

שלי המשרד

טתנז רושינגטון

סודי
X
E-10
2

הנרייז. מצפא.
לולג משיחה עם **DAVID RANSOM** במועצה לבטחונ לאומי/המדור
לזכונ ולסיוע חוצ.

העה:ראנסום שימש עד לפני שנה כדסקאי לירדנ במחמד וקיכל מינוי לקיצ
75 בתור מס 2 (DCM) בשגרירות בצנעה.

א. דע, הקהל האמריקני והתמיכה בישראל.
ראנסום סיפר שבא תרונה מתקבל תרושמ על נסיגה בתמיכה בישראל בקרב דעת
הקהל האמריקני. מתוכ שיחות עם עוזרים ואנשי סגל בקונגרס מתקבלת תמונה
של אי נוחות גוברת בין חברי הקונגרס לגבי בקשות הסיוע הגדלות והולכות
של ישראל, גם מתוכ שיחות שלא ביוזמתו עם אנשים בחוצ לממשל ואפילו
בימי ראשון בכנסיה עמד על מפנה שלילי בתמיכה בישראל תוכ כטוי
הוביעה שארהב תלחצ על ישראל לבצע נסיגות נוספות. ראנסום ציינ שיחכנ
והחדשמותו אינה משקפת חקת כללי אולם ברור שהאווירה שונה מזו שהיתה לפני
שנים אחדות. ניסיתי להבהיר לו ראייתנו והערכתנו בנושא זה

ב. נוהלי אישור אספקת נשק לישראל.

1. כאשר אנשי הפנטגון טוענים שלגבי אספקת פריט זה או אוד הם ממתנימים וזקוקים לאישור ולחזרות הנשיא הם צודקים ודוברים אמת. עם זאת תדבח תלוי כיצד מגיש ועורכ הפנטגון את הצגת הנושא בפני הנשיא.
2. ישנם פרטים בהם מסתפק הפנטגון במכתב בחתימת גנרל סקורופט מהמועצה לבטחונ לאומי שהנוסח הסטנדרטי של מכתב כזה פותח במלימ:הנשיא החליט או אישר. אולם במקרים מסוימים ישנם חברי קבינט ליבות שלזינגר שלא יגשו לביצוע כל עוד לא יקבלו אישור בחתימת ידו של הנשיא ועל גייר המכתבים שלו להבדיל מניר המכתבים של המועצה לבטחונ לאומי. אחת הדוגמאת לכך היתה במתח האשור לאספקת טילי לאנס לישראל.

ג. עיסקת המטוסים בין צרפת למצרים.

1. דוגמת סמאקיס (ראה מברק מס 53 סעיף אי 2) סבור ראנסום שחמדוב

מס' תעודת
000120

מס' 000120
מס' 000120

11

מס' תעודת.

מס' תעודת 000120 מס' תעודת 000120

מס' תעודת 000120

מס' תעודת 000120 מס' תעודת 000120
מס' תעודת 000120 (000120) מס' תעודת 000120

א. מס' תעודת 000120 מס' תעודת 000120

מס' תעודת 000120 מס' תעודת 000120
מס' תעודת 000120 מס' תעודת 000120
מס' תעודת 000120 מס' תעודת 000120
מס' תעודת 000120 מס' תעודת 000120
מס' תעודת 000120 מס' תעודת 000120
מס' תעודת 000120 מס' תעודת 000120
מס' תעודת 000120 מס' תעודת 000120
מס' תעודת 000120 מס' תעודת 000120
מס' תעודת 000120 מס' תעודת 000120
מס' תעודת 000120 מס' תעודת 000120

ב. מס' תעודת 000120 מס' תעודת 000120

1. מס' תעודת 000120 מס' תעודת 000120
מס' תעודת 000120 מס' תעודת 000120
מס' תעודת 000120 מס' תעודת 000120

2. מס' תעודת 000120 מס' תעודת 000120
מס' תעודת 000120 מס' תעודת 000120
מס' תעודת 000120 מס' תעודת 000120
מס' תעודת 000120 מס' תעודת 000120
מס' תעודת 000120 מס' תעודת 000120
מס' תעודת 000120 מס' תעודת 000120
מס' תעודת 000120 מס' תעודת 000120

ג. מס' תעודת 000120 מס' תעודת 000120

1. מס' תעודת 000120 מס' תעודת 000120

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו
או מקצתו לאדם שאינו מוסמך
לכך - עובר על החוק לתיקון
דיני העונשין (בטחון המדינה
יחסי-חוק וסודות רשמיים),
תשי"ז - 1957.

משרד החוץ

מחלקת הקשר

מברק נכנס - מסווג

= 2 =

על הרבה יותר מאשר 50 מטוסים וכנראה שה-50 זהו השלב הראשון בלבד. מימון
העיסקה מצרפת נעשה ע"י מספר מדינות ערביות וכנראה גם אלג'יריה.
2. עם זאת העיסקה עם צרפת אינה עונה על צרכיה הצבאיים של מצרים בזמן
הקרוב, לכן כל עוד מעדיף סאדאת להשליכ יתרו על המהלכים המדיניים של ארצו
הינו גורם לאי חידוש האספקה בהיקף רחב מברמה והוציא למעשה מידי מצרים
האופציה הצבאית לשווה הקרוב. מכאן יש להעריך הסיכון שסאדאת נוטל על
סמור.

ד. ירדן.

1. משלחת צבאית אמריקנית עומדת לצאת בקרוב לירדן כדי לבדוק בעיקר צרכי
הזגנה האוירית שלה.
2. מאז המלחמה באוקטובר ירדן אינה מרפה מהעלאת הנושא של אספקת טילי
הוק. כאשר הימטכל בן שאמר ביקר בוועידת נגטון בינואר 74 והעלה הנושא נאותה
ארחב לשגר משלחת לירדן שתלמד צרכי ההגנה האוירית והירדנים הסכימו
לכך. אולם בצוע הבטחה זו עוכב עד עתה. במרוצת השנה לא פסקו הירדנים
מלחבוץ שיגור המשלחת.
3. בגלל השיקול הישראלי התנגדה ארצו במשך שנים לספק טילי הוק לירדן.
בעבר אפילו פעלה לא פעם אצל בנות בריתה המערביות כדי למנוע אספקה
כזו מצידן, ואף הצליחה במקרה מסוים לחסום הצעה סובייטית לירדן. ב-1971 ככל
זאת הצליחה ירדן לקבל מערכת או יחד של טילים אנטי אוויריים מבריטניה
מודגם TIGER CAT (שכינתים התישן ובמקומו מיוצר עתה הדגם
RAPIER). ארצו הודיעה אז מפורשות לירדן שעליה לארוז מחדש כל
המשלוח ולאחסנו אודת לא תקבל סיוע צבאי מארצו. הנימוק הרשמי היה שכל עוד
ירדן מבקשת סיוע מארצו אינן הצדקה להחזיק ציוד יקר כזה. הירדנים ציינו
וארו מחדש המשלוח.
4. התפיסה שהונחה ביסוד האסטרטגיה האמריקנית ירדנית הייתה
שבמקרה תוקפנות סורית או עיראקית על ירדן תספק ירדן את כוחות הקרקע
להגנה ואילו ישראל תספק ההגנה האוירית. תפיסה זו הייתה מקובלת על ירדן.
5. עתה המצב השתנה. לחוסייני יש כסף רק אותו קיבל מפייסל. קיים ספק רב
אם כיום ניתן למנוע אספקת טילים אנטי אוויריים מצרפת או מבריטניה.

3/...

כל המוסד תוכן מסמך זה, כולו
או מקצתו לאדם שאינו מוסמך
לבך - עובר על החוק לתיקון
דיני העונשין (בטחון המדינה
יחסי-חוק וסודות רשמיים),
תשי"ז - 1957.

משרד החוץ

מחלקת הקשר

מברק נכנס - מסווג

= 3 =

אולם נוסף לזה וכנראה מעל לכל טוענ חוסיין שאחדי אוקטובר אינו יכול
לחמוכ ישראל תפעל אוטמטית נגד סוריה במקרה שזו תקופ את ירדן כי
מבחינת ישראל פירוש הדבר מלחמה כוללת עם סוריה על כל המשתמע מכך. לכן
ישראל תחליט על כך בהתאם לנסיבות באותה שעה ושיקוליה לא יודרכו בלעדית
עי האינטרס הישראלי לשמור על שלימות ירדן.
6. בינתיים אינ לדעת מה תהיינה המלצות המשלחת האמריקנית. אולם עקרונית
טוענת איהב בפני ירדן שאינ זה נכון שהיא משוללת הגנה אוירית משום שיש
לה תותחי נ.מ. ועתה יהיה לה גם חיל אויר.
חורגמנ.

שוח רוחם מנכל שחבש מ מנכל י. רביב שק מצטא חקר (דט ר/ אסן - זנכוי)
אנ. אר
זנכוי

מס' 100 - 1000
מס' 100 - 1000
מס' 100 - 1000
מס' 100 - 1000
מס' 100 - 1000

לפיכך ידוע כי המעשה הנ"ל אינו
עולה כדי פיקוח נפש ונמצא
במקום שבו אין צורך להגן
על החיים והבריאות של
האדם.

ב. לפיכך ידוע כי המעשה הנ"ל
אינו עולה כדי פיקוח נפש
והוא אינו נמצא במקום שבו
אין צורך להגן על החיים
והבריאות של האדם.

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000 (מס' 100 - 1000)
מס' 100 - 1000

RD25

2275

(1/18) 11/20/75

D L011 335/7.S.-SYRIA

WASHINGTON (AP) -- THE U.S. STATE DEPARTMENT HAS NOTIFIED CONGRESS

THAT IT INTENDS TO GO AHEAD WITH 25 MILLION DOLLARS IN ECONOMIC AID FOR SYRIA, A MOVE DESIGNED TO EASE RESISTANCE TO SECRETARY HENRY A. KISSINGER'S MIDDLE EAST DIPLOMACY.

U.S. OFFICIALS CONFIRMED SATURDAY THAT THE NOTIFICATION WAS TRANSMITTED TO CARL ALBERT, SPEAKER OF THE HOUSE OF REPRESENTATIVES

AND TO THE SENATE FOREIGN RELATIONS COMMITTEE. THE AID MAY BEGIN ON FEB. 22 UNLESS ACTIVELY BLOCKED BY CONGRESS.

THE STATE DEPARTMENT OBVIOUSLY HOPES THAT THE RADICAL DAMASCUS GOVERNMENT CAN BE PERSUADED TO GO ALONG WITH

ZAJ NE
QOND-STAGE

DISENGAGEMENT KISSINGER
ZL

NEGOTIATING TO ARRANGE BETWEEN EGYPT AND
ISRAEL

THE AID TO SYRIA
WILL INCLUDE 20 MILLION DOLLARS IN LOANS FOR
AGRICULTURAL EQUIPMENT AND FERTILIZER, ANOTHER FOUR MILLION DOLLARS
FOR ECONOMIC DEVELOPMENT STUDIES AND ONE
MILLION DOLLARS TO
SUPPORT A SYRIAN STUDY

E
IC
ANNOUNCED
T
N

THE MIDDLE EAST
AWN FTM A QUARTER MILLION-DOLLAR
SPECIAL

CONTINGENT
AND ALREADY AUTHORIZED BY CONGRESS APART FROM AID
PROGRAMS FOR EGYPT AND ISRAEL.

KISSINGER IS DUE IN THE MIDDLE EAST WITHIN
TWO WEEKS FOR TALKS
WITH LEADERS IN ISRAEL, EGYPT, SYRIA, JORDAN AND
HPS P
L E CZT9

SOVIET FOREIGN MINISTER ANDREI A. GROMYKO ARRIVED IN DAMASCUS
SATURDAY FOR WHAT HE CALLED 'A REGULAR DIALOGUE.'
U.S. OFFICIALS DENIED REPORTS THAT MILITARY SHIPMENTS

TO ISRAEL ARE BEING SLOWED
DOWN AS A MEANS OF PRESSURING
THE RABIN

GOVERNMENT TO MAKE CONCESSIONS TO EGYPT.

THE
SITUATION IS CENTERED
IN ISRAEL'S DESIRE FOR A MORE ADVANCED JET
THAN THE PHANTOM F4, NOW THE MAIN PLANE OF ITS AIR FORCE.
ISRAEL HAS YET TO CHOOSE BETWEEN

THE
U.S. AIR FORCE'S F14 AND THE AIR
FORCE'S F15 EAGLE.

+B/3
(*)

א. ארה"ב-סוריה.

בראש המהדורות ובעתונות נמסר כי מחמי"ד הודיעה לקונגרס על כוונתה
למסור לסוריה 25 מיליון דולר. סכום זה מוגדר כ- INCENTIVE
עבוד מיתון במדינות סוריה כיהם למוי"מ במזה"ית. בניטי"מס בעמוד
ראשון כתבה גדולה של בדנארד גבירצמן מוואשינגטון. למרות שסקום
סיוע כלכלי זה הינו קטן, מוסר הכתב שהשכלטון רואה בו חשיבות
רבה כי הינו צעד ראשון מעי"נ זה מאז 1965. מדווח כי תיתכן
הסתייגות לסיוע מאוד וממסוריה אינה מאפשרת הגידה חופשית
של יהודי סוריה. כנ מוסר על לחצ של אנשי מחמי"ד על הקונגרס לא
להזכיר נושא זה בפומבי.

סה"כ כ'וי

1.2. 25

א/פ"ק סגן סארה

כלמס

רגיל

מאך: ח צ כ

נר: 01.02.75 / 836 / 0114

מקור: רדיו רבן עמון

רזק: 1.2.75 / 0715

=====

הנדון: סוריה יאהב / סיוע כלכלי אמריקאני לסוריה.

החתימה

סגן רמ"מ, מ סוריה לענייני כלכלה ימוצד חידו נועד בדמשק

כ"ו פסד, עימ שגריר ארהב בסוריה יריצ, רד מרפי.

במהלכ המגישה דנו ביחסי הכלכלה בין שרי המדינות.

מאיזכ גיטא אמר דוד משרד שר החוצ האמריקאני ירוכט אנודסונ

כואשינגטון כי אר,, הב החליטה להגיש לסוריה סיוע כלכלי גדול

הכולל מלווה בסכ 10 מליון דולר כדי להשקף במימון יבוא

מוצרי מזון מאר,, הב - 4 מיליון דולר לסיוע טכני ומיליון

דולר למיילגוך לסודנשימ סודימ.

סופ מדיאנה סמי 1200 01

נא אשרוף

(10/10) 2/12 110/12/16

U.S. PLANS TO GIVE SYRIA \$25-MILLION

State Department Says Aim Is to Encourage Moderate Course in Middle East

By **BERNARD GWERTZMAN**
Special to The New York Times
WASHINGTON, Jan. 31—

The State Department has informed Congress that it intends to grant \$25-million to Syria from a special Middle East contingency fund as an incentive for the Syrians to pursue a moderate course in the area.

Although the sum is relatively small, the Ford Administration has attached importance to the first American economic aid to Syria since 1965, except for food assistance and has vigorously lobbied on Capitol Hill in the last week to persuade key members of Congress not to block the grant.

Under a special provision in the Foreign Aid Authorization Act, the Administration must inform Congress 30 days in advance of the issuance of any grants from the special \$100-million contingency fund.

In that period, the aid would be canceled if both houses of Congress voted against the specific grant. The 30-day lay-over period was adopted because of Congressional concern over the fate of Syrian Jews.

A "sense of the Congress" amendment introduced by Representative Jonathan B. Bingham, a Bronx Democrat, would deny aid to nations that denied

Continued on Page 8, Column 4

U.S. Plans to Give Syrians \$25-Million

Continued From Page 1, Col. 2

or limited the right or opportunity to emigrate.

The purpose of the amendment was to seek relief for the approximately 4,000 Jews living in Syria, but the language of the bill did not compel the Administration to link the aid to emigration.

In the last week, State Department officials have been urging members of Congress not to raise the question of Syrian Jews as an issue for fear that this might worsen their situation.

The department has been stressing that through "quiet diplomacy" and further aid to Syria, more could be done for the Jews than by attaching conditions to the aid.

Criticism Withheld

For the moment, Mr. Bingham and others have decided that with Secretary of State Kissinger about to visit the Middle East again, they will not object to the aid to Syria.

The foreign-aid act authorizes a contingency fund of \$100-million to the Middle East, without naming the recipient. But it has always been understood that Syria is the prime candidate for the funds. So far only a fourth of the \$100-million has been appropriated. Syria is also expected to receive the other \$75-million when that is appropriated.

Bridging the Gap

Egypt has been authorized \$250-million and Israel \$325-million in economic assistance under the same aid measure.

In the letter sent by the State Department to the Senate

Foreign Relations Committee and House Foreign Affairs Committee last Friday, the department said it was granting the \$25-million to Syria "to encourage further development of United States-Syrian bilateral relations."

"The funds are needed," it said, "to aid Syria in its economic development effort and thereby help bridge the wide gap which has separated the United States and Syria the last several years."

"In a broader context, the United States objective in the Middle East is to help Syria and other nations in that area follow a peaceful course toward working out their problems," it said. "A just and lasting peace will benefit all the peoples of the region as well as the interests of the United States."

"Conversely, the absence of progress toward peace could lead to a deterioration of the situation in the Middle East with serious consequences for our over-all national interest in building a stable structure of global peace," it said.

The letter said:

Syrians Reluctant

"A crucial part of our effort is the United States diplomatic role in promoting negotiations for a just and lasting peace. Syria has been a key factor in this negotiating effort, and the relations between the United States and Syria constitute a significant and necessary support for it. Proposed aid to Syria is intended to show the Syrians that the United States is serious about strengthening and sustaining our cooperation in all areas of mutual concern."

The Syrians have been regarded as generally unenthu-

siastic about Mr. Kissinger's step-by-step approach to a Middle East settlement and are believed to have been unhappy with Egypt's willingness to negotiate with Israel. But Syria did agree last May to a disengagement accord with Israel through Mr. Kissinger's auspices and since then relations with the United States have improved.

Diplomatic relations were restored in June while former President Nixon was visiting Damascus. They were suspended during the June, 1967, Arab-Israeli war.

The projected \$25-million in aid to Syria consists of \$20-million to help finance imports of agricultural and industrial machinery, \$4-million for technical assistance and \$1-million for grants to train Syrians in this country.

1954
100

בלתי מסווג

משרד החוץ

מברק נכנס

מחלקת הקשר

אנ"ק / ~~מברק~~ קריס

[Handwritten signature]

מס' 381

אל: תמשרד

נשלח: 242000 פבר 75

מאת: רושינגטון

הרשות המלכה נתן / אמנינה בוגר

דפני

להלן נוסח הצעת חוק שהגיש סנטור קנדי במליאת הסניט ב-22 דנא.

A BILL
 TO SUSPEND ALL SALES OF DEFENSE ARTICLES AND SERVICES 6
 MONTHS TO IRAN, SAUDI ARABIA, IRAQ, KUWAIT, QATAR, BAHRAIN,
 THE UNITED ARAB EMIRATES AND THE SULTANATE OF OMAN.
 BE IT ENACTED BY THE SENATE AND HOUSE OF REPRESENTATIVES OF
 THE UNITED STATES OF AMERICA IN CONGRESS ASSEMBLED, THAT ALL
 SALES OF DEFENSE ARTICLES AND SERVICES (WHETHER FOR CASH OR BY
 CREDIT GUARANTY OR ANY OTHER MEANS), AND ALL LICENSES WITH RESPECT
 TO THE TRANSPORTATION OF ARMS AMMUNITIONS AND IMPLEMENTS OF WAR
 (INCLUDING TECHNICAL DATA RELATING THERETO) TO IRAN SAUDI ARABIA
 IRAQ KUWAIT QATAR BAHRAIN THE UNITED ARAB EMIRATES AND THE
 SULTANATE OF OMAN SHALL BE SUSPENDED ON THE DATE OF ENACTMENT OF
 THIS ACT UNTIL A DATE 6 MONTHS THEREAFTER UNLESS THE PRESIDENT
 TRANSMITS TO THE CONGRESS AND THE CONGRESS BY JOINT RESOLUTION
 APPROVES A STATEMENT OF POLICY REGARDING SALES CREDIT SALES AND
 GUARANTEES MADE TO SUCH COUNTRIES UNDER THE FOREIGN MILITARY
 SALES ACT. THE FOREGOING SUSPENSION SHALL INCLUDE A SUSPENSION
 OF THE DELIVERY OF ANY DEFENSE ARTICLE OR DEFENSE SERVICE
 CONTRACTED FOR PRIOR TO THE DATE OF ENACTMENT OF THIS ACT AND
 WHICH HAS NOT BEEN DELIVERED BEFORE SUCH DATE.

בנאומו התייחס הסנטור בין השאר לסכסוך הישראלי ערבי בדלקמן:

SHOULD IT SURPRISE US THAT THE AMERICAN PEOPLE SEEM CONFUSED
 WHEN THEY LEARN ON THE ONE HAND OF OUR MILITARY SALES TO PERSIAN
 GULF STATES AND ON THE OTHER OF OUR CONTINUING COMMITMENT TO
 PEACE BETWEEN ISRAEL AND ITS NEIGHBORS? DO WE WANT TO INCREASE
 THE RISKS THAT YET MORE ARMS WILL BE DIVERTED TO THE ARAB-
 ISRAELI CONFLICT?

הנוסח המלא של דבריו בדיפ.

רפיח

שהח רחם מנכל ממנכל שרהבט סמנכל מצפא חקר הסברה מעת רס אמן תעוד אילסר נבון ממסכרה
 אב/דל

1111 1111

1111 1111
1111 1111
1111 1111

1111 1111
1111 1111

1111 1111 1111 1111 1111 1111 1111 1111

A BILL
 TO SUSPEND ALL SALES OF DEFENSE ARTICLES AND SERVICES FOR 6
 MONTHS TO IRAN SAUDI ARABIA, IRAQ KUWAIT QATAR BAHRAIN
 THE UNITED ARAB EMIRATES AND THE SULTANATE OF OMAN,
 BE IT ENACTED BY THE SENATE AND HOUSE OF REPRESENTATIVES OF
 THE UNITED STATES OF AMERICA IN CONGRESS ASSEMBLED, THAT ALL
 SALES OF DEFENSE ARTICLES AND SERVICES (WHETHER FOR CASH OR BY
 CREDIT GUARANTY OR ANY OTHER MEANS), AND ALL LICENSES WITH RESPECT
 TO THE TRANSPORTATION OF ARMS AMMUNITIONS AND INSTRUMENTS OF WAR
 (INCLUDING TECHNICAL DATA RELATING THERETO) TO IRAN SAUDI ARABIA,
 IRAQ KUWAIT QATAR BAHRAIN THE UNITED ARAB EMIRATES AND THE
 SULTANATE OF OMAN SHALL BE SUSPENDED ON THE DATE OF ENACTMENT OF
 THIS ACT UNTIL A DATE 6 MONTHS THEREAFTER UNLESS THE PRESIDENT
 TRANSMITS TO THE CONGRESS AND THE CONGRESS BY JOINT RESOLUTION
 APPROVES A STATEMENT OF POLICY REGARDING SALES CREDIT SALES AND
 GUARANTEES MADE TO SUCH COUNTRIES UNDER THE FOREIGN MILITARY
 SALES ACT. THE FOREGOING SUSPENSION SHALL INCLUDE A SUSPENSION
 OF THE DELIVERY OF ANY DEFENSE ARTICLE OR DEFENSE SERVICE
 CONTRACTED FOR PRIOR TO THE DATE OF ENACTMENT OF THIS ACT AND
 WHICH HAS NOT BEEN DELIVERED BEFORE SUCH DATE.

1111 1111 1111 1111 1111 1111 1111 1111

SHOULD IT SURPRISE US THAT THE AMERICAN PEOPLE SEEM CONFUSED
 WHEN THEY LEARN ON THE ONE HAND OF OUR MILITARY SALES TO PERSIAN
 GULF STATES AND ON THE OTHER OF OUR CONTINUING COMMITMENT TO
 PEACE BETWEEN ISRAEL AND ITS NEIGHBORS? DO WE WANT TO INCREASE
 THE RISKS THAT YET MORE ARMS WILL BE DIVERTED TO THE ARAB-
 ISRAELI CONFLICT?

1111 1111 1111 1111 1111 1111

1111

1111 1111 1111 1111 1111 1111 1111 1111

1111

SEIZING ARAB OIL

הכרזת מלחמה / 1948

2704
מלחמה
הכרזת מלחמה
1948

AFTER MORE THAN A YEAR of extraordinary passivity, the United States and the other oil-consuming nations of the West have slowly—very slowly—begun debating ways to break the oil cartel's power. So far, they have pursued a futile policy of appeasement. Instead of mounting an economic counteroffensive against the price-rigging of the Organization of Petroleum Exporting Countries (OPEC), the victims have talked only of accommodation. Instead of a forcible reaction to protect national interests—vital national interests—they have talked about cooperation. In response, the oil cartel has predictably raised prices again, twice.

Meanwhile, economic growth in formerly developing countries, from Brazil to Taiwan, has stopped. India and the rest of the hopelessly poor have been driven into even deeper poverty. Virtually every industrialized oil importer is in deep recession, with its threat of social instability and, in turn, political disarray. Although the price of oil is not the sole cause of these troubles, it is by far the single major factor propelling inflation, unbalancing the balance of payments, and disrupting capital markets. The policy of appeasement has failed, again.

In the 1930s the craven men of Munich displayed not only an almost complacent defeatism, but also a constant need to justify German demands. Similarly, the modern appeasers have constantly tried to justify Arab oil extortion. When OPEC members began accumulating billions of dollars in unearned reserves, we were told that this was merely fair compensation for past "exploitation"—as if men who for years had been receiving huge royalties (for a product they had neither made nor found) could be said to have been exploited. When OPEC prices brought worldwide economic growth to an end, it was said that growth had been too rapid in any case—as if we had any other way to relieve poverty, and as if the military dictators and

megalomaniac kings of OPEC had been chosen to oversee the ecological balance of the planet.

Many Western intellectuals have put forward an even sillier equation: OPEC = Third World = Good. To be sure, the oil cartel is bringing about a massive redistribution of the world's wealth, but it is a rather peculiar redistribution. Indian peasants buying kerosene are subsidizing the super-rich, while Americans are buying smaller cars because sheiks want bigger jets.

Just as men persisted in seeing moderation in Hitler's policies when there was none, so we have persisted in seeing painless solutions to the problem of OPEC. The first of these was private "recycling." The bankers said that the massive transfer of funds to OPEC, which most of the recipients could not possibly spend, would not drain the monetary system of its liquidity, nor would it destroy the equilibrium on which the world economy depends. The bankers assured us they would take care of the problem: surplus OPEC funds would flow into their banks as deposits, and the bankers would re-lend the money to the oil consumers, who would pay OPEC, which would deposit the money, thus closing the circle.

All this depended on the willingness of government bank regulators to overlook private bank practices that were essentially unsound—borrowing from the few to lend to the many, and borrowing short-term money to lend it long. And so the regulators overlooked, and the banks recycled, until the banking failures began. By then some of the world's largest banks had shouldered commitments (notably loans to Italy and Japan) that may yet destroy them.

The economists, with their trained inability to understand the real world, had an even simpler solution. Paper money (dollars, marks, etcetera) would flow to OPEC, whose members would have to spend it, lend it, or bury it in the sand. If they spent it, we would get the oil

How the U.S. can break the oil cartel's stranglehold on the world

by Miles Igunotus

Miles Igunotus is the pseudonym of a Washington-based professor and defense consultant with intimate links to high-level U.S. policy makers.

Miles Igotus
SEIZING
ARAB OIL

and pay for it with our exports, a workable exchange even if at unfair prices. If they lent the paper money we would borrow it and thereby get the oil in exchange for bonds and deposits, the sophisticated IOUs of modern finance. If they buried it in the sand, we would get the oil, and they would get slowly rotting and quickly depreciating paper.

Missing from this classroom version of the world were institutions such as the gold and Eurodollar markets, where vast infusions of Arab money could destabilize small currencies overnight, and undermine the credibility of even the largest. Above all, the economists overlooked a fourth alternative: Arabs who did not want to spend the money *or* lend it *or* bury it in the sand could simply avoid earning it—by reducing the output of oil. At present, the world is being denied more than 3 million barrels of oil per day, mainly owing to production cuts in Kuwait and Libya.

As to the political effects of all this, even the most informed pessimists may be too optimistic. For example, Italy's endemic unemployment of 5 to 7 percent represents the men who have failed to leave the rural South and are trapped in its decaying economy. Socially and politically, Italy could survive such unemployment for centuries. But when inflated oil prices increased Italy's unemployment, the extra percentage points forecast an ominous future. Be-

hind those numbers are men who did have the initiative to seek work in the North, and who now have the initiative to destroy the fragile institutions of the Italian republic.

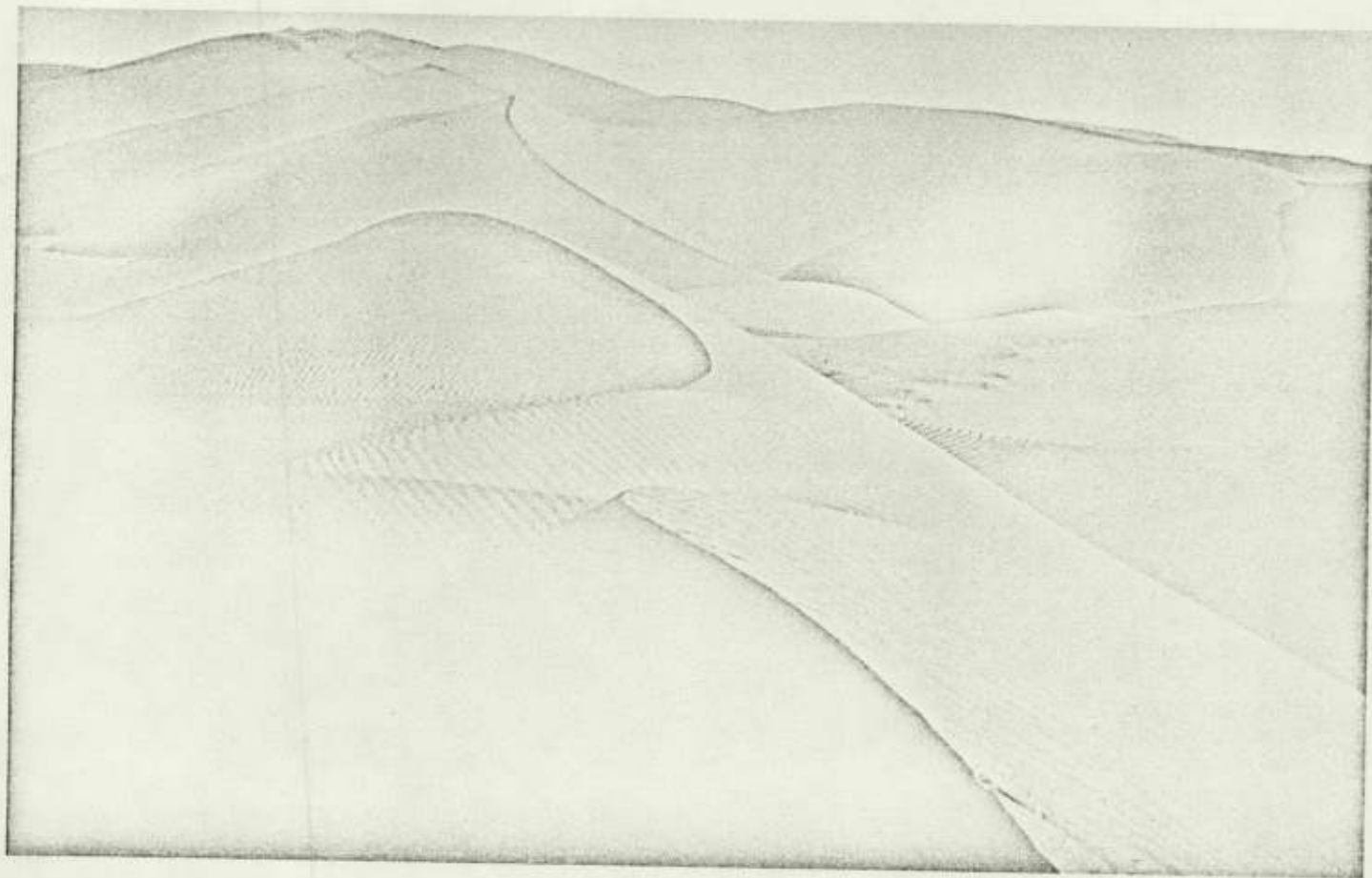

From bad to worse

THOSE WHO MAKE IT their business to understate the depredations of OPEC invariably point out that Italy and the rest were unstable anyway; if one speaks of global economic consequences, they reply that the poor were starving already, and inflation did not begin with oil. All these arguments are valid, and they are all irrelevant. What matters is that OPEC's price-rigging has made all these troubles—from the malaise of Italian politics to the muddle of world economics—far graver than they were before October 1973. This alone is important.

The real enigma is the behavior of the poor countries that have no oil. After all, the tax that OPEC has imposed on all oil-consumers is hideously regressive and the incidence of suffering very different: Indian peasants are paying exactly as much for their oil as Swiss bankers are, and the man who will no longer be able to afford fertilizer and fuel to grow food for his family is suffering far more than the American who can no longer afford to visit Yellowstone in his eight-cylinder car. And yet, leaders of the poor

countries have praised OPEC and given it their support at the United Nations.

There are two very different explanations for this anomaly. The first is that the actions of OPEC are only a prelude to a much broader rearrangement of the world economy. This vision is embodied in the proposals for a "new economic world order," recently blessed at the U.N. General Assembly by the usual automatic majority. Schemes are now circulating according to which raw materials produced by the poor would be indexed at 400 percent of present prices (almost matching that of oil), while all industrial goods would be indexed at present prices. In short, the high price of oil would be balanced by equally high prices for other raw materials produced by poor countries. Only industrialized nations would continue to pay high prices while selling their own products cheaply.

Wheat and other cereals have been excluded from the magic circle, since they are exported primarily by rich, white countries. But this is not enough to make the scheme workable, let alone fair. If not the poorest of the poor, India is certainly the most important, and it is not primarily a raw-material exporter. No conceivable way could be found to make Indian tea and Bengali jute sufficiently expensive to balance the price of oil. In reality, the distribution of raw materials simply does not correspond with the distribution of poverty: rich Canada has a great

deal, and Bangladesh has virtually none. Hence, no workable or just scheme of global redistribution can be hinged on raw-material cartels, and the argument that OPEC is merely leading the way is false, mere propaganda.

The second explanation suggests why the leaders of the poor should have acquiesced in peddling the first explanation, hollow as it is. The truth is that the voices praising OPEC do not belong to the poor but to those who control their lives—narrow, self-appointed ruling groups (elections have become a rarity in Africa and Asia) fond of shiny black cars and numbered Swiss accounts. Westernizing, yet fiercely anti-Western, these dictatorial elites see in OPEC a force that can humiliate the West, and perhaps even destroy its prosperity. Those who eat three ample meals a day in Dacca or Bamako instruct their nephews serving as delegates to the U.N. to applaud when the Kuwaitis say that the price of oil is low, and that the recent 500 percent increase was only fair. It is doubtful whether those who are starving because of the shortage of oil-based fertilizer have been asked for their opinions. Their rulers value the license of unfettered sovereignty and anti-Westernism far more than mere food for hungry people.

With the oil-price crisis compounding every human misery, the time for action has surely come. For in the end it does not matter whether the latest solution, Dr. Kissinger's governmental

"The scenario: an Arab embargo or supply cut, an atmosphere or crisis, probably in the aftermath of a short but bloody war. Then we go in."

Photographs by Mark Riboud/Magnum

"recycling," would actually work or not. If the OPEC countries lend back a portion of their huge unearned revenues to those they deem credit-worthy, such as the United States and Western Germany, and if the countries so privileged re-lend funds to other countries which are denied direct loans, such as Italy, the only result would be a massive and ruinous transfer of capital* and, of course, of power.

IF WE DO MAKE Dr. Kissinger's recycling scheme work, we will have created the engine of our own impoverishment. Oil payments to the Arab members of OPEC amounted to \$8.5 billion in 1972, and are projected at \$65.4 billion for 1975, and \$101 billion for 1980—an increase of just under 200 percent in eight years. And the transfers to OPEC are not just a matter of paper money. Right now, the Kuwaitis could easily buy British Leyland Motors, the largest industrial combine in Britain. Built up through the work of tens of thousands of English workers over a period of more than seventy years, BLM would then be acquired by a single family in Kuwait with only six days' worth of oil production.

Why should we countenance the transfer of hundreds of billions of dollars' worth of real estate and industry to the ownership of reverse colonialists? In the West such property may be owned by the rich, but at least our rich are taxed and regulated. And even the top 5 percent of our home-grown rich cannot be compared to the handful of families that control such a large portion of OPEC revenues.

If at last we resolve that OPEC must be broken, the question remains: how? The non-violent methods have been discussed so much that mere mention suffices:

□ *Financial denial:* Western nations in solidarity refuse OPEC deposits unless they are long-term, evenly distributed, and at low interest—or possibly under any circumstances.

□ *Ownership denial:* OPEC money is forced to remain paper money since no transfer of real assets is allowed.

□ *Market manipulation:* Conservation and substitution are used to cut the demand for oil, thus depressing prices once a surplus develops.

Some of these nonviolent strategies are more plausible than others, but all would in fact be utterly ineffectual. As long as OPEC controls oil supply, it will prevail: it can deny supply in the face of financial denial; withhold supply so long as purchases of Western real estate and industry are forbidden; and cut supply pro rata to offset any contrived decline in demand. As

* Internal World Bank estimates project the unexpended reserves of Saudi Arabia, the United Arab Emirates, Kuwait, Libya, and Qatar at \$453 billion by 1980 and over \$1,000 billion by 1985.

the Saudi oil minister has already explained: "If you cut demand hoping to depress prices, we will cut supply even more so as to raise prices still further." In theory again, we could cut demand to the point where the market share of OPEC producers who do need the cash is affected. To do this we must cut demand by more than the low-population, cash-surplus OPEC producers can cut supply; by the time that demand level is reached, half our industry will be without fuel, and half our work force unemployed. Nor is there any hope that enough "new" oil will be found to solve the supply problem. The finds in the North Sea, Alaska, offshore Vietnam, offshore China, and the promising structures being explored elsewhere are all useful. But their combined output—when fully developed—will not amount to half of Saudi Arabia's. And this assumes high rates of output: when it comes to reserves, all the oil found worldwide since 1965 is equivalent to a tenth of the Saudi reserves already fully proven. Even if vast new oil fields were found, it would still take five to seven years to bring them into production—and there is absolutely no reason to expect major new discoveries.

The fallacy of all the nonviolent strategies is fundamental: to break OPEC by economic means, we must break its power to control supply—and this power can always defeat the strategies first. Moreover, there are some minor practical difficulties. For the financial strategy: the Swiss would never play, but would instead launder all the money that OPEC would ever want to deposit. For the ownership-denial strategy: Japan and the gold market would never play, while OPEC investors might just want to buy all the gold in the world, plus every Japanese factory and scenic inn. Finally, for the market-manipulation strategy: for every producer willing to sell a few cargoes under the table, there is likely to be a consumer willing to buy two, in order to keep the factories running and the workers off the streets.

The use of war

THERE REMAINS ONLY FORCE. The only feasible countervailing power to OPEC's control of oil is power itself—military power. But the lack of any other alternative does not, of course, mean that the use of force is ipso facto feasible. First, the essential question: could we start a war on OPEC just because the price of oil is too high? Surely the answer is no. And it would probably remain so even if OPEC raises prices again, citing the rising prices of caviar, Cadillacs, and fighter-bombers.

That, however, is not the end of the story. Fortunately for us, while all members of OPEC are extortionists, some (the Arabs), are also

Miles Ignotus
SEIZING
ARAB OIL

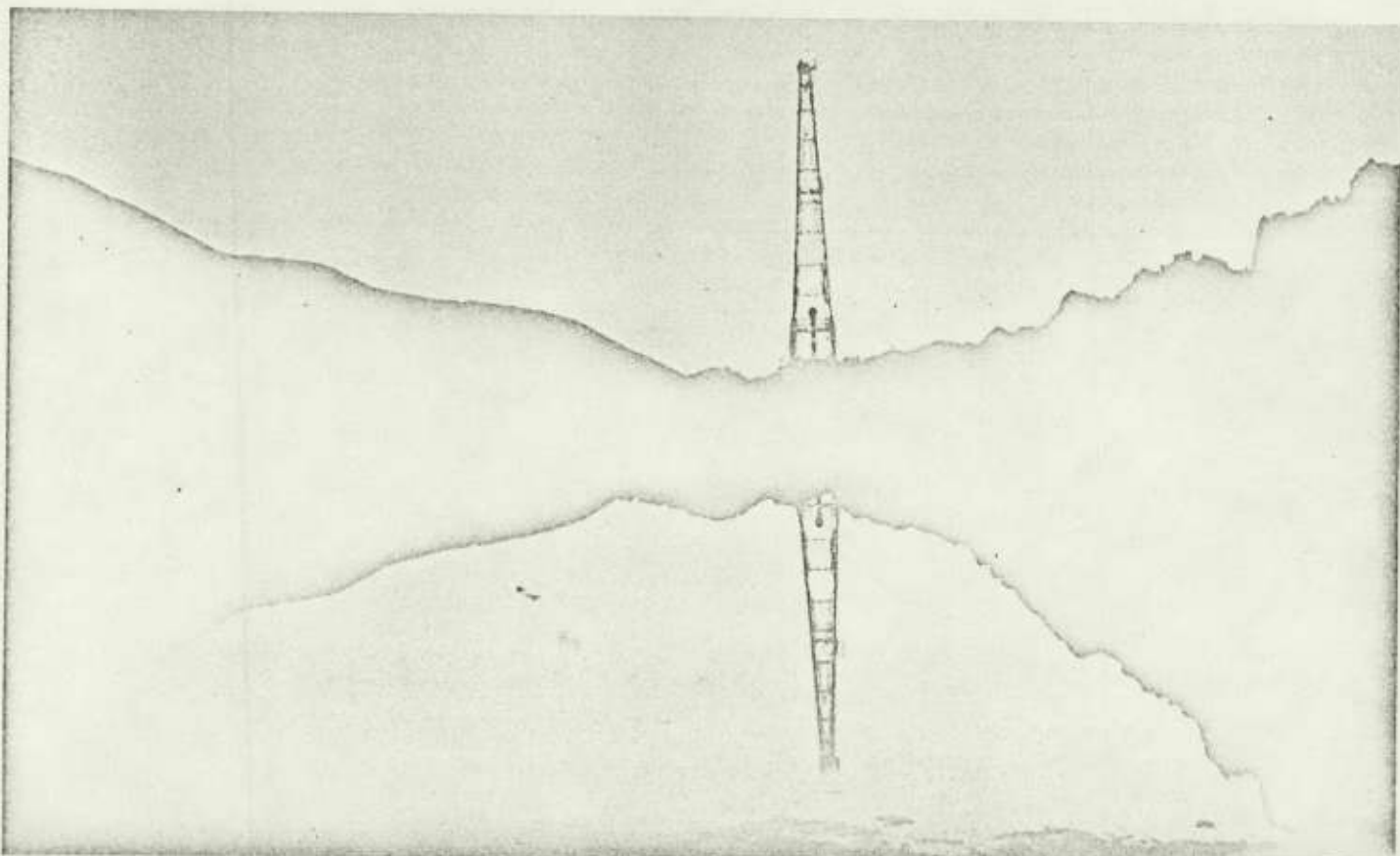
blackmailers. Sooner or later, their demands on Israel will become excessive; the Israelis will then refuse to concede further territory without reciprocal concessions. Then there will be war, and then, at whatever cost, the Israelis will prevail again. The last Arab-Israeli war ended with the Arab armies in disarray and both Cairo and Damascus in danger. The next war is likely to end with the same result, but sooner. This time, the massive surprise of October 1973 cannot possibly be repeated, and the contest in the air will no longer feature a pre-Vietnam Israeli air force with dumb bombs and few electronic countermeasures facing post-Vietnam Arab air defenses. The Arabs may have more and better missiles, but the Israelis now have smart bombs. With Israeli fighter-bombers now making one pass instead of five or six to hit each target, Arab air defenses would have to improve by 500 to 600 percent to retain their power undiminished. Eventually the Russians will no doubt supply better guns and better missiles, but five-fold improvements would require totally new technologies, and many years to mature. Meantime, it is back to 1967 for the Israeli air force. The Arabs know this, otherwise Syrians would have opened fire in 1974. But the Israelis know this also, and they will resist Arab demands: hence war, and an embargo.

When the price problem did not exist, and Persian Gulf crude was changing hands at \$1.80 per barrel or less, an Arab oil embargo was a danger to be feared, and Israel was pressured to make concessions. Now an embargo is no longer a threat but an opportunity. Some, captive to the old politics, fail to make the connection, repeating endlessly that war in the Middle East

must be averted at all costs, for if Israel loses, then catastrophe, and if Israel wins, an embargo follows. There they stop. Their advice, of course, is to comply with blackmail by blackmailing Israel into further concessions. But if this dishonorable deed is done, the result will only ensure the continuation of supply at present prices, and the damage these prices are causing is altogether more fundamental than any short-term embargo could inflict. This, then, is the scenario: an Arab embargo or supply cut, an atmosphere of crisis, most probably in the aftermath of a short but bloody war. Then we go in.

The first question is where. The goal is not just to seize some oil (say, in accessible Nigeria or Venezuela) but to break OPEC. Thus force must be used selectively to occupy large and concentrated oil reserves, which can be produced rapidly in order to end the artificial scarcity of oil and thus cut the price. Faced with armed consumers occupying vast oil fields whose full output can eventually bring the price down to 50 cents per barrel, most of the producers would see virtue in agreeing to a price four or five times as high, but still six times lower than present prices. This being the ultimate goal, there is only one feasible target: Saudi Arabia.

Oddly enough, some have suggested that Libya would make an ideal target. It is true that Libya is a good deal more open to attack, but in fact an invasion of Libya would be worse than useless. Far from having enough oil to make OPEC vulnerable to market pressures, Libya's oil would not even suffice to cover current needs. Hence the rest of OPEC could defeat any invasion of Libya by simply cutting off

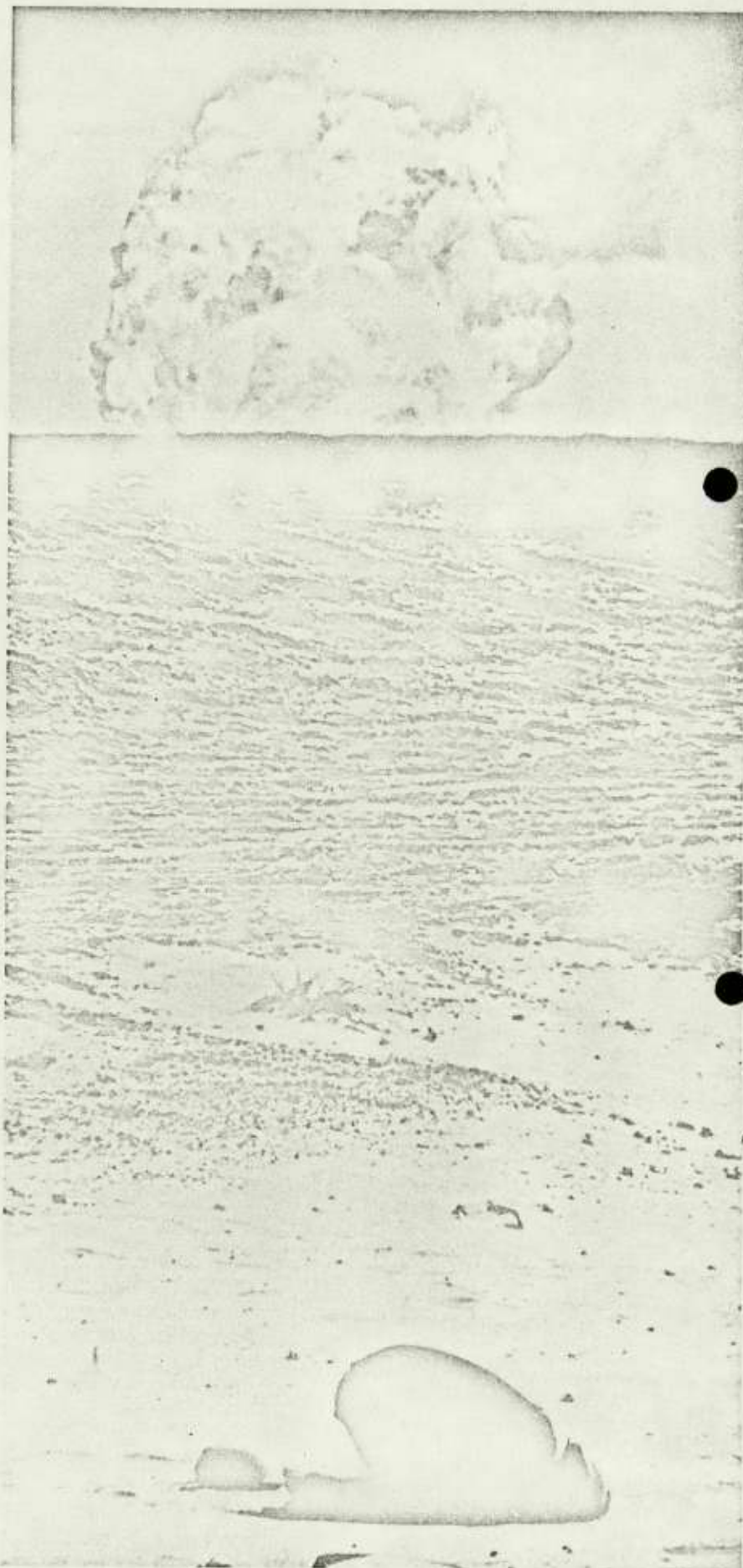

oil production for as long as it would take to force a withdrawal.

WITH ROUGHLY 200 BILLION BARRELS of published, proven reserves (they could be substantially higher), Saudi oil fields are now being worked at a rate of just over 8.5 million barrels a day, for an annual output of just over 3 billion barrels. In other words, at present rates of production Saudi oil would last for more than sixty years. By contrast, oil fields in most other parts of the world are developed much faster, with output/reserve ratios of 1:10, or at most 1:20. Producing Saudi oil fields at Texan rates would mean producing almost 55 million barrels of oil a day, enough to supply current worldwide needs almost twice over. It would take huge investments and several years to install the required capacity, but in order to break OPEC we need not go to such heroic lengths. It would suffice to increase output by a little, and then by a little more, each time eroding the remaining market shares, until a compromise is reached. If none is forthcoming, then the time will have come for large output increases to flood the market.

In short, if the use of military force is to be limited and therefore efficient, the real leverage must come from market pressures, and only the Saudi oil fields can provide the means. Fortunately, those fields are not only prolific but are also concentrated in a small area, a fraction of Saudi territory. Even better, the areas involved are scarcely settled except for the oil workers, some 20,000 in all, American technicians included. If Vietnam was full of trees and brave men, and the national interest was almost invisible, here there are no trees, very few men, and a clear objective. There could be serious risks in the operation, but at least there would be no sense of futility with 200 billion barrels of oil underfoot—oil that would restore jobs to the unemployed and supply the wherewithal for a gradual program of substitution.

Now for the problems. There are many, starting with the pure logistics. For one thing, the region is remote and not open to the oceans. Except for staging and refueling points in Israel—itself almost 1,000 miles away (Hatserim to Dhahran)—there would be no friendly bases within easy reach. The Israelis owe a great deal to the United States, and it is inconceivable that they would deny airfield facilities, even if the operation entailed serious risks for them. It would have to be a long-distance operation and a large one. The Saudi forces that could resist an occupation are small and deficient in training. For all the best efforts of our own advisers and weapons salesmen, the Saudis do not yet have a serious military force: 36,000 soldiers scattered over a vast land. But the scale of the

Miles Ignotus
SEIZING
ARAB OIL

operation is set by the nature of the target itself: some hundreds of wellheads, dozens of miles of pipeline, several loading jetties, and much else besides will have to be secured, reactivated, and thereafter patrolled. Moreover, to deter sabotage and counterintervention (of which more below), it will be necessary to have a sizable force, diversified in composition.

The first wave should include the combat echelons of one Marine division: 14,000 men, with one or two battalions amphibious-landed and the rest simply to be unloaded from aboard ship. The Marines could be gathered quietly in the Pacific, but by the time their shipping sailed past Singapore across the Straits of Malacca, the threat would become pretty obvious, even to the *New York Times*. At twenty knots, the passage from the straits to the gulf would take almost a week, too long. Though some resistance and sabotage are unavoidable, the less of it the better. An effort must therefore be made to minimize warning time.

Hence the need for a preliminary airlift wave: the combat echelons of the 82nd Airborne Division, sent with its nine infantry battalions but without its too-heavy armor or armored cavalry battalion. Instead, the division should be equipped with two additional battalions of helicopter-borne "air cavalry" detached from other divisions, as well as extra antitank missiles and many Jeeps fitted with recoil-less rifles. If the Marines of the first wave are due to arrive in and around Dhahran on the shores of the gulf at day D, and if warning is given by their transit at Singapore by D-7, the 82nd Airborne must arrive on D-3, to restore surprise by arriving three days before the Marines are expected. Flown out of the U.S. without fanfare, briefly staged and refueled in Israel, the 82nd's heavy C-5 and C-141 jet transports would fly straight across Saudi Arabia to Dhahran, escorted all the way by air-refueled Phantom fighters, also based on Israeli fields or aboard carriers in the Arabian Sea. One or two paratroop battalions would jump to seize the Dhahran airfield, and to take up positions around the U.S. residents' housing a few miles away. Once the airfield was secured, the paratroopers would signal other aircraft waiting overhead to fly in the rest of the troops. As the troops landed and began to spread out, the empty aircraft would be reloaded with the families of American and other foreign oil technicians who would be evacuated to Israel and the U.S.

Immediate targets of the advance force would include the Ras Tanura jetties as well as storage tanks: it would be ridiculous to have to airlift oil into Saudi Arabia. The air cavalry battalions, powerful and highly mobile, could secure some of the installations of the Ghawar oil field (the largest by far), which is seventy miles at its northern extremity from Dhahran. They

could also seize the entire nearby Abqaiq field.

The Marines would arrive seventy-two hours later to consolidate the base and expand the coverage. Having vehicles including some armor, they would complete the occupation of Ghawar and other Saudi oil fields. Having small boats and more helicopters, they could also occupy the non-Saudi offshore oil fields near Doha, Adma, and Dubai, as well as patrol to the north toward oil-rich Kuwait, and dangerous Iraq beyond it. Very soon after the Marines landed, on D+1 at most, a second Army division would arrive, the First Cavalry, with its infantry, armor, and helicopter-cavalry. This too would come by air, staged by way of Israel, except for its battle tanks, for which air transport is inefficient. The tanks would be loaded aboard fast landing ships and fast freighters, and off-loaded with heavy derricks. Finally, on D+3 or D+4, the expedition would be reinforced with more Marines, the combat echelons of a second division. This would arrive entirely logistic-loaded, for an "administrative" landing: no storming of beaches here.

By then the occupation force would have its own air power. Some fighters would be flown into Dhahran from Israel as soon as the airfield was seized; the two Marine divisions would come with their organic air "wings," no mean force: eight Phantom fighter squadrons, two reconnaissance squadrons, and another eight "attack" squadrons, with light and not-so-light bombers. Not that any bombing is planned; the mission is to deter others. At this point, the basic force would be in place, with resupply coming by air or by ship, depending on bulk, weight, and urgency. With some 40,000 men by now mobile on the ground and in the air, the physical occupation of all the major oil fields on- and off-shore would be complete.

Tactics

SO MUCH FOR LOGISTICS. Now the strategy and tactics, starting with "industrial" tactics. Much has been said about the dangers of preemptive sabotage. Alarmists have conjured up visions of oil fields burning till the year 2000. Not so. The world's supply of oil field firefighting talent is to be found in Texas. Given all the other resources available in the U.S., the chances are that fire and damage could be handled quickly. Assuming fairly extensive but unsystematic sabotage, preinvasion output levels could be resumed in one to two months so long as certain essential items (e.g., segments of scarce large-diameter pipe) are sea-lifted with the first Marine convoys and plenty of skilled manpower is flown in.

The difference between the operating cost of the Saudi oil barrel and the OPEC price is the

difference between 10 to 30 cents and \$11. Multiplied by the output of more than 8.5 million barrels a day, this means that one month's production could pay for \$2.5 billion worth of skilled manpower and equipment: enough to repair or replace every damaged wellhead, every interrupted feeder line, and every sabotaged gas separator, as well as to replace as much large-diameter pipe as could possibly be needed.

Of course, if the Saudis did to their oil fields what the departing Germans did to the Romanian oil fields at Ploesti in August 1944, it could take longer to restore full production and begin adding to it. It took the Russians almost three months to restore production at Ploesti. Still, a well-organized rehabilitation task force would be better prepared than the chaotic hordes of Marshal Rodion Malinovsky, and the Saudis are not Germans. Even if they were, they would not have enough time to do a thorough job. In making advance preparations for sabotage, the Saudis face severe limits: there are too many underpaid and radical non-Saudi oil workers; if *plastique* charges were pre-set to demolish oil facilities, they would be apt to go off whether there was an invasion or not.

As for postinvasion sabotage, if the oil workers cannot be trusted to work reliably—at higher postinvasion wages—they should be replaced. No labor force is more mobile: from Texas and from Europe, all the labor that could possibly be needed would come, at the right pay. The local oil workers know this, and they also know that if they are expelled from Saudi fields, their next available employer is going to be hundreds of miles to the north, at much lower Iraqi wages.

Initially, squads will patrol the installations in constant crisscross patterns, covering every wellhead every few minutes, protecting repair squads from those who might try to stop them. Helicopter teams will circle overhead, ready to descend at the first hint of trouble. Given the vast stretches of open desert around the heavily guarded oil fields, infiltration will be utterly impossible during the day and perhaps no less so at night, since the clear desert sky allows almost perfect visibility with modern night-vision devices. Pipelines, highly vulnerable in theory, can be kept under total surveillance by helicopters and small ground-support teams. The Israeli experience has proven quite conclusively that guerrilla tactics are simply ineffectual in desert areas, there being no ground cover for concealment. The whole of the Negev and Sinai are secured by a few Bedouin guards and a handful of soldiers; once consolidated, the oil fields can be reliably secured by a handful of battalions, a fraction of the total force.

Even discounting the effect of sabotage, there would still be a problem of short-term oil supply. Aside from the temporary cutoff in Saudi production that must be expected between D+7

and D+60 (or at the very most D+90) it is virtually certain that radical Arab oil producers (Iraq, Libya, possibly Algeria) would cut off production in sympathy. The shortfall could range from 3.5 million barrels a day to 4.5 million. It is probable that nonradical Arab oil producers would partially deny oil to the U.S. and other consumer countries that did not dissociate themselves from its deed; this could mean an additional shortfall of up to 2.5 million barrels a day. It is *possible*, but unlikely, that at least some non-Arab oil exporters would also reduce output in sympathy with a fellow OPEC member.

Nevertheless, the problem is manageable. Ninety-day stocks are being built up in all the industrialized countries, and oil shipped on D+8 will still be at sea for many destinations on D+90. By then, if not sooner, the smoke will have thoroughly cleared, and OPEC members will be faced with U.S. control of Saudi oil reserves, which, if worked to the full, could put all of them out of business for fifteen years. At this stage, reason is likely to prevail, and production is likely to be restored. But if the risk seems high, something can be done to reduce it: in Kuwait, Abu Dhabi, Dubai, and Qatar there is a production capacity of 6.6 million barrels a day, a good deal of it now shut in for "conservation" (read price-rigging). If Arab or even non-Arab oil solidarity strikes are in the cards, battalion-sized detachments can be sent to seize much of this capacity for the immediate purpose of short-term supply (rather than reserves for price leverage). The seizure of Kuwaiti capacity, however, would require a division and entail a serious strategic problem, of which more below.

Next, the minor tactics. One or perhaps two Saudi brigades and some U.S.-made Hawk missile batteries will be in the target area. Prior to getting there, the airlifted elements would have to cross 975 miles of unfriendly airspace in large, vulnerable transports. But opposition would be thin. The twenty-four-jet Jordanian air force can be grounded, and the Israel-Dhahran air route would be totally out of range for Egyptian, Iraqi, or Syrian fighters—an important consideration, these being very large, if poorly trained, air forces. In the October war, the Israelis scored fifty dogfight kills for every one of their own shot down. But relative superiority is not enough: not a single transport must be exposed to risk.

Hence ample fighter cover will be needed against the six fighter squadrons of the Saudis, and any chance arrival of Egyptians, Jordanians, Iraqis, or Syrians. This will require perhaps six squadrons of air-refueled Phantoms and tankers out of Israel, readily supported, if necessary, by more Phantoms, this time Israeli (flying outer patrol tracks, to avoid misidenti-

"Many say we need not do it, since we can afford to pay the economic price of extortion. But the moral, political, and social price is too high."

Miles Ignotus
SEIZING
ARAB OIL

fication and fratricide). Finally, for the Hawk missile batteries so shortsightedly supplied, there are different remedies, and prudence demands that all be used: active and passive electronic countermeasures. (Those who designed the missiles are not unfamiliar with their weak points.)

On the ground, the tactics must stress mobility and avoidance. In the first stages, every available truck—and Cadillac—found on the ground must be commandeered to give mobility. Otherwise troops that had crossed thousands of miles by air would be totally immobile on the ground. Speed is of the essence to secure the oil fields, as well as U.S. civilians for rapid evacuations. Lastly, avoidance: Saudi troops, if prudent, will avoid combat, and they must not be needlessly provoked. Very quickly it will become entirely obvious that the oil fields alone are to be occupied in one small corner of Saudi Arabia. Between them and most of the inhabited areas of the country, there are vast distances (except for Riyadh, only 400 miles away by road) and broad deserts, easily turned into buffer zones by air interdiction, here effective and totally unhampered since there are neither trees nor village targets: any military traffic would simply be stopped by air patrols.

NOW FOR THE REAL PROBLEMS, the strategic. What options are open to the Russians? They could not hope to anticipate the first American move. Nor is it imaginable that the ruling Saudis would invite their presence: the Saudis know that with Americans some compromise might well be possible, but with Russians the Saudi leadership, fiercely Islamic and fiercely anti-Communist, would not last long. An invitation to the Russians would merely ensure the overthrow of the ruling family. And that is not a figure of speech. It would mean defenestration and mutilation by the mob, as when the Hashemites of Iraq were overthrown. If the Russians landed forces in Iraq, Russian policy would thereafter be captive to Iraqi hyperactivism, or at least the landed troops would be. Still, the move would have a ready payoff. Even if their troops did nothing, the Russians would score a major political victory, since they could then claim to have deterred an imperialist attack on Iraq—an oil producer like Saudi Arabia, but one whose leaders (it could then be said) had been prudent enough to seek the friendship of the U.S.S.R and to sign a treaty of mutual defense.

If still more reckless, the Russians could encourage and support an Iraqi move south into Kuwait. This would deprive the West of Kuwait's 2.8 million barrels of oil a day, a serious loss if only in the short term. It would also make Iraq, Russia's chosen client, a more important client. But it would risk Iraqi-American armed

clashes, entailing the further risk of direct U.S.-Soviet conflict.

Direct Russian counterintervention need barely be considered. The rules of nuclear parity are no mere paper rules to be changed at will. They reflect the harsh and looming danger of annihilation. Americans may open fire on Saudis, and Russians may open fire on Czechs with near-impunity; at a much higher level of risk, each side can attack the clients of the other. If Iraq were attacked, for example, the Russians would be forced to react because there is a public Russian commitment to Iraqi defense, both in policy and on paper—the Treaty of Friendship and Cooperation of April 1972. But for the Russians to counterintervene directly, by blocking American forces or opening fire on them, is another matter altogether. Neither side could afford to lose the local battle, and the potential loser would then have to transform it into a regional war; neither side can afford to lose a regional war, and the potential loser would have to use tactical nuclear weapons—beyond that one need not go.

Some suggest that the Russians could use their naval forces for "interposition." This notion is fanciful. The U.S. Navy would send at least four aircraft carriers, twenty frigates and destroyers, and ten nuclear submarines into the area. Russian mining could only serve as a delaying tactic. Russian warships could not physically block the Strait of Hormuz at the entrance to the gulf. To prevent passage, they would have to shoot, and shooting at American warships would mean jumping on the escalator to destruction.

The essence of the Russian question is not technical but political. Before one considers the balance of superpower forces in place, one must consider the balance of interests between Americans and Russians. Under conditions of nuclear parity, it is primarily "resolve" that settles the issue, and resolve is not a matter of machismo but a reflection of the true value to each party of the interests in dispute. The control of Saudi oil is a vital national and all-Western interest for the United States. By contrast, its denial would merely be a desirable bonus for the Soviet Union. Hence the risks that each side can accept, and must anticipate that the other side will accept, are not evenly weighted. To seize the oil the United States must seize some tracts of desert. To deny the oil, the Russians must kill American troops. This, neither the collection of tired bureaucrats in the Kremlin (who agonized over the low-risk Czech invasion for months) nor even another Stalin could possibly do, for escalation to catastrophe could follow. As against this, there are the rewards of inaction, already high: even if the Russians do nothing at all, their prestige and influence would immediately increase all over the Middle East, and beyond.

Let the Russians have the influence, and let us have the oil.

So far no mention of Iran. With a large army of 175,000 men, well-equipped and heavy in tanks even if poorly trained and worse led, with an air force that includes 100 Phantoms, with more coming, and with a navy already not insignificant, Iran could in theory do a great deal to oppose intervention. The risk must not be discounted, but there are offsetting factors. At a minor level, there is the fact that Iranian aircraft fly by the grace of American technicians serving on contract, most of whom could depart on vacation just before D day. On a high political plane, there is another factor. Even though a sharp cut in oil prices would seriously damage the Shah's dreams of grandeur, Iran and the Shah would nevertheless remain dependent on the United States. With a common border to the north, with its client Iraq to the west and its semiclient Afghanistan to the east, the Soviet Union already embraces Iran far too closely for comfort. Reluctantly and privately, the Shah would most probably accept an American action he cannot prevent, for the alternative would be war with Iran's only protector.

One way to cope with the Iranian problem is to combine it with the planning dilemma of Kuwait. On the one hand, it might be wise to send a composite Marine/armor division (after wave two, D+3) into Kuwait to deter Iraqi intervention. But if the Iraqis descended across Kuwait toward the main zone of operations some 300 miles to the south, real fighting could take place, entailing risk of Russian involvement in support of its junior partner. Also, the acquisition of Kuwaiti oil capacity—even if damaged—would alleviate the short-term supply problem. On the other hand, if Kuwait is left unoccupied, a buffer zone, it will be easier to avoid clashes with Iraqis and reduce the risk of direct conflict with Russians. There is also a severe tactical problem: while the Kuwaiti army of 10,200 men can be brushed aside, Kuwait does contain more than a million people in a small area. By contrast, the population in the main zone of operations, even if extended to Abu Dhabi, Dubai, and Qatar, amounts to less than 300,000, widely scattered.

Why not then discreetly ask whether the Iranians might be willing to "protect" Kuwait—and, incidentally, appropriate their oil. This oil would largely offset Iranians' loss of revenue on their own output as prices decline. To be sure, if the Iranians move into Kuwait the Russians may be tempted to invade northern Iran, but this would be a high-risk operation for the Russians, since Iran is already a protected area of the other superpower, the U.S. Still, this is a danger that cannot be dismissed, and that would be reduced by Iranian tranquility before, during, and after the occupation.

NEXT, THE PROBLEM OF management, that is, politics. Clearly, the operation would not be conducted to serve the interests of ARAMCO, which is American-owned but has long been subservient to the Saudis. To maximize output and avoid commercial entanglement, we should throw open the oil fields to any and every operating company, American or not, large or small, so long as it is ready to come in quickly, repair, and lift the oil, fast. Each company would receive the acreage it could begin to work immediately. Each would be compensated at cost plus a generous fee for every barrel lifted, every well dug, and every facility repaired. Assuming maximum inefficiency and a great deal of petty graft, the oil would cost an average 30 cents per barrel—in other words, less than 3 percent of present prices.

But the oil should not be sold at cost, for many reasons. First, all measures of energy substitution being taken worldwide would be discouraged, and eventually stopped. Second, to reach a compromise with the uninvaded members of OPEC, some reasonable revenues must be left to them in bargaining for their early resumption of full output (the short-term supply problem again), in exchange for a guarantee that Saudi oil will not be used to bring the price down to near nullity. Finally, oil cannot be sold at cost because there is a wider political purpose to be pursued.

If oil raised at an average cost of 30 cents were sold, at say, \$2 per barrel, each day of output would at first generate profits of \$14 million. When output reached the OPEC-compromise level, profits could rise to as much as \$30 million per day. Now these profits should not be appropriated by the world's richest country, whose compensation, in secure supplies at low cost, would already be ample. Instead, the profits should be handed out to the poor on conditions. An International Oil and Aid Organization would be created to lift the oil, allocate funds for investment, give some money for the Saudis et al. to pay for essential imports, and then distribute the rest of the money to those of *its members* whose annual per capita income is less than, say \$500. In other words, any poor country in the world would immediately be entitled to a share in the oil profits if it joined the IOAO, and so politically endorsed the *fait accompli*.

This would provide the poor with a vastly greater flow of aid funds than all current aid programs combined—in fact, almost five times as much, once full output is reached, even if all eligible recipients join. In view of what was said earlier about the regimes of the Third World, it can be safely assumed that the Indian

Miles Ignotus
SEIZING
ARAB OIL

government for one would prefer to let millions of its people starve rather than associate itself with the IOAO. But already for Bangladesh matters are less certain: throughout 1974, this poorest of the poor nations, which is fervently Muslim to boot, failed to extract more than \$100 million from all the Arab oil producers combined—truly a case of crumbs to the starving. The IOAO, with \$10 billion or so eventually available to it, would do much better than that—and all for a symbolic association.

The IOAO would obviously use similar tactics with the oil workers. The Saudi regime, not exactly the most progressive in the world, did not allow ARAMCO to pay its workers lavishly, lest sheiks lose their low-paid servants. The IOAO would not have to defer to the Saudi version of the housemaid problem; it could announce a 50 percent wage increase.

Will the world condemn America? Some of it will, and will mean it. Others, including some Europeans and unfortunate Japanese, will condemn, cry, and partake of lower oil prices with a sigh of relief. Certainly the image of the Soviet Union will improve in contrast and the United States will lose "influence and prestige in the Third World." But what influence? What prestige? And what would the spectacle of American acquiescence in the political blackmail of the kings and dictators of Araby do to American prestige? The weak respect power more than do the strong, who know its limitations.

The crucial factor, however, is domestic opinion. First, there is the why in the *raison d'état*. The American people instinctively felt that in Indochina the national interest was not at stake and only the commitment itself made for further commitment. Not so here. All would understand, all those affected by inflation and unemployment, that is.

Second, performance. All agree that had the U.S. done well *militarily* in Vietnam, public opposition would have been limited to the tiny minority of those who oppose war, or their own country, in all circumstances. The first group is certainly entitled to its elevated conceptions, but the vast majority of the people think otherwise. A neat and rapid operation is possible in Saudi Arabia owing to the terrain and the men, mostly absent. Moreover, the four required divisions are fit, trained, well-equipped, and battle-ready. On that score we need have no anxieties.

Third, duration. Americans were wearied by a war that was not only unsuccessful but also far too long. This operation will not be over in a day. It will last for years, though surely not until the last drop of Saudi oil is exhausted. Instead, the American-controlled distribution office of the IOAO would allocate oil to consumers at the new low prices, but demand that they finance serious substitution efforts with some appropriate share of the vast savings on

cheaper oil. Given rigid controls, diplomatic pressure, and their own caution, strong substitution policies are sure to follow in Europe, Japan, and wherever possible. And it is much easier to build nuclear power stations, hot rock generators, solar arrays, and windmills when the balance of payments is no longer in deficit, inflation has been curbed, and recession a memory—all of which \$2 oil could ensure.

Hence an occupation of ten years and probably much less would suffice. Once the dust of the invasion settled, once every evidence of *permanent* intent became apparent, the remaining members of OPEC would see reason, and accept a binding commitment to maintain supplies at agreed prices in exchange for American withdrawal. From their point of view, the great danger is that Saudi oil could be used to bring the price down not to \$2 but to \$1.50, then \$1.40, then \$1.30 . . . and so on.

IN A SOBER ASSESSMENT, mindful of all the political costs and all the strategic risks, it can be done. It must be done. For if we do not do it, Project Independence will in fact be Project Isolation, with a somewhat impoverished America surrounded by a world turned into a slum. Almost everywhere, this would be an authoritarian slum, the product of utter hopelessness among the poor and mass unemployment among the former rich, all of us being forced to finance the executive jets of the sheiks and the fighter bombers of the dictators.

If we will not do it, future generations will see through our protestations of moral restraint and recognize craven passivity. Many of those who took the United States into the jungles of Vietnam to look for the national interest are now saying that we need not do it, since we can comply with political blackmail (by blackmailing Israel in turn), and since we can afford to pay the economic extortion. True, we can do both. But the price—moral, political, and social—would be far too high. We would no longer be able to look each other in the face. Many who saw prudence and reason in bombing an ally of the Soviet Union and even blockading its ports, are now saying that we cannot do it, for behind the Arabs stand the Russians, and the Russians would not let us. That, it has been argued, is false. And since no one denies that the dependence of the Western world on Arab oil is absolute, if *their* analysis were correct, it would mean that we are living at the mercy of the Arabs, that is to say, as Prof. Robert W. Tucker has pointed out, of the Russians. And if *that* is true, we no longer need a foreign policy establishment, and we might as well disband the armed forces unless we double or triple their strength: there is no sense in paying \$85 billion a year for impotence. □

אליהו/אפריל 2010

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו
או מקצתו לאדם שאינו מוסמך
לכך - עובר על חוק לתיקון
דיני העונשין (בטחון המדינה
יחסי) פרק 328 משנות רשמיות,
תשי"ג מלחמת 21114 פברואר 75

משרד החוץ
מחלקת המשר

מברק נכנס - מסווג

אלה המשרד
מאת: רוסינגטון

עברון, ווד.

1. בפגישה עם משלחת ועדת המדענים המזויינים בטהראן אמר להם הוביידה כיפומביה
תומכת איראן בערבים, אבל איראן לא תתמוך בערבים באורח צבאי ולא - מטיל אמברו
בפס על המערב. באורח פרטי, אמר, איראן צייטרלית לצבי הסכסוך, מקיימת יחסים טובים עם
ישראל ומספקת לה 60 אחוז מהנפט, הלפט שנכזה בפגישה פנה אחס בנפרד לאחד מחברי המשלחת
והנחיד לו מדברי השגה בעתון לבנייבי לגבי הצטרפות איראן למלחמה לצד הערבים לא צוטטר
כהלפה, השגה אמר UN AUTRE GUERRE ואילו הכתב טעה וכמה
NOTRE GUERRE הגל שמעני מאחד מחברי המשלחת, סטרטון עמו שוחחתי טלפוניית,
כמעט את ביקורם באיראן כרג

IRAN IS IN YOUR CORNER

רפיה

שחזר רהם מכל שהבט ממכל דיבון רביב מזתים חקר מצפה רם אמן
צ/כ/יכ

1944

1944

1944

1944

1944

1944

1944

1944

1944

1944

1944

1944

א/ה"ג/מכ"פ

משרד החוץ

מחלקת הקשר

בלתי מסווג

מברק יוצא

RF

מט ח/369

בשלה: 201530 בפברואר

אל: רושינגטון פהראן
מאת: המשרד

סימזת טקהיר (19.2).

מקור איראני מהימן טפן שהשאה הרגיש לקיסינג'ר הצורך לפעול להשכנת השלום
בהקדם האפשרי במזהת על מנת שהאזור יוכל להתרכז בפיתוח כלכלי וחברתי.
השאה רואה בסודאת "הזדמנות ללא תקדים להגשמת השלום" ועולה תקוות רבות בחלקו
של סאדאת בעתיד השלום באזור.

מרכז

שהח דהמ מנכל שרהבט מפנכל סמנכל מצפא מזתימ מאוס ב חקר הסנהה טעת גנון תעוד
אילסר
אב/בב

1952

1952

1952

THE PRESIDENT

1952

(S. 1)

THE PRESIDENT OF THE UNITED STATES OF AMERICA
DOES HEREBY PROCLAIM THAT THE NATIONAL DEFENSE
AND SECURITY ACT, 1950, IS NECESSARY IN THE
INTERESTS OF THE NATIONAL DEFENSE AND SECURITY
OF THE UNITED STATES OF AMERICA.

1952

THE PRESIDENT OF THE UNITED STATES OF AMERICA
DOES HEREBY PROCLAIM THAT THE NATIONAL DEFENSE
AND SECURITY ACT, 1950, IS NECESSARY IN THE
INTERESTS OF THE NATIONAL DEFENSE AND SECURITY
OF THE UNITED STATES OF AMERICA.

1952

0639G 18 FEB 75

1022 2/18/75

h
h

02
FR1046
D 1012 33

KISSINGER

BY BARRY SCHWEID

LONDON (AP) -- U.S. SECRETARY OF STATE HENRY A. KISSINGER RETURNS TO SWITZERLAND TUESDAY FOR A MEETING WITH SHAH MOHAMMED REZA PAHLEVY OF IRAN AFTER TELLING BRITISH LEADERS HE FELT 'CAUTIOUS OPTIMISM' ABOUT THE PROSPECTS FOR ANOTHER INTERIM AGREEMENT BETWEEN ISRAEL AND EGYPT.

KISSINGER AND THE SHAH AT THEIR LUNCHEON MEETING IN ZURICH WERE EXPECTED TO DISCUSS OIL PRICES AND THE POSSIBILITY OF AN IRANIAN GUARANTEE TO CONTINUE SHIPPING OIL TO ISRAEL IF THE ISRAELIS RETURN THE ABU RUDEIS OILFIELDS IN THE SINAI DESERT TO EGYPT. THE IRANIAN RULER ENTERTAINED FRENCH PRESIDENT VALERY GISCARD D'ESTAING AT LUNCH TUESDAY AND TOLD NEWSMEN AFTERWARD THAT OIL PRICES COULD BE REDUCED IF PRICES FOR AGRICULTURAL AND INDUSTRIAL

PRODUCTS NEEDED BY OIL-PRODUCING COUNTRIES ARE ALSO LOWERED. THIS WAS A VARIANT OF THE SHAH'S PROPOSAL THAT THE PRICE OF CRUDE

OIL RISE AND FALL IN ACCORDANCE WITH AN INFLATION INDEX. THE INDEX WOULD BE MADE UP OF THE PREVAILING PRICES THAT THE OIL-EXPORTING COUNTRIES PAY FOR A REPRESENTATIVE RANGE OF COMMODITIES THEY IMPORT FROM THE INDUSTRIALIZED NATIONS.

KISSINGER FLEW TO LONDON MONDAY AFTERNOON AFTER MEETINGS IN GENEVA

SUNDAY AND MONDAY WITH SOVIET FOREIGN MINISTER ANDREI A. GROMYKO. THE SECRETARY OF STATE MET FOR THREE HOURS WITH PRIME MINISTER HAROLD WILSON AND FOREIGN SECRETARY JAMES CALLAGHAN, WHO HAD JUST RETURNED FROM A FIVE-DAY VISIT TO MOSCOW. BRITISH OFFICIALS SAID THEY COMPARED NOTES ON THEIR TALKS WITH THE RUSSIAN LEADERS, AND KISSINGER ALSO TOLD THE BRITISH ABOUT HIS DISCUSSIONS LAST WEEK WITH

ISRAELI AND EGYPTIAN LEADERS.
(MORE)

0648G 18 FEB 75

ג'ר: 18.02.75/836/1677/101

מקור: אלוז אלטאב // כו"ר (עמ, 1 סוד 3)

מדינת ישראל: 1975
המשרד הכלכלי

הנדון: כו"ר // קיטינג, ר יבטל כו"ר במרצ 75

מקור מהימנ נודע - כי קיטינג, ר יבטל כו"ר במרצ 75, במסגרת
סיוור שיערוך באזור המפרץ הערבי, המסור הוסיף - כי קיטינג, ר ידון
במלאכ ביקורו בהידוס שה, פ בין שרי המצוק ויבטל אך עמך
ארחב נוכח משבר המזקך ונוכח נושא הנפט וכי יהוד לארד האינטימ שהמסיעה
ארחב באוזני המדינור המפיקור נפט.

סוף כוכבה יק 18 8000

ג'ר: 18.02.75/836/1677/101

FEB 14 1975

U.S., Soviets seek Persian Gulf bases

Control of oil-shipping routes and airspace spurs rivalry

By John K. Cooley
Staff correspondent of
The Christian Science Monitor

Beirut, Lebanon

Soviet-American rivalry for control of the Persian Gulf's vital oil-shipping routes and airspace is leading both Moscow and Washington to seek new air and naval bases in the area.

Recent accords between the United States and Sultan Gabus of Oman, at the gulf's southern end, will include facilities on Masirah Island potentially available for the stationing of two or three U.S. Polaris-type submarines and heavy aircraft, according to the Arab Press Service (APS), an independent politico-economic news service here, in an article to be published Feb. 17.

Iraq, at the gulf's northern end, has recently rejected Soviet requests for air-base and naval-port facilities on the gulf near Basra, Arab diplomats report. However, the Kuwaiti Government is understood to fear that Iraqi pressure on Kuwait to cede Bubiyan and Warbah islands, offshore from Kuwait's oil fields, may be inspired partly by a Soviet wish to obtain facilities for heavy aircraft on the islands.

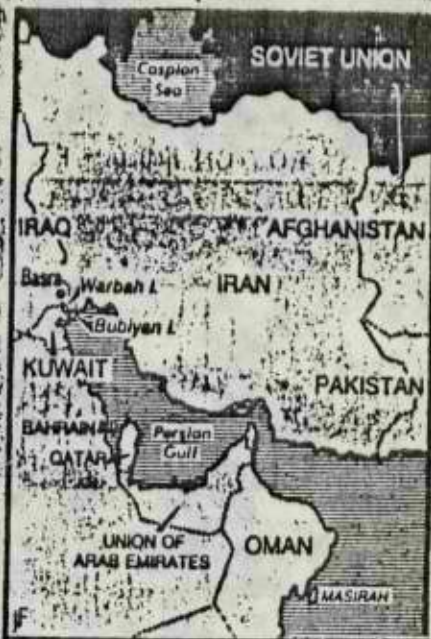
Masirah Island is surrounded on most sides by shallow water unsuitable for surface vessels.

However, at Ras Abu Rawas, on the island's southeastern tip the continental shelf in the Arabian Sea is only about 1,500 feet wide. British private sources confirm that facilities at Masirah suitable for Polaris submarines were at least partially dredged and prepared from 1962 and 1963, when the air base's long runway was also built to accommodate heavy jet bombers.

Up to now, the closest Polaris submarines to the Persian Gulf area are those deployed in the Pacific. The United States operates a light naval facility at Bahrain in the northern gulf, but normally only small surface ships call there.

Soviet interest grows

Western and Iranian diplomatic sources report growing Soviet interest in Afghanistan, including construction of air-base facilities there. There is a continued Soviet interest in obtaining a "corridor" to the Arabian Sea through Afghanistan and including Baluchistan, which straddles the Pakistan and Iranian border area.

On the Pakistan side of the border the government is fighting a guerrilla movement with Iranian assistance.

Diplomats here report that Moscow recently offered Iraq advanced weapons including MIG 23 and 25 aircraft, provided Soviet personnel retained the right to approve their use.

Iraqi President Ahmed Hassan al-Bakr's government requested unlimited approval to use them against the Iranian-backed Kurdish rebellion in northern Iraq and in case of war against Iran itself. Moscow refused, and the deal was called off. This was an important factor in Baghdad's refusal to grant the Soviets the base rights they seek, the diplomats said.

Brezhnev public appearance scotches some rumors

By Elizabeth Pond
Staff correspondent of
The Christian Science Monitor

Moscow

Soviet party leader Leonid I. Brezhnev's first public appearance in seven weeks will scotch some but not all of the rumors that have whirled about his absence. These have involved questions about his health, his position of leadership, and Soviet policies.

Mr. Brezhnev reappeared to head the Soviet talks with visiting British Prime Minister Harold Wilson. British reporters who saw him described Mr. Brezhnev as looking fine.

This would confirm what Soviet officials have been saying informally here and abroad: that Mr. Brezhnev's long absence was due to an indisposition rather than a serious illness.

Foreign diplomats are still waiting to see just how active Mr. Brezhnev will be in the five-day talks, however, to judge if he will soon be able to resume his full load of work.

Trip to be rescheduled

Another indication that Mr. Brezhnev may soon be resuming his leadership role was the report by the usually well-informed Moscow correspondent of the Egyptian newspaper Al-Ahram this week that Mr. Brezhnev's visit to Cairo would soon be rescheduled. It was Mr. Brezhnev's postponement in December, for reasons of health, of his planned January trip to Cairo that started the wave of speculation about Mr. Brezhnev's health and leadership.

★ Please turn to Page 4

Continued from Page 1

Soviet journalists argue that Mr. Brezhnev's reappearance now gives the lie to foreign speculation that his position in the leadership may be slipping. So far, the diplomatic community here has tended to play down the speculation — while still cautioning that in the closed Soviet system no outsider can ever be sure what is going on in the Kremlin.

There has been no evidence so far, even during his absence, that Mr. Brezhnev's functions have devolved to others in the leadership. Nor have any strong hints of policy fights appeared, as usually happens when there is jockeying in the top echelons in the Kremlin.

Observers recall, however, that

former Premier Nikita S. Khrushchev was fully active and on the front pages of Pravda until the last minute before his downfall in 1964.

מקור: סימון משהיר

רזק: 11.2-75 / 8205

רררררררררררררררררררררררררררררררר

הנדון: איראן * אדוב /// ועד הכוח המזויינים כביד הנבחרים
האמריקאני רצא ממזדאנ לריאצ.

רממ איראן נועד בי 11 פבר, עם משלח של 22 צירים המייצגך אך ועד
הכוח המזויינים כביד הנבחרים האמריקאני בראשון יור הועדה *
מליפיה פראיס.

רהממ סקר במשכ 90 דקור בפני הועדה אך מדיניוך הפנימ והחוצ של איראן
אך הרכניוך הכלכליוך עמדך הממשלה כלפי בעיוך המשכע הבינל עניני
הנפט וכו, ...

המשלח עורכך ערה מסע לימודים של 12 יומ בארבע מדינוך ממדינוך
המזחך מה * 6 פבר, כדי לסקור אך המצב באיזור.
המשלחך רטיים כיקור כנ 4 ימים זה ורצא כ * 12 פבר, לריאצ.

Handwritten notes at the top right of the page, including the date "2/10/75" and a signature.

A handwritten mark or signature located below the top right notes.

A circular stamp or mark containing a handwritten symbol, possibly the letter "A", located in the upper right quadrant.

WASHINGTON POST

FEB 10 1975

Iran Buys 6 U.S. Destroyers With New Antiaircraft Arms

By Michael Getler
Washington Post Staff Writer

The steadily growing military arsenal of the shah of Iran will include six new American destroyers containing more modern antiaircraft equipment than similar vessels being supplied to the U.S. Navy.

U.S. Navy spokesmen say that the Iranians will use their new vessels in a different manner from the U.S. navy, and thus require greater air defense capabilities.

The ships involved are new U.S. DD-963 destroyers, 30 of which are being built for the American fleet by Litton Industries. These vessels have been the center of considerable controversy on Capitol Hill in recent years, principally because their cost has skyrocketed from an estimated \$85 million to the current price tag of \$110 million each.

In the new military budget for fiscal 1976 that was sent to Congress last year, the Navy included a request for \$771 million just to cover the costs of higher-than-anticipated inflation and other overruns in prior years on these vessels.

The agreement to sell Iran initially two and then four more of these ships was concluded Aug. 27, but the transaction had gone virtually unnoticed, though large sales to Iran of U.S. jet fighters, heli-

copters and other arms have been reported.

Rep. Les Aspin (D-Wis.) raised the issue of the ship sale yesterday, claiming that the Navy, in its quarterly report to Congress, had deleted the number of ships in the deal and had also confirmed that the Iranian vessels will have "additional antiaircraft warfare capability" above that of the U.S. vessels.

Navy spokesmen say the U.S. vessels, designed mostly to protect fast-moving task forces, are primarily antisub-

marine vessels. The Iranians, the Navy says, will operate their ships more independently and thus need better all-around fighting ability.

The Iranian ships, it has been learned, will include new American-built antiaircraft missiles, while the U.S. ships have none.

Aspin argues that as long as the United States is investing so heavily in these ships the version for the U.S. Navy, which is also intended to perform other missions, should be made as versatile as possible.

10/2/1975

מחבר יד

בלנס

חזופ

מאך: ח צ ב

נר: 10-02.75/836/0908

המקור: סיע

רז, ק: 1110 10

הגדון: ערכי ארז/ הרייחסון לביקור הצפוי של קיסנינג, במדינת המרצ.

חוגים ערכיים בקיד הבעו אך השקוממורת מהידיעה שפורסמה בי 9 פס, כביב מסע קיסנינג, ר שיערכ במרצ במדינת המרצ הערכי שהג כויך - קטר בחרון- מדינת הנסיכיוך ועומאנ.

חוגים אלה הצביעו על כך שהאיומ האמריקאי לכיבוש בארוך נפש במדינת ערב שקיסנינג, הודיע עליו לפני מספר חדשים כולל קודם כל אך מדינת המרצ וביקורו במדינת אלה מעוררוך שאלון סביב משמעותן.

מספר חוגים רואים כי מסעו של קיסנינג, במדינת המרצ היא המשכ לאיומים אלה כדי לצוא חילוקי דעוך בשורוך ומדינת המפיקוך נפש אשר נוקטוך מדינתוך נפש אחיה והיקנה כדי לשמר על האינטרסים שלהם במסגך ארגון המדינתוך המפיקוך נפש אופק.

חוגים אלה מוסרים כי כנופש לנושא מחידי הנפש מקעניך ארזכ באופן מיוחד המשכ זוימך הנפש למדינתוך המערב. ארזכ מנסה בכך לחוצ על מדינתוך העימוך עם האויב הציוני ולךך להג להכב להכינ באופן עקיפ כי מספר מדינתוך ערכיוך המפיקוך נפש לא ירמכו הוג סאם יפחו בשלחמה.

חוגים אלה הצביעו על כך שארזכ מנסה גם באמצעוך קיסנינג, להגביר אך השפעה באיזוד ובפרט הנוסחוך הצבאיך האמריקניך בעומאנ הקענד בסיס -- מצורה המדיטי בעומאנ לבסיס אמריקאני.

סופ מדיאנה סמי 1220 10

נא אשרי רחמיך

מחבר יד

א(ה"ג/מכ"ל) פ"ט

משרד החוץ
מחלקת הקשר

מברק נכנס

בלתי מסווג

מס' 186

בשליח: 101800 פבר' 75

י

מ י י ד י

אל: המשרד
מאת: ביו יורק

מעת דוב הפתק ורש

בהמשך לסקירת העתונות מזיכום :

1. ברשת אבס בתכנית אג' אמריקה שודר הנוקר ראיון השאח האירני עם לינדזי במקום ראיון עם רהם שישודר רק סוף ביום ג' .
2. בראיון אמר השאח בין השאר כי לא יצטרף לאמנרגו גפט ערבי כמו ונצואלה ניגריה ואחרות באשר למרור תקף את מדינות המערב הנוקטות ברכות בטרוריסטים ומעוררות אותם למעשה לחזור על פעולותיהם . עד כאן

עתונות

שהח דוחם טככל מ טככל נהכט טמככל הסברה מעת מצפא מזתים יערי כלכלית מאום אב
חקר רט אמן מ תפור איילנד מטהסברה מעת מבקרים יט בכרן
תו/ 4 אר

1987

1987

1987

1987

1987

1987

1987

1987

1987

1987

1987

1987

1987

1987

1987

1987

1987

1987

10
1/10/75 / 836 / 0826
אביב

בלוט
דחוף

מאר: ה צ ב

גר: 09.02.75 / 836 / 0826

מקור: סימז, ר, סקהיר

רזק: 1315 / 09.02.75

הנדון: ארה, ב, * מפרצ // קיסינג, ר * לכויך במרצ.

,,אלראי אלעאט,, הכויךי מסר ב * פ מבר, מפד מקורוך מהימני-
סקיסינג, ר יבקר בכויך במרצ- במסגרך סיור במדינוך המפרצ.

לדברי שנת רשמיים- סטרך הביקור היא הגברך שנה,, ב- דיון
בתקופתויון באזור דמיון להבחייר אך עמדך ארה,, ב במשכר המזה,, ר
וכענייני נפט.

סופ פנינה 091525

נא אטרון/המחלקה

Iran to the Rescue?

The complex deal toward which Pan American World Airways and the Government of Iran appear to be moving raises the important question of United States policy toward foreign investment in this country. The issue is heightened by Iran's position as a leading member of the Organization of Petroleum Exporting Countries whose enormous increase in wealth results from their monopolistic action in quadrupling the price of oil.

Under the proposal, Pan Am would presumably not come under the effective control of the Iranian Government, but it would establish a closer working relationship with the Iran National Airlines. Pan Am is also bidding to set up training and support programs for the squadrons of F-14 fighter aircraft that Iran is buying from the Grumman Corporation. To accomplish these purposes Pan Am will require top-level Federal approval.

While the United States and Iran are military allies, the recent manifestations of political and military support that the Shah of Iran has been making toward Saudi Arabia and other Arab states further complicate the Pan-Am/Iranian deal. Any military arrangements that may be made between Pan Am and Iran must of course be subject to close scrutiny and control—and to cancellation in the event of actions by Iran opposed to United States foreign policy.

The alternatives to permitting Iranian investment appear to be either to grant heavy United States Government subsidies to bail the airline out (which would doubtless open the door to subsidies for other airlines) or to let Pan Am collapse; both courses should be avoided if possible. The first alternative would be not only very costly—especially if it spread—but would doubtless increase inefficiencies; the second would deprive the nation of a valuable international asset.

Even if the Iranian deal with Pan Am goes through, however, there should be a restructuring of Pan Am,

possibly involving a merger with a domestic airline, and a reordering of its overseas routes in conjunction with future plans for T.W.A.

In general, the United States should certainly continue to permit foreign investment in American industry—just as we expect and seek open and fair treatment for American investment abroad. Such a policy is in the long-run interests of this country and of worldwide economic integration and peaceful development. However, there obviously needs to be careful limitation of foreign investment in industries closely linked to national defense—together with oversight and full public knowledge of foreign investment in other sensitive areas, such as communications, that are vital to the democratic political process.

The reflow of petrodollars to the United States will help the balance-of-payments equilibrium of this country and help to ease the capital shortage of many companies; but those money flows cannot be permitted to jeopardize national security or unduly influence American foreign policy.

Enter Mr. Jackson

Senator Henry Jackson, Washington Democrat, who has now formally entered the contest for his party's Presidential nomination, is a strong candidate yet a vulnerable one.

Having served twelve years in the House of Representatives and 22 years in the Senate, Mr. Jackson is rich in relevant experience. He knows how to get a bill through Congress. He is accustomed to the give-and-take of pressure-group politics. He is well-versed in both domestic and foreign affairs.

Yet the years have also inevitably produced a long public record with which adversaries and doubters can find much to quarrel. We cite but two of the several fields in which Senator Jackson has actively interested himself—the environment and foreign policy. As an environmentalist long before the idea became popular, and as chairman of the Senate Interior Committee, he is responsible for putting through the Senate many worthwhile bills to protect and enhance the national parks, wildlife refuges, wild and scenic rivers, and wilderness areas. In the last Congress, he was the principal sponsor of the land-use bill—unfortunately rejected by the House—and a co-sponsor of the strip-mine regulation bill unwisely vetoed by President Ford. In recognition of these services to conservation, the Sierra Club conferred on him its John Muir Award—the only Senator to be so honored.

Yet, as Senator from Washington he led the long, losing fight in behalf of the supersonic transport which, if used in large numbers, could dangerously pollute the upper atmosphere. More recently, it was his skillful legislative maneuvering that helped the oil companies to circumvent restraints of the National Environmental Policy Act in the building of the Alaskan pipeline.

In the foreign affairs field, Senator Jackson has long chaired a Government Operations subcommittee that usefully studies the functioning of the National Security Council and related agencies. He is well acquainted with the intricacies of U.S.-Soviet diplomacy.

But by the manner in which he linked trade and emigration in the last Congress, Senator Jackson can fairly be charged with exploiting the issue for political ends. Moreover, his identification with the Johnson-Nixon policies in Vietnam gives him a heavy political burden to carry. He vigorously supported the Vietnam war well after a majority of his fellow Democrats had abandoned it as a tragic misadventure.

Senator Jackson stands well with the blacks, the labor unions and the ethnic groups as well as the regular party organizations in certain key states. These elements have considerable leverage in the Democratic party. But will those Democrats who passionately opposed the Vietnam war forgive and forget his record on that issue? That is the imponderable question that hangs over Senator Jackson's candidacy and that he hopes to dispel.

Despite the vulnerable points in his record, Senator Jackson is a very substantial figure, politically and personally. He has earned the right to be considered seriously by his party for the Presidential nomination, and there is not the slightest doubt that he will be.

N. Y. TIMES

7/2/75

2-20

2-24

P-24

5-24

12-24

I. 2.

2/20/20

פיליפין

מקור: ודיו כו"ך

קדק: 1805 / 20.02.75

הגיון : אש, פ // ראיון של ערפאך לכרם ער איטלקי.

ערפאך הדגיש - כי השורה הערבית מלוכדת למרות מספר חילוקי דעות הנראים על פני השטח.

הוא אמר ביום 20 פבר, בראיון לכרם הער האיטלקי, קינבו, על מאמצי השלום האמריקניים - כי כל מה שנעשה כער ער יד להיכשל בשל התקעלמוך טרצונ של סוריה לחוזיר אדמקה הכבושה ורצונ העם הפלסטיני לכונן אך ייסורו.

ריע סברו - כי ארה"ב לא ודקופ אך מדינוך ערב. אולם אין מנוס ממלחמה חמישיך למרוך שהערכים לא יירו אך הידיה הראשונה.

ערפאך הבהירה - כי ישראל תכוונה לערוך קופנוך על סוריה בנוב, 75. אולם היא גנזה אך ווכניויה כשל גורמים הקשורים למצב הבינ, ל באורה קופתה, הוא החזיר - כי ווכניוך אלה עדיין קיימוך.

אלה"ג - בלוטוינג

כחמס

חזופ

מקד: ח צ ב

נר: 20.02.75 / 836 / 1855

מקור: אכג, מהור- לכנונ

(עמ, 11 טור 3)

קראיכ: 20 .02 .75

הנדון: פלסט ינימ י ארה, כ

אלה"ג

מקור אחראי שמציים מסר- ~~כי ב~~ כי רכיר באש, פ במהלכ הצעד
ובא של הנסיגה וכי הסיה זו רהיה מעינ הכשרך הקרקע לזמנצים
המוטקעים להזייאך ועיוד ז, נכה.

סופ בנינה אקדי 201100

נא - אשרוןררף

כל המוסר תוכן מוסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בטחון) המדינה יחסי-חוק וסודות רשמיים), תשי"ז - 1957.

משרד החוץ

מחלקת הקשר

10/10/57

מברק נכנס - מסווג

מור

lc
T

אל: המשרד

מאת: רושינגטון

מס: 281

נשלח: 191730 פבר 75

מזום כי. העתק תקוע נ"ו יורק (העבר)

אגרות למשלחת משקיפי אשיפ לאום

1. בהתאם לבקשת הציר פניתי לוולטר סמית במחמד והתייחסתי לידיעה שפורסמה במעריב מאת כקו בניו יורק לפיה החליטה מחמד להוציא אגרות כניסה חד פעמית לזמן מוגבל ולתנועות מוגבלות למשלחת משקיפי אשיפ לאום. שאלתי אם יש ממש בידיעה זו.
2. סמית הבטיח לבדוק. יותד מאוד התקשר ומסר שכידוע שנושא זה נדון בין תקוע לסקאלי בניו יורק והועלה גם ע"י בנצור בשיחתו עם קריכל במחמד. מאז מגעים אלו לא קיבלה מחמד כל החלטה בנושא. אשיפ עדיין לא ביקש ממזכירות אום עשיית סידורים לפתיחת משרד ליד האום. עם זאת מחמד יודעת שהנושא יתעורר ועל כן לומדת אותו עתה מכל זוויות הראיה שלו תוך הבנה מלאה לעמדת ישראל ותוך התחשבות ב CONSTRAINTS מתוקף הטורים וההתחייבויות של ארהב כלפי מזכירות האום. המגמה היא לנפל בנושא בצורה הפחות מרגיזה את ישראל ומזכירות האום כאחת.
3. סמית הוסיף שאינו יודע מה לייעץ לממשאל אמ יופנו אליה שאלות בכנסת או מעתונאים בנוגע לידיעה זו. מכל מקום מציע שלא ייאמר כאילו ארהב החליטה על כך בשליחה משום שאחייב הצדדים עלולים לעמוד במצב בלתי נעים. יחד עם זאת נכון לומר שהידיעה שפורסמה במעריב הינה בלתי מדויקת, תשובה כזו תשקף המצב שעדיין לא נתקבלה כל החלטה בנדון.

תורגמן.

שהח דאמ פנכל ממנכל סמנכלמאום א ב מצפא מזחים חקר רם אמן

תא/דא

188

מס': 188
מס': 19130

מס': 188
מס': 19130

מס' 188 (מס')

מס' 188 (מס')

מס' 188 (מס')

מס' 188 (מס')

מס' 188 (מס')

מס' 188 (מס')

מס' 188 (מס')

מס' 188 (מס')

מס' 188 (מס')

מס' 188 (מס')

מס' 188 (מס')

מס' 188 (מס')

מס' 188 (מס')

מס' 188 (מס')

מס' 188 (מס')

מס' 188 (מס')

מס' 188 (מס')

מס' 188 (מס')

מס' 188 (מס')

מס' 188

מס' 188 (מס')

4. הפלסט'נים.

16. 6. 57

א. (ה'ק"פ/ס/ס"ט י"ג)

בבולט'מור סאג (אתמול) כתבת גר' ווי'לט על הממשל הישראלי בשטחים.
שואל את השאלה מדוע ממשיכים פק'די ממשלה ישראלים לספר לאורחים
FOOL THEIR VISITORS: (כולל הכותב) שערביי השטחים
מזוהרים יותר מהשלטון הישראלי מאשר מהשלטון שקדם לו כאשר ברור
לעיני שאינן זה ככ. התשובה לדעתו היא משום שהישראלים משלים את
עצמם שכך הדבר, ועי' ככ מחפ'ים על רגשות האשמה שלהם ועל אי' רצון
לעודד את השטחים. באשליה זו צפונות בעיות רכות לעתיד.

1. פסוקים.

ב. חסד ורחמים (אבות) חסד ורחמים

ג. חסד ורחמים (אבות) חסד ורחמים

ד. חסד ורחמים (אבות) חסד ורחמים

ה. חסד ורחמים (אבות) חסד ורחמים

ו. חסד ורחמים (אבות) חסד ורחמים

ז. חסד ורחמים (אבות) חסד ורחמים

ח. חסד ורחמים (אבות) חסד ורחמים

ט. חסד ורחמים (אבות) חסד ורחמים

Israeli Rule Hardly Stirs Arabs' Love

Israeli government spokesmen try to convince visitors that those who live on the occupied West Bank of the Jordan never had things better, and are basically happy with their lot. That is unfortunate, since the assertion is a priori unlikely and easily disproved as a fact. Holding the territories conquered in 1967 can be justified as a necessary evil, but hardly as a blessing to all parties.

We are told that this is the most enlightened and humane military government ever imposed on a conquered people. Maybe so. But what occupied people loves its military governors? Drive around the West Bank, and look for any fraternization of soldiers with their subjects—you will find none. A cold bristle of hate exists on both sides; and the military is kept out of all but the most necessary contact with the hostile population—which is enlightened administration, because inefficient.

The Roman occupation of Jerusalem during the Second Temple period was very enlightened. The Romans, after all, had a native tool who, if anyone ever could, made "collaborator" a good name. Herod built the Second Temple for the Jews. But resentment at quelling "tax gatherers" increased, along with zealotry, and the Romans had to stamp out rebels and Temple and (almost) a whole people in the bloody war that ended at Masada. What makes Israel think the Palestinians will be any more yielding than they were?

West Bank Palestinians have no civil rights, no recourse to trial against detention by fiat or instant deportation. Compare their lot with that of the Catholics in Ulster—who do have the vote, and a right to trial, and citizen status. Yet the hatred of a far less cruel authority exercised over them has led Catholics for decades to condone terrorist IRA tactics as a voice of protest against those they think of as oppressors. Why should the Palestinians, with far greater complaints, love their military rulers?

The Israeli argument seems to move in three steps: (1) The Palestinians are better treated by Israel than they were by King Hussein, who slaughtered them in great numbers when he tried to quash the terrorists. (2) The civil servant establishment on the West Bank never had things better since it is getting a double salary—from Israel and from Jordan. And

Arab blacklist of firms doing business with Israel. It is also a dangerous effort at rekindling political and religious discrimination in the Western world, and if successful a harbinger of worse to come. It appears to be experimental. Arab banks, some of them state owned, may be told by their governments to wield what influence they can in their new role as major money lenders. If they are allowed to succeed in dictating conditions to suit their governments' sensibilities, they will probably be pressed to see how much farther they can go. If firm and united opposition develops, they may be able to report back on the limits of their influence.

Arab investment should be welcome here, but not Arab dictation of who might participate in projects. Housing Commissioner Robert C. Embry acted promptly and properly in felling his staff to check against investors in Inner Harbor development projects who might be using their money to deny oppor-

same prin
ey market
Kleinw
bank, exc
Rothschild
it was ma
Libyan an
reported i
were firm
houses in
New York.
Arab m
ence of th
can be m
clear, and
own rules.
movement
for years t
cising una

BALTIMORE SUN

Handwritten note: 10/10/76

these reasons for gratitude are bound to weigh more, in the long run, than romantic PLO rhetoric. Take the points one by one:

1. There is certainly resentment of King Hussein among Palestinians, as part of an Arab revolt against an Arab ruler. Yet King Hussein is the distant devil now, as compared with the tanks of Israel rolling through Nablus. Besides, internal Arab conflicts exacerbate, rather than ease, Arab hatred of the Jews. On the one hand, Jewish hawks recognize this anti-Semitism when they try to say that dealing with Yasser Arafat, the leader of the Palestinian Liberation Organization, is useless. But they should not, then, turn around and deny the hostility by claiming that West Bank Palestinians actually love their military rulers.

2. It is true that Israel, under its military administration, pays civil servants (including public school teachers)—how could it not? It continues to collect taxes, including some new ones, from the population. Not to return the services for this levy would be foolish. The real question is: Why does King Hussein keep paying civil servants after publicly cutting loose the West Bank from his reign? Obviously, because he wants to reclaim the territory eventually, and feels he has a chance to do so. Israel sometimes hopes this is the case

—that King Hussein will reabsorb the West Bank in such a way that the PLO is squeezed out. Yet the Israelis cling to this hope while arguing that King Hussein is more hated than the occupying Israeli soldiers.

3. All these self-deceiving contentions rest finally on a rationalist thesis—that those who deserve love will be loved. Waive entirely the question whether love really is, or can be, earned in a situation where Jews occupy Arab territory by force. Even if that were true, love is not compelled by these means, though perhaps it should be. Favors granted within a framework of alien control just grate on a subject people and make them feel bought. That is the unlovely history of all occupations, and Israel's is no exception.

I return to the first question: Why do government officials, usually wise enough not to make excessive claims, try to fool their visitors with so patently weak an argument? I fear it is because they have first fooled themselves. They want to believe that the occupied territories are better served by their control. This alleviates their guilt for the occupation and takes away pressure to relinquish the lands, and encourages the false hope that Israel can hold on to these territories indefinitely. In that regard, the self-deception just brews deeper trouble for tomorrow.

Handwritten note: 10/10/76

Handwritten mark: 14

פיליפס

בלנס

דחופ

מאך : ח צ ב

נר: 15.02.75 / 837 / 1421

מקור: רדיו מוסקבה בעברית שלום וקדמה

רזק: 15.02.75 / 1930

+++++

הנדון: אש, פ // הקייחסוך לראיון ערפאך לערוג איטלקי על מסעי

קיסיןג, ר במזה, ר.

+++++

סנהיג אש, פ- יאסר ערפאך- הכריז שאינ הוא מצפה לרצואוך רבוך משליחוך

קיסיןג, ר במזה, .. ערפאך הדגיש בראיון לערוג האיטלקי ,,פאיזה סירח, ,,

שהסדר השלום באזור חייב לכלול כחלק בלתי נפרד אך כינוג זכויותיו

הלגיטימיוך של העמ הערבי הפלסטיני.

סופ יונה אי 2205 15

נא אשר

FEB 13 1975

Arab daily published in Israel: 'not easy'

By a staff correspondent of
The Christian Science Monitor

Jerusalem

It is no easy job, acknowledges Mahmoud Abu Zalaf, editor of Al-Kuds — the mass circulation Arabic-language newspaper in Jerusalem — to publish a newspaper under a military occupation.

With a popular style and close attention to the grim economic problems of living in what one of its staffers calls "our inflation-ridden annex to the devaluation-ridden Israeli economy," Al-Kuds has since its foundation in 1968 built its circulation to a healthy total of 22,000. This is by far the largest among Arabic dailies in Israel and the occupied territories.

"Every night," says Mr. Abu Zalaf, "we have our problems with the Israeli censor. Everything, even our advertisements, is checked before we can print them."

"Since the Arab states voted to make the Palestine Liberation Organization (PLO) responsible for the West Bank and (PLO chairman) Arafat's trip to the United Nations last fall, the Israelis have gotten much tougher because they are more nervous."

Not pessimistic

Mr. Abu Zalaf does not share the pessimism about a coming new Arab-Israel war found among many West Bank Palestinians. "War will not settle anything. There won't be a war. If we want to defeat Israel, the only way is to make peace with her," he asserts.

He does share the belief of many other West Bankers that U.S. Secretary of State Henry A. Kissinger will be able to bring off new Egyptian-Israeli and possibly new Syrian-Israeli disengagement steps on his current Mideast tour.

"The U.S. should prevent a new war. If it comes, the U.S. would in any case step in the minute Syrian troops reached Tiberias (in pre-1967 Israel), or if the Egyptians should get as far as Gaza."

With his two more radical and lower-circulation competitors, Al-Fajr (whose former editor, Joseph Nasser, was kidnapped a year ago and has vanished) and Al-Shaab (whose last editor was reported by the Israeli authorities recently), Mr. Abu Zalaf shares the feeling that the outside Arab world neither understands nor cares about the problems of the million Palestinians in the West Bank and Gaza.

Own university wanted

Unlike them, Al-Kuds has campaigned for establishment of an Arab university on the West Bank, even before the end of Israeli occupation. Opponents of the idea argue this cannot be done with Israeli financial help or approval because it would not be truly free, and that outside Arab financial or academic help is impossible under Israeli occupation.

"The occupation must end before we can plan anything of our own political future," says Mr. Abu Zalaf. "You have no idea of the economic pressures we face now. Since Israel devalued its currency 40 percent last year, newsprint has doubled in cost and wages are up 35 percent. Here in Jerusalem, we have to pay the Israeli tax rate, the highest in the world."

"The Arab world should pay more attention to us. With their billions, the rich Arab oil states could help us to stay here and not emigrate, as Israel wants."

Fewer jobs for Arabs

With the Israeli recession, there are fewer jobs for Arabs in Israel (estimates run between 40,000 and 70,000 at present). Factory layoffs there affect Arab labor first.

"What the Arab oil states should do is form committees to help us. If they will help us to build houses, we can stay — otherwise we give our places up to Israeli immigrants."

"How about some Arab help, for example, for a cooperative housing scheme for people evicted from their homes? \$30 million would start such a fund handsomely. Israel calls on all Jews in the world to invest in Israel. Some Arab investment here would be in the interest of all of us."

מקור: דפא באמצעות סימון מקהיר

רזק: 13.2.75 / 1635

המחלקה המרכזית לביטחון הפנים

מס' 101
ב' 101

הנדונות, ע, // עמך המזכלים לאור סיור קיסנינג, ר.

המועצה המרכזית של אא, מ האוללך 20 המרים הקבנטה ב * 13 פבר,
בדמשק לדיון ברוצאוך המגעים האחרונים בין הפדאים הפלסטיניים
לבין גרומיסקו. כנ דיון המועצה בעמך הפדאים כלפי הנסיונות הנוכחיים
של קיסנינג, ר למימוש רוכניך האלכים שלו וכן בנושא האורךפוך אא, מ,
בשיחוך שלום בז, נבה. המועצה דיון גם באפשרות החזרה הזיך האחרון
העמיק להכרוך בוועדי המרכזי של אא, מ שממנו היא יצאה בספט, 74.

ראש המחלקה המדינית של אא, מ * פארוק אכמדומי הצהיר - שהדרכ לז, נבה
פרווח ערה בפני הפלסטיניים, כנ אמר - שכריהם שכנעה אך ארחב בדבר
הצורכ לשקף אך הפלסטיניים בשיחוך ז, נבה. הוא הוסיף שעניין זה יהווה
נושא עיקרי לדיון בפגישה הצפויה בין קיסנינג, ר לגרומיסקו.

מקורוך בדמשק מסרו בצטטם אך קיסנינג, ר כי הוא הודיע בקהיר שהוא
לא ישרוכ מגעים עם שפאך.

1056G 13 FEB 75

2/13/75

00

RO89
D WD62 04

PLO-KISSINGER

BEIRUT, LEBANON (AP) -- THE POLITICAL DEPARTMENT CHIEF OF THE PALESTINE LIBERATION ORGANIZATION SAYS THE PLO HAS NO FAITH IN U.S. SECRETARY OF STATE HENRY KISSINGER.

'S'WE PUT OUR BRAINS, AS WELL AS ARMS, ON A STATE OF ALERT WHEN
ER V

HE (KISSINGER) COMES TO THE MIDDLE EAST, 'S' FAROUK KADDOUMI SAID IN AN INTERVIEW PUBLISHED THURSDAY BY AN NAHAR.

'S'WE ARE ALWAYS AFRAID THAT HE WOULD PULL A FAST ONE AGAINST US
, 'S'

KADDOUMI, CODE-NAME ABUL LUTUF, SAID. 'S'WE DON'T TRUST HIM. THE UNITED STATES DOES NOT RECOGNIZE THE PLO BUT INCITES ISRAEL TO FIGHT

US. 'S'

KADDOUMI WAS COMMENTING ON A RECENT CAIRO ANNOUNCEMENT THAT EGYPT HAS ASKED THE UNITED STATES AND THE SOVIET UNION TO INVITE THE PLO TO JOIN FUTURE ARAB-ISRAELI PEACE TALKS IN GENEVA.

'S'WE EXPECT THE SOVIET UNION TO TAKE A FAVORABLE POSITION ON TH
S I

ISSUE, BUT NOT THE UNITED STATES, WHICH STILL TAKES A HOSTILE ATTITUDE TOWARDS THE PLO, 'S' KADDOUMI SAID.

HOWEVER, KADDOUMI EXPECTS SOVIET FOREIGN MINISTER ANDREI GROMYKO TO PRESS FOR A JOINT INVITATION TO THE PLO DURING HIS MEETING WITH KISSINGER IN GENEVA LATER THIS MONTH.

'S'THE SOVIETS ARE PUTTING THEIR WEIGHT BEHIND THE PLO AND SUPP
T R

ITS RIGHT TO TAKE PART IN THE GENEVA TALKS AS A FULLFLEDGED PARTNER, 'S' KADDOUMI SAID.

(END)

New Senate Panel May Study F.B.I. Drive on Arab Terrorism

By NICHOLAS M. HORROCK
Special to The New York Times

WASHINGTON, Feb. 12—Efforts of the Federal Bureau of Investigation to combat Arab guerrilla terrorism—the efforts allegedly included a burglary of the Arab Information Center in Dallas by Government agents—are likely to come under the scrutiny of a new Senate committee, according to Senate sources.

The new Committee, Select Committee to Study Governmental Operations With Respect to Intelligence Activities, headed by Senator Frank Church, Democrat of Idaho, has not begun active investigations or finished selecting a staff. But well-paced Capitol Hill sources said that the committee would be provided with evidence of F.B.I. domestic intelligence operations against alleged Palestinian terrorist groups. The evidence was said to include statements by L. Patrick Gray, 3d former director of the F.B.I.

C.I.A. Request Reported

According to sources on the now defunct Senate Watergate committee, Mr. Gray testified that as acting F.B.I. director he authorized an illegal entry of the Arab Information Center in Dallas in the fall of 1972 to obtain a list of 94 alleged Al Fatah agents. The list allegedly belonged to Dr. Seif Wadi Ramahi, the director of the center.

Mr. Gray, according to the Watergate committee sources, gave the same information to the Watergate special prosecutor. It is the Watergate committee's material on F.B.I. operations that will reportedly be given to the Senate committee.

The operation was mounted, Mr. Gray reportedly said, because the F.B.I. had been told that the documents might contain a list of names of men involved in planned assassina-

tions in the United States. The operation, which was mentioned briefly in Newsweek magazine in 1973, obtained a list of 94 names written in Arabic with addresses in the United States and Canada, according to Watergate committee sources.

The F.B.I. was acting on a request from the Central Intelligence Agency, according to committee sources. The C.I.A., in turn, was following up on intelligence received from foreign governments that believed the international Palestinian terrorists were operating in the United States, these sources said.

The Dallas operation was part of stepped-up counterintelligence activities against Arab terrorists following the massacre of Israeli athletes at Munich in the Olympic Games of 1972. At the same time, a Governmentwide operation against terrorist activities, dubbed "operation boulder," was ordered by President Nixon.

There appeared to be a link between the Dallas incident and the surveillance of Abdeen M. Jabara, a Detroit lawyer, which the F.B.I. has acknowledged in Federal court. The F.B.I. said that it monitored 40 conversations of Mr. Jabara, an American citizen, when he talked with persons being wiretapped.

Questions Were Asked

It also acknowledged asking questions about Mr. Jabara and making reports on his speeches even though it said he was not the subject of a criminal investigation.

Mr. Jabara said in a telephone interview that he was in contact with Dr. Ramahi in 1972 on "Legal problems that Dr. Ramahi had."

Dr. Ramahi was a Palestinian who was employed by the Arab League to run the Information

Center in Dallas. He was not an American citizen, although he was a graduate of Southern Illinois University.

Dr. Munir Bayoud, an American citizen of Palestinian descent and the present director of the Dallas office, said in a telephone interview that he did not believe that Dr. Ramahi was in any way involved in terrorist operations. "He wouldn't hurt a fly," Dr. Bayoud said.

He added that Dr. Ramahi had mentioned to him that he "lost" a briefcase that contained a mailing list of names of Arab students and others of Arab descent in the United States. "I think the F.B.I. used this list to harass these people," Dr. Bayoud said.

Recently Visa Denied

Dr. Ramahi, Dr. Bayoud said, is now chargé d'affaires in Libya for the United Arab Emirates. He said that Dr. Ramahi was out of the country in the fall of 1972 on a honeymoon and was refused a re-entry visa by the United States authorities. Government sources confirmed this.

Former senior United States intelligence officers said that they believed the Dallas operation was "fully justified" in the light of information the United States had received and the acts of terrorism occurring almost weekly in this period. They pointed out that in July, 1973, an Israeli military attaché, Col. Yosef Alon, was murdered by gunmen in his home in Chevy Chase, Md., near Washington. The killers have never been found.

A spokesman for the F.B.I. declined to comment on these various activities before Clarence M. Kelley, director of the F.B.I., gives his testimony.

Mr. Jabara sued the F.B.I. in 1972, after becoming convinced

that the agency had put him under surveillance, he said in the interview. He was later joined in the suit by the American Civil Liberties Union.

In answer to Mr. Jabara's "interrogatories" in his suit, the F.B.I. said that it had kept track of his activities as far

back as August, 1967. The F.B.I. said that it monitored his conversations when it picked him up as a result of "lawful national security electronic surveillance conducted to obtain foreign intelligence."

DO NOT FORGET THE NEEDIES!

Handwritten: 1/13/75 / 1/13/75

Handwritten: 2-13-75
2-13-75
1/13/75
1/13/75
C.P.

Handwritten: 13

בלתי מסווג

משרד החוץ

מחלקת הקשר

מברק נכנס

מס' 195

משלח: 131430 פבר 75

אל: המשרד

מאת: וושינגטון

X

מעט דיוץ הסברה העתק נל.

להלן כתוב גארי ווילס בוושטטארניוז:

PALESTINIAN RESENTMENT.

GABRIEL BARANKI IS A NATIVE OF JERUSALEM. HIS FATHER AN ARCHITECT BUILT THE HANDSOME RED BUILDING BY THE MANDELBAUM GATE. THE HOUSE IS BEING PIECEMEAL DISMANTLED AND VANDALIZED - ITS GARDEN WALL IS ENTIRELY GONE AND THE FABRIC OF THE HOUSE ITSELF IS BEING EATEN AT WITH IMPUNITY.

PROF BARANKI WAS DRIVEN FROM HIS HOME ALONG WITH OTHER ARABS IN THE 1967 WAR. AFTER THAT WAR HIS FATHER APPLIED TO HAVE THE HOUSE RETURNED TO HIM. THE CUSTODIAN OF ALIEN PROPERTY REFUSED. AT THAT POINT HE TRIED TO BUY THE HOUSE, NO DICE. SO HE TRIED TO RENT IT. STILL NO DICE. HE DIED IN GREAT BITTERNESS AS HE WATCHED HIS HOUSE DISSOLVING ON ITS SITE.

DR BARANKI IS DEAN AND ACTING PRESIDENT OF BIR SZIT COLLEGE ON THE WEST BANK OF THE JORDAN. THIS COLLEGE THE ONLY FOUR YEAR COLLEGE IN THE OCCUPIED TERRITORIES HAD A FEW LATE SPASMS OF DEMONSTRATION THIS FALL WHEN THE WHOLE WEST BANK EXPRESSED ITS SOLIDARITY WITH YASIR ARAFAT. PRESIDENT NASIR OF THE COLLEGE URGED STUDENTS BACK TO THEIR CLASSROOMS - YET HE WAS SUMMONED BY THE MILITARY GOVERNMENT TO GIVE AN ACCOUNT OF HIMSELF.

BARANKI AND DEAN OF STUDENTS RAMZI RIHAN DROVE NASIR TO THE MILITARY POST AND WERE TOLD TO WAIT. AFTER SEVERAL HOURS THEY ASKED AGAIN AND FOUND THAT HE WOULD BE HELD OVERNIGHT FOR INTERROGATION. THEY WENT HOME AND CALLED AGAIN IN THE MORNING - HE WAS STILL BEING HELD. STUDENTS COMING BACK ONTO THE CAMPUS WERE SENT TO CLASS WITH THE ASSURANCE THAT THEIR POPULAR PRESIDENT WAS JUST BEING QUESTIONED - BUT THEY SURGED ONTO THE STREETS AND SIDEWALKS WHEN A RADIO REPORT SAID THAT HE HAD BEEN DEPORTED.

IT WAS TRUE. WHILE LYING TO OTHER OFFICIALS OF THE COLLEGE THE MILITARY ADMINISTRATION HAD TAKEN NASIR AND FOUR OTHER "NOTABLES" OF THE WEST BANK TO THE LEBANESE BORDER AND DROPPED THEM THERE WITHOUT MONEY PASSPORTS OR CLOTHES WITHOUT A RETURN TO THEIR HOMES OR A NOTIFICATION ON THEIR FAMILIES.

ISRAELIS SAY THAT THIS IS NOT THE WORST THAT A MILITARY ADMINISTRATION COULD BE EXPECTED TO INDULGE IN DURING TENSE MOMENTS - AND THEY ARE

W 2...

RIGHT. ACCUSATIONS OF TORTURE AND SUMMARY EXECUTIONS HAVE BEEN MADE, BUT NOT SUBSTANTIATED. DEPORTATION OF EDITORS BUSINESSMEN AND EDUCATORS IS LOW DOWN ON THE SCALE OF POSSIBLE OFFENSES TO BE COMMITTED BY AN OCCUPYING POWER. SO IS DETENTION WITHOUT TRIAL A COMMONPLACE ON THE WEST BANK.

YET SUCH ACTS DO NOT INGRATIATE AND ISRAEL SHOULD NOT FEIGN SURPRISE AT THEM - TERRORISM. JEWISH ORGANIZATIONS USED THE SAME TACTICS AGAINST A "BENIGN" OCCUPATION BY ENGLAND THREE DECADES AGO.

BARANKI A SUPPORTER OF ARAFAT ASKES SIMPLY "WHO ELSE HAS BEEN LEFT US TO SUPPORT?" MODERATE LEADERSHIP IS UNDERMINED BY THREATS AND PRESSURES DETENTION AND DEPRECATIONS.

ONE FACULTY MEMBER OF BIR ZAIT COLLEGE HAS BEEN HELD WITHOUT CHARGES FOR ALMOST A YEAR. AND IT IS HARD TO IMAGINE WHAT TROUBLE THIS TEACHER COULD MAKE AMONG HIS STUDENTS THAT IS NOT COMPOUNDED BY HIS DETENTION. HE IS A MARTYR INSIDE AND THEREFORE A DOUBLE THREAT WHEN HE IS RELEASED - IF HE IS RELEASED.

IT IS A NO WIN SITUATION AS MANY WISE ISRAELIS BEGIN TO UNDERSTAND. MANY OF THEM MISS LOST OPPORTUNITIES OVER THE LAST FEW YEARS TO WIN REAL SUPPORT FROM PALESTINIANS BY MEASURED EFFORTS AT THEIR LIBERATION. THE LONGER THIS COUNTRY SITS ON SUCH A POWDER KEG THE MORE POWERFUL THE ULTIMATE EXPLOSION IS BOUND TO BE.

WILLS IS IN ISRAEL AS A GUEST OF THE ISRAELI GOVERNMENT.

ITONUT*****

שהח רחם מנכל שרהבט ממנכל סמנכל הסכרה מעו מאום א ב מזחיום אריאל חקר מצפא משפט דם אמך
ורדי תעוד אילטר מעו מבקרים ים נבון ממחטברה
אב/דל

RIGHT ACCUSATIONS OF TORTURE AND SUMMARY EXECUTIONS HAVE BEEN MADE BUT NOT SUBSTANTIATED. DEPORTATION OF EDITORS BUSINESSMEN AND EDUCATORS IS LOW DOWN ON THE SCALE OF POSSIBLE OFFENSES TO BE COMMITTED BY AN OCCUPYING POWER. SO IS DETENTION WITHOUT TRIAL A COMMONPLACE ON THE WEST BANK.

YET SUCH ACTS DO NOT INGRATATE AND ISRAEL SHOULD NOT FEIGN SURPRISE WHILE PALESTINIAN COUNTELDOM REDM/TGOC THAT SEEMS FEASIBLE TO THEM - TERRORISM. JEWISH ORGANIZATIONS USED THE SAME TACTICS AGAINST A "BENIGN" OCCUPATION BY ENGLAND THREE DECADES AGO. BARAK: A SUPPORTER OF ARABAT ASKES SIMPLY WHO ELSE HAS BEEN LEFT US TO SUPPORT? MODERATE LEADERSHIP IS UNDERMINED BY THREATS AND PRESSURES DETENTION AND DEPORTATIONS.

ONE FACULTY MEMBER OF BIR YATZ COLLEGE HAS BEEN HELD WITHOUT CHARGES FOR ALMOST A YEAR AND IT IS HARD TO IMAGINE WHAT TROUBLE THIS TEACHER COULD MAKE AMONG HIS STUDENTS THAT IS NOT COMPOUNDED BY HIS DETENTION. HE IS A MARTYR INSIDE AND THEREFORE A DOUBLE THREAT WHEN HE IS RELEASED - IF HE IS RELEASED.

IT IS A NO WIN SITUATION AS MANY WISE ISRAELIS BEGIN TO UNDERSTAND MANY OF THEM MISS LOST OPPORTUNITIES OVER THE LAST FEW YEARS TO WIN REAL SUPPORT FROM PALESTINIANS BY MEASURED EFFORTS AT THEIR LIBERATION. THE LONGER THIS COUNTRY SITS ON SUCH A POWDER KEG THE MORE POWERFUL THE ULTIMATE EXPLOSION IS BOUND TO BE.

WILLS IS IN ISRAEL AS A GUEST OF THE ISRAELI GOVERNMENT.

17000 T...

... of ... and ...
...
...

Wash. Star-News

Feb. 12, 1975

Garry Wills:

Palestinian Resentment

JERUSALEM — Gabriel Baranki is a native of Jerusalem. His father, an architect, built the handsome red building by the Mandelbaum Gate. The house is being piecemeal dismantled and vandalized — its garden wall is entirely gone, and the fabric of the house itself is being eaten at with impunity.

Prof. Baranki was driven from his home, along with other Arabs, in the 1967 war. After that war, his father applied to have the house returned to him. The custodian of alien property refused. At that point he tried to buy the house. No dice. So he tried to rent it. Still no dice. He died in great bitterness as he watched his house dissolving on its site.

DR. BARANKI is dean and acting president of Bir Zait college on the West Bank of the Jordan. This college, the only four-year college in the occupied territories, had a few late spasms of demonstration this fall when the whole West Bank expressed its solidarity with Yasir Arafat. President Nasir of the college urged students back to their classrooms — yet he was summoned by the military government to give an account of himself.

Baranki and dean of students Ramzi Rihan drove Nasir to the military post and were told to wait. After several hours, they asked again and found that he would be held overnight for interrogation. They went home and called again in the morning — he was still being held.

Students, coming back onto the campus, were sent to class with the assurance that their popular president was just being questioned — but they surged onto the streets and sidewalks when a radio report said that he had been deported.

It was true. While lying to other officials of the college, the military administration had taken Nasir and four other "notables" of the West Bank to the Lebanese border and dropped them

there, without money, passports or clothes; without a return to their homes, or a notification to their families.

ISRAELIS SAY that this is not the worst that a military administration could be expected to indulge in during tense moments — and they are right. Accusations of torture and summary executions have been made, but not substantiated. Deportation of editors, businessmen, and educators is low down on the scale of possible offenses to be committed by an occupying power. So is detention without trial, a commonplace on the West Bank.

Yet such acts do not ingratiate; and Israel should not feign surprise when Palestinians cheer the only resistance that seems feasible to them — terrorism. Jewish organizations used the same tactics against a "benign" occupation by England three decades ago.

Baranki, a supporter of Arafat, asks simply: "Who else has been left us to support?" Moderate leadership is undermined by threats and pressures, detention and deprecations.

One faculty member of Bir Zait College has been held without charges for almost a year. And it is hard to imagine what trouble this teacher could make among his students that is not compounded by his detention. He is a martyr inside, and therefore a double threat when he is released — if he is released.

IT IS A no win situation, as many wise Israelis begin to understand. Many of them miss lost opportunities over the last few years to win real support from Palestinians by measured efforts at their liberation. The longer this country sits on such a powder keg, the more powerful the ultimate explosion is bound to be.

Wills is in Israel as a guest of the Israeli government.

ב/ס/יוני

מקור - אלמחוד לבנון

מקראתיכ : 06.02.75 (עמ' 2 טור 1)

+++++

הנרונ: מזת, ר' פלסט, // , ריונ כמידע על לחצים אמריקניים שטרם
שטרם לשכנע כזה משטרים ערביים לתפיה אך
אך הפעולה הפראיך.

+++++

צירי כיה, נ שהודות דנו ביש פס, ומידע חשוב ששאכו ממקורוך פלסטינים
מוסריים- הקמצאים סוקרמויך הפוליטיוך באזור.

צירימ אלה מסרו כי עפ, י ומידע הנ, ל החל תונהל האמריקני עוד
לפני בואו של קיסנינג, ר באזור- להפעיל לחצים ושאיית על כזה משטרים
ערביים כדי לשכנעם בחד הצורכ שכדערבון להפסק הפעולה הפראיך
הקבצעון באומה הכבושה ואשר ישראל חוזרך ומרגישו- כי כסיסית
נמצאים כדום לבנון.

וזאך קנאי עיקרי לחוצ על ישראל כדי לחשיג הסכנה לכסיגה מחלק
גדול משטח אזור הגולנ.

קיים חשש- לרדי הצירימ- שמסר צעדים פוליטיים שכיצעו כזה גומים
ידועים כלבנון בזמן האחרון כדדישה להפסיק אך הפעולה הפראיך
על פעילויותיה השונות- מרוב פזר שהודות יכש או שהקמון
הישראליות יישכנוי מהוים צעדי הכנה לשאך הצגך הנאיים האמריקניים
ישראלים בפני המשטרים הערביים עליות מדוטר.

כ, קיים חשש שצעירים אלה שטרם לצאך נגר הפעולה הפראיך ככוח
ולצור קשריך מקומיך מסוימון- אם כזה משטרים ערביים לא יסכימו
או לא יצליחו לקיים ורחיכויותיהם ככפי המדיניות האמריקנית- אשר
להפסק הפעולה הפראיך והחזקה מחזוריים הגומלים עם האתון הכבושון.

מידע זה נרונ בסודיך מוחלך בקחשב כחומרך ומשום שאלה שמידע זה
נמצא בשוקם עדיין זקוקים לייך עוברון- כדי לודא אמירקם
לחלוטינ.

א"י"ק/א"מ"ג

מברק נכנס - מסווג

משרד החוץ
מחלקת הקשר

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה יחסיחוץ וסודות רשמיים). תשי"ז - 1957.

50 מ"מ

בשלה 041800 פברואר 75.

ש מ ר ד

אלו המשרד

מאת: רוסינגטון

המנכל. שלד 764.

- בשיחה עם קירבל ואוקלי הפליתי בקשר אשר להצטרף לאמנת גנבה. אמרתי שאין לתאר עלבון גדול יותר לקהיליה הבינלאומית הנאורה מאשר הפיכת ארצות מרצחים לצד לאמנות המגלמות מירב המאמץ הבינלאומי של ראגה לטהורטי מגן. גב אוקלי היקשתה אם לא רצוי לקפור אשר לאמנות גנבה כדי "להגביל הטורף". השבתי שלגבי אשר רצו אורחים הוא מעשה שבירט יום, אמצעי לקידום מטרותיו וכל מטמתן לגל יתרון פדלמגרי מספרי בוועידות בינלאומיות לטיביהן על מנת לזכות עצמו בהכרה בינלאומית. אין אשר מחפש התקשרות לאמנה כדי למנוע עצמו ממעשי רצח שהם לחם חוקו.
- קירבל אמר שלא ידוע להם על כוונה להפביר בוועידה הדיפלומטית הזולטה כבשלה 764. הוסיף שגם אם תתקבל הזולטה כזו אינו רואה כיצד זו יכולה להיב ממשתל שרויץ והיא תהיה בטולת פוקף כיון שהאמנה מתייחסת למדינות בלבד. אמר שמשלוחתם תודרבה כחלכה בנושא אשר ובמגעיו עמה ינחה לגלות פירבות ולעשרת לטביעת קבלת החלטה כבל. הבטיח לעדכבנו.

בנצור

שהו דהם שחבט מנכל ממנכל סמנכל מצפא מארם א ב משפט מזתים חקר רם אמן
תא/יכ

א(ב)ג/א(ב)ג

מברק נכנס-מסווג

משרד החוץ

מחלקת הקשר

ש מ ר

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה יחסי-חוק וסודות רשמיים), תשי"ז - 1957.

מס 47

בשלה 041730 פברואר

אל: המשרד

מאת: וושינגטון

אליאב, היימק באום ביר יורק.

בשיחה עם קירבל וגב אוקלי ממאום מחמד הפליתי עבין מעמד אשף באום. טענתי כבשיחה מקודמת - וולדהיים. קירבל אמר שלפי הידוע לו עד כה לא היתה פבייה רשמית של אשף לפתוח משרד חסון נציב אשף רק גישש אצל היועץ המשפט למזכל בכירון זה. בקשתי פעולה אמדיקאית במרצת כלפי המזכל למנוח הקמת המשרד ורישומו בספר הכחול. כן בקשתי להמנע מלהעביק למשרד ולנציגי אשף חסינויות דיפלומטיות כלשהן.

קירבל אמר שמחמד בודדת עתה סוגית החסינות הדיפלומטית ויחייסו לטיעוננו בניבוש (מדתם). הטימתי שמשרד אשף יתווה מקוד לאי שקט ויהיה על משטרת ביר יורק למעמסה יתרה. בנצוד

שהח דהמ שהבט מבכל ממבכל סמבכל מצפא מאום א ב משפט מזחית חקר דס אמן

תא/יכ

ארה"ב/בלטיניה (גואה הדין 22 במאי/ארה"ב/אמ"ל)

משרד החוץ

מחלקת הקשר

מברק נכנס-מסווג

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה יחסי-חוץ וסודות רשמיים), תשי"ז - 1957.

ס ו ד י

אלו המשרד

מאת: ורשיבגטון

טברון. דפני.

לשלנו בלוי 22.

איגלברגר אמר ליגוריר שהחשובה של המזכיר בטנין אשפ מהורה דווייה ברורה וחד משמעית של העמדה שהיאמיט סנטור פרטי בברואא זה. שלר

שהח דהמ מנכל יהובט מ/מינכל מצפא י. דביב הקיר דט ד/אמן
אב/אב

טס" 24

בשלה: 031830 פבר 75

1945-1946

1945-1946

1945-1946

1945-1946

1945-1946

1945-1946

1945-1946

1945-1946

1945-1946

1945-1946

1945-1946

א/ה'ב/מס' 150/1/ש

מברק נכנס - מסווג

משרד החוץ

מחלקת הקשר

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה יחסי: חוץ וסודות רשמיים). תשי"ז - 1957.

71

אל: המשרד
מאת: ג'נבה

ש מ ר
בהול
מסי 9
נשלח: 031930 פבר 75

מ. קדרונ.

הועדה לזכויות האדם,

1. להפתעת רוב המשלחות ומבלי שנודע לנו מראש הפסיק היורי העקיסטני את הדיון השוטף שהיה אמור לקבוע את סדר היום והביא מייד את פניית אחי'א והליגה הערבית לקבל את תנועות השחרור של ארצות וואשי'פ כמסקי'פ'מ. לאור דיון מכולכל וממושכ מאד שבו בקשו שמשלחות אחדות ביניהן ארה'ב, צרפת, בריטניה איטליה והולנד לדחות את הדיון עד מוד, גיווט היורי תחת לחץ הערבים והאפריקאים את העניין להצבעה מיידית שנוהלה לדרישת ארה'ב בשני חלקים: ראשית על תנועות השחרור האפריקאיות, התוצאה בעד קבלתן 24, נגד- אפ אחד, נמנעים 3. הצבעה שניה על אש'י'פ, בעד קבלתה 24, נגד- 1 (ארה'ב), נמנעים 5- בריטניה, הולנד, איטליה גרמניה וצרפת.

2. נרשמתי לדבר בין הראשונים בסעי'פ השטחים ואני מתכוונ לנקוט לפי הקו שנקטנו עד כה, כלומר לא להכנס לויכוח עם הדבר'מ שודאי ישא נציג אש'י'פ.

== 107 ==

שהח דהמ מנכל שהבט סמנכל סמנכל מאום א ב מאף אירופה א ב משפט טצפא אריאל מזגנים
חקר רט אמן ורדי
תא/דר

אריה/בן/ס' 99

[Handwritten signature]

משרד החוץ

מחלקת הקשר

מבריק נכנס - מסווג

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (כטחון המדינה יחסי-חץ וסודות דשמיים), תשי"ז - 1957.

ס ר ד י

מס' 28

בשלה: 031800 פבר 75

אלו המשרד

מאת: ניר יודק

[Handwritten signature]
ד ה ר י

אליאב הייטק רושינגטון

משרד א"פ.

מלודנץ ב- 3.2 לידי חבו בלבי.

ביקבות שיחת תקו-סקאלי ב-30.1 (מבריק 710) דברו האמריקאים ב- 1.2 בבורק עם היו"ץ המשפטי של האום על ענין הדישום בספר הכחול.

אמר לסואי כי אינם דואים כל LEGAL REQUIREMENT לצעד כזה.

יתר י"ל כן האמריקאים מבורים שהמזכירות והמזכל פשוט יזמינו צרות אם יבקשו בצעד מיותר זה כשאין זדישה לישראל כך. סואי הגיב כי לא התקבלה החלטה סופית בענין.

הבינ הנקודות שהזילו האמריקאים וידרוח עליהן.

השטמ מדבריו כי ההחלטה לא תפול לפני טוב המזכל, מנסיעתו הברוכחית.

גודרון

—
שהח רחם מנכל שהבט מ/מנכל מ. קודרון דיברון רוזן י. רביב מצפא מזתים מאום ב חקר
משפט רט אמץ
אב/אב

1970

1970
1970

1970
1970

1970

1970
1970

1970

1970

1970

1970

1970

1970

1970

1970

1970

1970

1970

1970

1.2.75 כהולנ מאמר מערכת בני טיימס: אלבג - בן טיימס

FALLEN HEROES.

THE PERVERTED ADULATION THAT ONCE GREETED GUNMEN WHO TERRORIZED INNOCENT AIR TRAVELERS HAS FINALLY FADED IN THE ARAB WORLD. FOLLOWING THE LEAD OF SEVERAL ARAB GOVERNMENTS THE PALESTINE LIBERATION ORGANIZATION HAS NOW AT LAST FOUND POLITICAL SAGACITY LEAVING OUT ANY MORAL CONSIDERATIONS IN CONDEMNING RANDOM TERRORISM INSTEAD OF GLORIFYING IT.

IN VIEW OF THEIR LONG BARBARIC RECORD IN THIS FIELD THE PALESTINIAN LEADERS CAN HARDLY EXPECT INSTANT CREDIBILITY FOR THE NEWLY PROCLAIMED POLICY OF PUNISHING HIJACKERS AND AIRLINE TERRORISTS. AS ONE READER REMARKED IN A LETTER TO THIS PAPER IT MAY TURN OUT TO BE ONLY THE UNSUCCESSFUL HIJACKINGS THAT THEY CONDEMN. THE P.K.O. NEVERTHELESS HAS TAKEN A PSYCHOLOGICALLY IMPORTANT FIRST STEP TOWARD DEMONSTRATING SOME SENSE OF POLITICAL RESPONSIBILITY.

BOTH THE PALESTINIAN ORGANIZATIONS AND THE ISRAELIS ARE BOUND TO FACE NEW TESTS OF POLITICAL MATURITY AS THE DIPLOMATIC PROCESS MOVES ALONG. THE ISRAELI INFORMATION MINISTER WHO HAS JUST RESIGNED AHARON YARIV WAS NOT ALONE AMONG HIS COUNTRYMEN IN RECOGNIZING THAT ISRAEL CANNOT REALISTICALLY GO ON MUCH LONGER IGNORING THE PALESTINIANS AS A POLITICAL FORCE.

TWO PEOPLES ISRAELI AND PALESTINIAN ARABS LIVE SIDE BY SIDE. THE SOONER IT IS RECOGNIZED THAT CONCILLIATION IS PREFERABLE TO DOGMATIC CONFRONTATION THE BRIGHTER WILL BE THE PROSPECTS FOR MEANINGFUL SETTLEMENT FROM WHICH BOTH STAND TO BENEFIT.

AD KAN
ITONUT==

שהח דוהם וחובט מבכל מ/מבכל סמבכל מארם א ב מצפא איר ג ב יצרי כלכלית מאף
 מזמים חקר רם אמז יריב תעורר אילסר מעת מנקרים גבון גלברע רבון
 תא/ד

FEB 1 1975

Fallen 'Heroes'

The perverted adulation that once greeted gunmen who terrorized innocent air travellers has finally faded in the Arab world. Following the lead of several Arab governments, the Palestine Liberation Organization has now at last found political sagacity—leaving out any moral considerations—in condemning random terrorism instead of glorifying it.

In view of their long, barbaric record in this field, the Palestinian leaders can hardly expect instant credibility for the newly proclaimed policy of punishing hijackers and airline terrorists. As one reader remarked in a letter to this paper, it may turn out to be only the unsuccessful hijackings that they condemn. The P.L.O. nevertheless has taken a psychologically important first step toward demonstrating some sense of political responsibility.

Both the Palestinian organizations and the Israelis are bound to face new tests of political maturity as the diplomatic process moves along. The Israeli Information Minister who has just resigned, Aharon Yariv, was not alone among his countrymen in recognizing that Israel cannot realistically go on much longer ignoring the Palestinians as a political force.

Two peoples, Israelis and Palestinian Arabs, live side by side. The sooner it is recognized that conciliation is preferable to dogmatic confrontation, the brighter will be the prospects for a meaningful settlement from which both stand to benefit.

13/01/2

מדינת ישראל

אל"ק

כינוי:
מס'
תאריך:

משרד החוץ
ירושלים

ש פ ו ר

תאריך: י' באדר תשל"ה
21 בפברואר 1975

מספר: 175

+

7101/א'ק - א.א.א.א.

אל: עודד ערן, השגרירות, לונדון

מאת: מנהל אירופה 2

הנדון: שיחה עם פרופ' ס. דונגיו
שלך מיום 14.2.75

חודה על הדו"ח הנ"ל, אבל אתה מפריז בהערכתך אלי, שכן אינני זוכר הרבה על האיש ואודה אם כן תרחיב את הדיבור עליו. כל השיבותיו של הדו"ח תלויה במקורו ואני מתקשה לשטוט.

במבט ראשון יש בו כמה נקודות חלשות אף מעבר לגילויי חוסר האימון לק. למשל היומרות שלפיה ווילסון מסוגל לחזק את המנהיגות בקרמלין. ווילסון מנסה לעהיט לשחק תפקיד בינלאומי שאינו תפור לפי רגליה הסצטמקות של בריטניה. הסצנריו צרפת-כונ-לונדון משכנע יוהר.

ב ב ר כ ה,
ישעיהו ענוג
ישעיהו ענוג

העמק: יואב כירן, ממ"ח

מסמך מס' 100

תאריך: 10/10/2023

מס' תיק: 1000

מס' דו"ח: 1000

מס' ע"פ: 1000

המחוקק: מר. אריאל מילר

המחוקק: מר. אריאל מילר

המחוקק: מר. אריאל מילר

המחוקק: מר. אריאל מילר

המחוקק: מר. אריאל מילר

מס' תיק: 1000

מס' דו"ח: 1000

מס' תיק: 1000

EMBASSY OF ISRAEL
7, PALACE GREEN,
LONDON, W8 4QB
TEL: 01-271 1951

שגרירות ישראל
לונדון

מ. ז. ר.

14 בפברואר 1975

א ל : טר י. ענוג, מנדל אירופה ב'
מאת : עודד ערן, לונדון

סנדון : שיחה עם פרופ' מ. דונגיו

להלן מתוך שיחה עם דונגיו אחד מיועציו המקורבים של וילסון במספר 10. הרקע שלו בודאי ידוע לך ולא ארחיב על כך הדיבור. דונגיו הצטרף למסע וילסון לווינגטון, השמיו חואמיס כמובן את הדו"ח שספר רוח"מ וילסון לשגריר, ביחוד לנוגע לקטע המזח"י. נראה שרוגזו של פורד עלינו בענין הסעיף "האמריקאי" בחקציב היה בולט משום שגם דונגיו מדגישו. יחד עם זאת, אמר דונגיו, פורד הוא ידוד שאפילו לסמוך עליו ובמי שיש לחשוד זה קיסנינג'ר. דונגיו היה אנטי קיסנינג'ריאני מתמיד והוא טוען שעתה החוזק בעמדתו שהאיש מסוכן מבחינתנו. ספרתי לו שבאחד מבירות אירופה דווח שגריר בריטניה על פסימיות בווינגטון לגבי סיכויי ההסדר ההלקי והטלת ההאשמה על ישראל. דונגיו ענה שקיסנינג'ר הדרך באחד מימי הביקור את "הירגים הנמונים יותר של המשלחת" גרוח זו. בדברו על קיסנינג'ר אמר שניתן להם להבין בווינגטון שימיו של אלו אולי לא ספורים אך לא רבים וכי הם אכן מחזיקים את ריצ'רדסון במצב הכן. התפקיד בלונדון נועד הן להרחיקו מהקלחת בווינגטון ויחד עם זאת לתת לו נסיון אירופאי. הנסיון האירופאי חיוני לממשל משום ההכרה הגוברת בווינגטון שמדיניות החוץ האירופאית שלהם נכשלה. בשיחות פורד-וילסון סוכס על הגברת המאמץ לאחד את אירופה סביב הציר בון-לונדון חוץ נסיון להקטין את השפעתה המזיקה של צרפת על המערכת האטלנטית. ג'סקר דסטין אמנם נוח יותר מקודמיו בחפקיד מבחינה זו אך אין הוא יכול לדחוק את היותו צרפתי והלחצים מבית גוברים עליו בנושא יחסיו עם ארה"ב. הגרמנים היססו עד עלות הליבור לשלטון לרסן את הצרפתים אולם עתה נוצרה שותפות טבעית. הגרמנים מקבלים תמיכה וגיבוי מבריטניה והציר הולך ומתחזק. דונגיו הרחיב הדיבור על הקוים המפרידים בין צרפת ובריטניה ומדבריו מסתבר שאם תשאר בריטניה בשוק בעקבות הרפורנדום לא תשבע צרפת נחת. אין לו גם ספק שבקרוב המנהיגות הצרפתית מפעמת תקוה שהחוצאות תבאנה ליציאה בריטניה מהשוק וזו גם אחת הסיבות שהצרפתים מתעקשים בכל הנקודות השנויות במחלוקת כמו"מ בין בריטניה והקהיליה. אילו לא הלחץ של שמידט על הצרפתים יתכן מאד שהתעקשות זאת הייתה מביאה לפיצוץ המו"מ כבר לפני זמן רב.

בנושא האנרגיה הסביר דונגיו שנאמו של קיסנינג'ר ב-3/2/75 חואם עימם במידה רבה והם סמכו ידו עליו. הוא הוסיף שלרעיונותיו של ליבר הייתה השפעה רבה בעיצוב תכנ הנאום. על שיחות סימון-הילי כאן לפני שבועיים אמר שהן חסרות כל חשיבות משום שבווינגטון נאמר להם שסימון יסולק בקרוב מתפקידו.

EMBASSY OF ISRAEL
2 PALACE GREEN,
LONDON, W1R 4GB
TEL. 01-937 8051

שגרירות ישראל
לונדון

על הביקור במוסקבה (הסיחה בערכה כיום יציאתו של וילסון)
אמר דונגיו כי המגמה היא להגיע ליחיד ש"פ כלכלי מתוך רצון
לחזק את המנהיגות הנוכחית של ברה"מ הנוטה בלאו הכי להתרכז עתה
בטיהול בהעיות פנים בוערות. וילסון ינסה גם לגלגל במוסקבה
את הרעיון של וצידת פסגה רחבה יותר מהפסגות האחרונות שהיו דו-
מעמדיות בלבד. דונגיו העיר שבעוד וילסון שוכנע ברצון
הטוביטים בדטנט ופועל בכיוון זה טוענים אנשי הפוראופ שכל עניון
הדטנט הוא עורבא פרה.

שתי הערות אחרונות שקשורות לאזורנו. ראשית, ללא קשר לנאמר להם
בווינגטון נראה להם סאדאת כמנהיג המתון ביותר שישראל תוכל להאחז
ולתת עמו והם מעדיפים שנגיע עמו להסדר בהקדה, כמובן בלא לפגוע
בדרישות הנטחון שלנו ע"מ למנוע התדרדרות או התערערות במעמדו וכמו
כן לחזקו בנטייה להסתדרר מתלות בברה"מ.

שנית וילסון מתכוון לבקר בקרוב באוסטרליה וניו-זילנד.
הפוראופ בא בהצעה שהוא יעצר לביקורים במזה"ת. הרעיון לא נראה
לוילסון ובסופו של דבר "הפשרה" היא שהוא יבקר באיראן.

בברכה

עודד ערן

עודד ערן

העחק : סמנכ"ל ז. שק
ל. מנכ"ל
ל. השר
מצפ"א

PH 11 - 17) '017

FRP062
D 0341 03 04 06

KISSINGER CRITICS

CHICAGO (AP) -- SENATOR ADLAI E. STEVENSON III SAYS THERE IS GROWING CONCERN IN THE EXECUTIVE BRANCH AND AMONG REPUBLICANS IN CONGRESS REGARDING SECRETARY OF STATE HENRY A. KISSINGER'S FOREIGN POLICYMAKING.

IN AN INTERVIEW TUESDAY, STEVENSON SAID KISSINGER'S METHODS WERE 'EGOCENTRIC' AND DAMAGING TO THE COUNTRY'S STATURE. 'IT'S PARTLY BECAUSE OF MISTAKES IN THE PAST BUT VERY LARGE

BECAUSE JUDGMENTS ARE NOT BASED ON ANY CAREFUL ANALYSIS, ANY UNDERSTANDING OF HISTORY OR ANY INPUT FROM THE INSTITUTIONS OF GOVERNMENT THAT ARE SUPPOSED TO BE INVOLVED IN FORMULATING POLICY,

STEVENSON SAID.

THE SENATOR, A DEMOCRAT, SAID THAT ALTHOUGH HE HAS DISAGREED WITH SEVERAL OF KISSINGER'S POLICIES, HE HAD BEEN RELUCTANT TO CRITICIZE

THE SECRETARY BECAUSE HE FELT IT MIGHT HINDER KISSINGER'S ROLE IN THE MIDDLE EAST.

HOWEVER, STEVENSON SAID THAT KISSINGER'S RECENT EFFORTS IN THE MIDDLE EAST AND INDOCHINA HAVE LED MANY TO BELIEVE THAT THE SECRETARY IS TRYING TO BLAME CONGRESS FOR SOME OF HIS MISTAKES.

'WHAT I'M CONCERNED WITH IS THE DIRECTION HE IS TAKING OUR FOREIGN POLICY,' STEVENSON SAID.

HE ALSO EXPRESSED DISAPPROVAL OF KISSINGER'S RECENT DENUNCIATION

OF THE 'STEVENSON AMENDMENT,' LIMITING SOVIET UNION EXPORT-IMPORT CREDITS TO 300 MILLION DOLLARS.

STEVENSON SAID THAT KISSINGER'S STAND CONTRADICTS WHAT HE SAID HE FAVORED LAST JUNE.

STEVENSON SAID AT THAT TIME KISSINGER TOLD HIM THAT THE PROPOSAL WAS NOT ONLY ACCEPTABLE BUT BETTER THAN HE HAD EXPECTED.

(END)

קיסריה 11.11.75

EMBASSY OF ISRAEL
TOKYO

שגרירות ישראל
טוקיו

ב' באדר תשל"ה
15 פברואר 1975

274 מספר

יב"ד
מל"מ
מל"מ
מל"מ
מל"מ
מל"מ

103.1

Handwritten notes and signatures in Hebrew, including "מספר 103.1" and "23.2.75".

אל : מנהל מאסו"ק

מאה : השגריר, טוקיו

הנדון: פגישה עם פרופ' מרקוס מופז -

1. כללי

לפי הצעת פר טאנאקה פ- H.H.K. הזמנתי את הנ"ל לארוחה אחרית
ב-11 בפברואר 75.

מהדברים שסיפר לי הוא מלמד ב-
21 NATIONAL DEFENSE COLLEGE
שנים והוא יועץ ל- NATIONAL DEFENSE AGENCY (משרד הכשרון).
הוא היה סגן במודיעין בעת מלחמת העולם בהאזנה. הוא קיבל תואר
בקולומביה ובהרוורד שם למד עם קיסנינג'ר שהוא כבר הכירו מקודם
(קיבל ציון A- בבחינות גמר - הוא לא סולח לו על המינוס). הוא
הזמין את קיסנינג'ר להרצאה ב- N.D.C. דגם חרגם ספרו הראשון של
קיסנינג'ר ליפניה ב-1957. רוב הגנרלים היו תלמידיו (הוא בסך הכל
בן 52). במשך 15 השנים האחרונות הוא יועצו של נאקאסונה ומשמש
איש קשר שלו עם קיסנינג'ר. אשתו עוטקה בתכשיטים, יש לו 4 ילדים,
האחד גומר ביה"ס למשפטים, אחד כיוכימאי, אחת שהקניה (שהוא טוען
שהיא מרויחה פי 20 מסנו) והרביעית נשואה ואם לילדים.
חרגום הוארו "חוקר ראשי" ב-N.D.C. עושה ארתו לאיש פתח במטהב"ט.

2. אש"פ

שאלתי למה דוקא נציג ה- D.S.P. היה הראשון לשאול שאילתה בעניין
זה. הוא ענה שידעו שמפלגות אופוזיציה אחרות יעלו את השאלה וראו
להיות הראשונים. הגיימושו הכינו את חשובת רה"מ הראשונה, אך אה"כ
חשובותיו היו שלו. לדאבונו הוא אסר יותר מדי והעיתונות קפצה על
הסביאה ולכן יצא כאילו שיש החלטה לאשר פתיחת משרד קיסור של אש"פ
אטילו לפני שהתבקשו לעשות זאת. הגיימושו אינו מאושר מהתפתחות זו -
אטילו עם סין העממית התהליך היה הרבה יותר איטי - קודם פתחו משרד

מסחר אמיתי, אחרי זה הכניסו אנשי משרד החוץ שכאילו "התפשרו"
למשרדים אלה וכו'...

שאלתי אם לדעתו מאוחר מדי לעשות משהו בנדון ובמידה שעוד קיימת
אפשרות לעצור את העניין איך הוא היה מייעץ לי לפעול. הוא ענה שיש
אימרה ביפנית שאם רוצים לחשוב עץ קודם "מבקרים" כל אחד מפורשיו.
עצמו היתה:

א. להמשיך בפגישותי עם אנשי העיתונות במיוחד עם כחבי מאמרים ראשיים
ופרשנים מדיניים. הם יזכרו לשמוע את עמדתינו ויהיו "מאוכזבים"
מהצגת דברים מאוזנת. יש להימנע מהתקפות על אש"פ אך לטפר את
העובדות ולהשאיר להם להוציא את המסקנות.

ב. לעשות מאמץ להיות מוזמן לאוניברסיטאות, לפגישות עם פרופטורים
שרבים מהם יועצים לקובעי המדיניות. כאן הגישה חייבת להיות מאוד
מאוד מאוזנת, להזכיר את הטעויות שלנו, להציג את העמדה הערבית בצורה
הוגנת, אך כמובן שיהיה ברור שהעניין היפני לטווח ארוך דורש
התנגדות לפתיחת משרד אש"פ.

ג. להיפגש עם ראש הוועדה למדיניות חוץ וראש הוועדה לביטחון לאומי
של ה-L.D.P. כאן הגישה יכולה להיות די גסה ואפילו רגשנית.
פוליטיקאים רואים את הדברים בשחור לבן. לוודאות אלו כח מכריע
והן יכולות גם להכריח את רה"פ לטגה מהחלטת שהכריז עליה.

הוא הסביר לי את ההליך המקובל כשהוא רוצה פעולה דרייש בעניין
משרדו. הוא פגיע לקונסנטוס עם הקולגים שלו, ואז ניפגש עם אנשי
מפתח מהועד הנוגע. הם יגידו לו מה הם מוכנים לקבל ומה לא,
וסציעים שינויים. אז הוא מעלה את ההצעה בפעם הראשונה עם השר
או סגנו. השר לפעמים מעיר כמה הערות אך מבקש שתייעץ עם הועד
הנוגע ב-L.D.P. בשלב זה נמסרת ההצעה פורטלית לוועד והם מסכמים
את הצעתם. אז הוא לוקח את ההצעה כפי שהיא מהועד ומוטט אותה
לשר אשר מביא אותה להחלטת הממשלה. מאחר שאנשי הממשלה יודעים
שהוא לא היה מביא את ההצעה ללא אישור הועד הנוגע של המפלגה
הם מאשרים זאת כמעט ללא דיון. לכן ישיבות הממשלה לעיתים רחוקות

עולות מעל לשעה אפילו אם הם חייבים כ-30 או 40 הצעות. אחרי
אישור הממשלה מביאים את ההצעה לרייט וכאשר יודעים מראש שרק
כ-80 מההצעה תועבר לאחר שהיבים לוותר על כ-20% בכדי לתת
לאופוזיציה ההרגשה שמתחשבים בדעותיהם.

2. הוא הבטיח לדבר עם חבר בית הנבחרים KANDO אשר עומד בראש
קבוצה למחקר מדיניות של הרייט ולהציע לו להזמין אותי להופיע בפני
הקבוצה שאליה משהיכים כ-40 - 50 חברי בית הנבחרים צעירים ופעילים
מכל המפלגות. מצאתי עניין בכך שהוא פתאום הרהר בקול רם ש- KANDO
שייך לטיעת מימי וזה עלול לגרום לקשיים. אך הוא חושב שחדבר
ניתן להסדר.

א. הוא הציע להמשיך להמשיך במגישות עם אנשי הגייפושו בכל הרמות,
לעיתים קרובות, וכל פעם לחזור על הדבר. לא חשוב מה שאומרים -
עצם הבעת הדאגה חשובה. יש להקפיד על אי-ביקורת על ימין וכי הגישה
חייבת להיות מאוד נימוסית ומאופקת. ברור שמיאזאווה והגייפושו
לא שמחו שרה"מ הרחיק לכת בתשובותיו.

ו. הוא ישתדל להסדר מגישה עם נאקאסונה במשרדו הפרטי. זה עלול
להיות מאוד קשה כעת מאחר שהם מאוד עטוקים. נטיית מימי ונאקאסונה
כעת היא להכיא לבחירות מוקדמות באפריל או מאי אם הצלחותיהם
בבחירות המקומיות תימשכנה. לכן חייבים להעביר את החקציב בחודש
הקרוב. אך לבטל או לדחות את ההחלטה אפשרך להשיג LOBBYIST (הוא
מיהר להגייד לא המורת כסף) ברסה זו אשר מסוגל להזמין שאלת חרום ברייט
בזמן המתאים. זה נותן אפשרות לועד לענייני חוץ ו/או ועד לבטחון
לאומי של ה- L.D.P. להביע דעה ואם הם יתנגדו לפתיחת משרד אש"פ,
רה"מ יצטרך לסגת מהדבר או לפחות לדחות אותו.

3. סיכויי מימי להמשיך כרה"מ

הרבה מהשאלות והויכוחים העומביים אינם ענייניים אלא זו צורה מקובלת
להצביע על חולשתו של רה"מ. אם כי סיעתו של מימי כעת חלשה מאוד, כסירה
והחינה בחירות מוקדמות יש סיכוי טוב שהוא ישאר נשיא המפלגה בהסכמת
וללא צורך בבחירות כל עוד שלא יעשה שגיאה חמורה. נאקאסונה עשה יד
אחת עם יריבו מוקודה (שבא מאותו אזור בחירות) במחשבה שמוקודה

- 4 -

יהיה רח"מ הבא ונאקאסונה יבוא בעקבותיו. נאקאסונה מקודה שאם
החליך יקה מספיק זמן פרקודה עלול להיות זקן מדי ואז יוכל לירוש
את מיקי ישירות. שאלתי אם יש סיכוי שאוהירה יעשה הסדר כזה עם פרקודה
אך הוא חשב שרבים היו עוזבים את סיעתו אם היה מנסה לעשות זאת. אין
גם כעת שום אפשרות של הסדר ביריבות אוהירה ופרקודה. עד הקיץ לא יהיה לאו-
הירה סיכוי לנצח בבחירות במיוחד שהוא צריך להישען על חמיכת סיעתו של
טאנאקה אשר בינתיים הושבת שהיא תוכל להחזיר אותו לשלטון. הם מבינים
שטאנאקה יצטרך לחכות לפחות כ-4 שנים עד שכל ה"סקנדל" ישכח. כעת
סיעתו עוד חזקה מאוד והם הסיקה היחידה שיש לה כסף. נכון שזה ישחנה
אם מיקי יצליח בבחירות ואז יש להנחה שהתרומה החלפה לזרוע מאנשי
העסקים. בעיותיו של טאנאקה האמיתיות לא נגרמו ע"י שחיתות בעניני כסף
שהיא ר"י מקובלת, אלא, ע"י כך שהפילגש שלו החחילה להתערב בפוליטיקה,
בהוצאות והכנסות כספים ומנעה מאנשים ביטח אליו. הרעיון שיש פילגש הוא
מקובל אך לא מקובל שהיא תתערב בעניני פוליטיקה וכספים. אחת הבעיות של
נאקאסונה בעצם שעושה אותה לא מקובל היא שאין לו פילגש נוסף לכך שאין
לו כסף. כששאלתי על חוסר המשמעת בסיעתו של נאקאסונה הוא ענה שהוא גיחל
אותה בצורה כזו בכורנה לא כסיעה אלא כמו L.D.P. במיניאטורה. הוא
חמיד מייעץ לנאקאסונה לראות את עצמו כרה"מ בעוד ארבע או חמש שנים
ולחננהג בהתאם, לכן הוא מדגיש שהוא חייב לקחת עמדה מאוזנת לטווח ארוך
וללמוד היטב את עמדות כל הצדדים. בינתיים עליו לעקוב אחרי מיקי בכדי
לרעה כל שגיאה שהוא עשה כך שלא יהזור על שגיאות כאלו כשיגיע לשלטון.

4. קיסנינג'ר

גיטתו לקיסנינג'ר "ככדתו וחשדאו". להפתעה כולט החברר שהוא בירוקרט
טוב, אך הוא אינו מדינאי בינלאומי מעולה. הוא מטפל בכעיות בכדי לפתור
אותן בטווח קצר ובדבקות למטרה וכישרון, אך מבלי לקחת בחשבון אין
מחרונות אלו ישפיעו על צדדים אחרים ועל כעיות אחרות בטווח ארוך. הוא גם
לא מדייק, לדוגמא: בדקו בקפדנות את דיווחי של קיסנינג'ר על שיהות ב-
ולדיווסטוק כפי שמסר אותו למפיטן וכפי שמסר אותו למפיטן, והחברר
שהרוחות לא היו זהים (היו DISCREPANCIES)

5. אחריות נאקאסונה להצטרף הפרו-ערבית של מפיטן

אמתי שמעתי כל מיני תיאורים סותרים אחד את השני על חלקו של
נאקאסונה וגיטתו לערבים. תחילה הוא לא הגיב אך אחר כך חזר לנושא
ביוזמתו. עם השלל האמברגו והגדרת יפן כמדינה לא ידידותית לארצות

ערב, ביקש טאנאקה את נאקאסונה לעשות פה שדרוש להבטיח את אספקת הנפט. קיסינג'ר לחץ לרשות את הדרישות של הערבים ולחמוך בקו האפריקני בטענה שזה יעזור להשגת הסדר שבלעדיו אין פתרון לבעיה. הרזרבות עמדו אז על 45 ימי צריכה ונאסר שהאמברגו עלול להימשך כ-6 חודשים. נאקאסונה הבין שהאמברגו לא קובע לכשעצמו ואז ברקו פה המצב DOWNSTREAM ואיפוא נמצאת כל מיכלית דלק ומה חכניותיה. כתוצאה מהבריקה הגיעו למסקנה שלא יהיה להם מספיק נפט אחרי מרץ 74 ועל כן הייבטים בכל מהיר לרדה מרשימת המדינות הבלתי-ידידותיות. נאקאסונה כשר של מיטי היה אחראי על כל העניין ואז הממשלה יצאה עם הכרזתה. להפתעתם נוכחו לדעת שברגע שהמחירים עלו יכלו להשיג כל כמות של נפט כבר בינואר 75, על כן החליטו שיש צורך לחקן את היחסים עם קיסינג'ר בנדרון והוא נשלח על ידי נאקאסונה לשתי שליחויות לרושינגטון. הוא לקח איתו הצעה לגבי עסקה יפן מתוקנת אשר קיבלה אישורו של נאקאסונה והראה אותה לקיסינג'ר ול - LAIRD. הם קיבלו את ההצעה בברכה. לאחר שלא הייתה אפשרות לסגת רשמית מהעסקה המוצהרת הוא הציע לעשות זאת בזירה האקדמאית ועשה זאת בהרצאה שנתי לטני המכון לאסטרטגיה בינלאומית הידוע בלונדון. המכון יפרסם את הרצאתו ויפיצה, הוא הבטיח לי עותק.

6. עתידה של איראן

הנקודה העיקרית שעליה רצה לשמוע ממני היתה הערכת לגבי ההסתמחויות הצפויות באיראן, הערכה של היכולת הצבאית העתידה, התפתחות היחסים עם עירק והסובייטים, הסכוי ליציבות פנים ובאיזה מידה האמביציה של השאה עלולה לגרום לצרות. הוא הדגיש שיפן מקבלת 40% מהנפט שלה מאיראן ועל כן הוא מתכוונן לבקר שם בקרוב. פאחר שהיתה לי פגישה נוספת הסכמנו לרחות את הדיון להזדמנות אחרת. (הערתי אודה למרכז למחקר אם יעבירו לי את הערכתם לגבי הנקודות שהעלה. יחכן שגם כדאי לשקול להסדיר לו פגישה עם אנשינו באיראן בעת שיקורו שם). הזכרתי את הפעילות של ארגוני טיורר ערביים באיראן, הוא ענה שהוא סופך על המשטרה החשאית של איראן. החלטתי שהנדרון עלול להיות איש קשר טוב ולכן נוסף לארוחת הצהריים השקעתי בו קופסת סיגרים ובקבוק בושם. אני מקוה שנאמן מן ההשקעה ברווח.

ב ב ר כ ה
שאוול רמתי

העקו מר י. שמעוני, סמנכ"ל
המרכז
מנהלת פזתי"ם

למחרת פסח

מחרת יום 21-2.2

דבר קודם בארץ

ע"פ דיווחי - היום בלילה

Ford Is Hopeful of an End To Criticism of Kissinger

By JOHN HERBERS

Special to The New York Times

WASHINGTON, Feb. 7—President Ford said through his press secretary today that he hoped Secretary of State Kissinger would not have to face further criticism by political candidates as he embarks on his mission to negotiate for peace in the Middle East.

The statement, a response to criticism of Mr. Kissinger by Senator Lloyd M. Bentsen Jr., Democrat of Texas, was read to reporters by the press secretary, Ron Nessen, shortly after Mr. Kissinger met with the President this morning.

Senator Bentsen, who is scheduled to announce his candidacy for President later this month, said in a statement yesterday that Mr. Kissinger was running "a dangerously constructed and convoluted foreign policy, with an undemocratic emphasis on secret diplomacy, personal negotiations and one-man authoritarianism."

Mr. Nessen at the news briefing read a statement in support of Mr. Kissinger that said in part:

"In view of the fact that Secretary of State Kissinger is about to embark on negotiations of greatest importance, the President would hope Secretary of State Kissinger would have the support of the American people instead of having to face such criticism by political candidates."

Thinks He Saw It

Asked if President Ford was calling for a moratorium on criticism of Mr. Kissinger by public officials running for higher office, Mr. Nessen said he did not care to go beyond the statement.

While denying that Mr. Kissinger drafted the statement, Mr. Nessen said, "I had a feeling he looked at it."

Mr. Kissinger is known to be sensitive to public criticism. At a news conference in Salzburg, Austria, last June 11, he said he would resign unless cleared of allegations that he participated in improper wiretapping of individuals. He said he could not conduct foreign policy when his honor was impugned. The Senate Foreign Relations Committee subsequently supported his assertion that he had not participated in "legal or shady" activity.

Mr. Nessen volunteered the statement about Senator Bentsen's criticism when questioned about assertions today by Charles W. Colson, a former

White House aide under President Nixon who served a prison term as a result of the Watergate case.

Quotes Nixon on Kissinger

Mr. Colson, interviewed on the NBC "Today" show, said that Mr. Nixon considered resigning from the Presidency eight months before he did, but worried that Mr. Ford on becoming President could not control Mr. Kissinger. He quoted Mr. Nixon as saying, "You know, Henry really is unstable at times."

To explain what he thought Mr. Nixon meant, Mr. Colson said that in December, 1972, Mr. Kissinger advocated an immediate resumption of the bombing of North Vietnam when negotiations with the North appeared stalemated. He said he had seen a cable from Mr. Kissinger from Paris dated Dec. 5, 1972, that read: "Start the bombing immediately, those madmen have double-crossed us."

Mr. Nessen said the President had no comment on the subject. Mr. Kissinger, speaking to reporters after leaving his conference with Mr. Ford, said, "I will not dignify that with a comment."

The State Department spokesman, Robert Anderson, said records of that period had been reviewed and "the record does not support any part of Mr. Colson's statement."

"I will not dignify it with any further comment," he added.

According to Mr. Colson, Mr. Nixon on Dec. 5 ordered Mr. Kissinger to continue negotiations and the resumption of bombing was held off for three weeks until Mr. Nixon then ordered it resumed.

To the Editor:

Whenever I begin to see clarity of thought and rational judgment as common attributes in our United States Senate, some befuddled or irrational statement or publication rescues me from my idyllic daydreams. Scourer Abourezk's Jan. 26 Op-Ed article ("Negotiating with the P.L.O.") served admirably in this regard.

To state without a pause that the Arab leaders are truly seeking peace with Israel, that they sincerely have tried to negotiate, is at best blindness to reality and at worst the parroting of Arab propaganda. Not a single Arab government has publicly stated its desire for a negotiated peace with Israel, or that it accepts the sovereignty of Israel, or that it condemns the civilian-directed terrorism of the P.L.O. The Arabs have yet to renounce their avowed goal of "driving the Jews into the sea."

Attempt after attempt by the Israelis to begin face-to-face negotiations have failed. Yet Senator Abourezk blithely dismisses recent history and assures the Israelis that if only they try a little harder to please the Arabs, if only they accede to the demands of terrorists, if only they give up the gains they have realized in a quarter-century of freedom, then the Arabs will surely become peace-loving neighbors. Who will bear the burden of Senator Abourezk's optimism? Not the good Senator but the hapless Israelis.

When and if the Arabs renounce their aim of destroying Israel, when the P.L.O. ceases its terrorism and when America commits itself to Israel's preservation, then and only then will some optimism be in order.

DAVID HOWARD

West Point, N. Y., Jan. 26, 1975

1/26/75

12

FEB 8 1975

Of Mideast Realities and the Thoughts of Senator Abourezk

To the Editor:

James Abourezk's Jan. 26 Op-Ed piece contains important conflicts with the facts, which is all the more disturbing because the author is a Senator.

Mr. Yalin-Mor may call himself a terrorist, but neither his Stern gang nor the Irgun concentrated their activity on children, families asleep in their homes or innocent air passengers around the world. They attacked military or administrative targets of the British occupation, and they operated from within occupied territory, like other truly popularly based liberation movements (Vietnam, Mozambique, Angola, etc.). Arab terrorism operates outside Israel, or from outside Israel. There is a basic distinction between courageous popularly based resistance that challenges the military and administrative forces of the occupier and operates "like fish in water" and terrorists who kill kids and hijack airplanes far away from the "occupier" and his forces. The name of that distinction is P.L.O. and Yasir Arafat.

If Arafat had such a deep popular base as Mr. Abourezk says he has—and he rhapsodizes eloquently about the democratic process among Palestinians—the West Bank, Gaza and other areas of Arab concentration within Israel or in Israeli-administered territory should be hotbeds of guerrilla warfare. But they are not. There are

only occasional outbreaks in these areas, while the P.L.O. strikes from across the Lebanese border and has its base in refugee camps there or in hotels near airports in various European countries.

Another fiction of Mr. Abourezk's is Arab eagerness to negotiate. Israel has asked for negotiation for 25 years, and the Arabs won't join—for one crucial reason: They don't recognize Israel's existence, profess the goal of destroying the state of Israel or, if they no longer do so, can't say so by talking to Israel. In the face of this, Israel must feel that territorial concessions represent steps on the road to self-destruction.

If Mr. Abourezk wishes to be helpful, he might begin by recognizing these realities and urging his friends in the Arab countries and governments to do so as well.

ROBERT B. GOLDMANN

Englewood, N. J., Jan. 26, 1975

To the Editor:

Senator James Abourezk's Jan. 26 Op-Ed article deserves broadest possible circulation. It is distinguished by two qualities long absent from the usual polemics on the Middle East, namely an awareness of historical consequences and a sense of rationality. Distorted by propaganda or the belligerence of Senators Jackson, Scott and Javits, the real issue of the area re-

main the reconciliation of conflicting nationalisms, the redress, and not exploitation, of grievances and above all a sense of the possible. By showing that a recognition of the Palestinians is involved in all three issues, Abourezk now joins Senator Fulbright and I. F. Stone, who without anything to gain but the animosity of the shortsighted, have spoken the unignorable truth.

SAMUEL HAZO

Pittsburgh, Jan. 26, 1975

FEB 7 1975

PATTERN OF DIPLOMACY

Kissinger-Congress struggle: an analysis

By Joseph C. Harsch

Has Congress injected itself too far into the conduct of American foreign policy?

Having been too long acquiescent, is it going too far in the opposite direction?

There are four key areas that prompt these questions. Each raises the issue of the proper limits of congressional competence in foreign policy when Congress can block but not negotiate.

Cyprus is the immediate example. Secretary of State Henry A. Kissinger has been shepherding Greeks and Turks toward an accommodation on Cyprus. Congress imposed a ban on shipments of American arms to Turkey. A possible result (unless President Ford can obtain a reversal of congressional action) will be the

incorporation of northern Cyprus into Turkey, which is precisely the opposite of what is desired and intended.

Example of Vietnam

Vietnam is another immediate example. The Government of South Vietnam was getting along passably well until Congress put a flat limit of \$700 million on U.S. military aid for the current year. This shook the morale of the government and people of South Vietnam. Some think the intangible damage to confidence is already decisive and irrevocable. It certainly has not helped. President Ford is asking for a reversal of decision, but Congress shows little inclination to give it.

Jewish migration from the Soviet Union stands as the complete and classic case of what happens when Congress uses heavy-handed diplomacy in a delicate situation. Dr. Kissinger had in fact reached a quiet arrangement for a considerable increase in the outflow of Jews from the Soviet Union. Then Congress tied emigration to the trade agreement and demanded that the numbers of exit visas be publicly stipulated. At that point Moscow canceled the whole deal, including payment of lend-lease debts.

Latin American ferment

Latin America is in a ferment of resentment over yet another congressional foreign-policy wave. Congress wrote into the foreign-trade bill a clause canceling preferential U.S. terms for any country belonging to OPEC, the Organization of Petroleum Exporting Countries. Venezuela and Ecuador are members of OPEC. All Latin American countries seem to regard the ban as a slap in the face.

The Middle East has not yet been treated to the congressional method, but there is anxiety at the State Department. Secretary Kissinger has so far made considerable progress in persuading both Arabs and Israelis in the direction of a second step toward peace. He is so close to success that failure would be a tragedy. Can Congress keep its hands off?

*Please turn to Page 4

Continued from Page 1

The trouble all dates from Sen. Henry Jackson's belief that he could extract from the Soviets by overt demand more than Dr. Kissinger could get by quiet diplomacy. It seemed for a time to be working. Then something happened in Moscow, and the U.S.-Soviet trade agreement was repudiated.

It is too soon to know whether this has damaged detente. But it has slowed down the outflow of Jews. As in the case of Turkey, congressional action caused precisely the opposite of what was intended, and desired.

The essential fact in the matter is that congressional methods of boycott, embargo, and ultimatum offend and hence fail to achieve the desired result. Turks, Latin Americans, and Soviets are all alike in disliking attempted public intimidation.

There is a golden mean somewhere between a Congress which allows a Lyndon Johnson to take the country into a war such as that in Vietnam and a Congress which tries to run American diplomacy by bludgeon. Right now Washington is at the back-swing from the Vietnam war, with Congress compensating for its recent passive foreign-policy role.

The others have been accustomed to negotiate with Dr. Kissinger. They well know that no foreign government can negotiate with the Congress. What they can do, though, is to build lobbies in Washington and work through pressure groups. There is a long unhappy history of such methods in Washington, dating from the French diplomat, "Citizen Genet," who appealed to the American people over the government's head during the presidency of George Washington.

5

~~אלב~~

~~חגיגות~~

~~בית~~

~~אספה~~

א

~~אספה המרכז~~

קטין גני - מילים

בברכה

שגרירות ישראל

בושינגטון

כפר נאם פתח קיסריה

מהוסינגטון -

National Press Club

הרץ גורן

4.2.75

PRESS

DEPARTMENT OF STATE

February 3, 1975

No. 42

As Prepared for Delivery

EMBARGOED UNTIL DELIVERY, SCHEDULED FOR 1:00 P.M. E.S.T. MONDAY, FEBRUARY 3, 1975. NOT TO BE PREVIOUSLY PUBLISHED, QUOTED FROM OR USED IN ANY WAY.

ADDRESS BY
THE HONORABLE HENRY A. KISSINGER
SECRETARY OF STATE
BEFORE THE NATIONAL PRESS CLUB
WASHINGTON, D.C.
FEBRUARY 3, 1975

ENERGY: THE NECESSITY OF DECISION

Ladies and Gentlemen:

I appreciate this opportunity to speak to you on the question of energy.

The subject is timely, for this week marks an important moment in both our national and international response to the energy crisis.

On Wednesday, the Governing Board of the International Energy Agency convenes in Paris for its monthly meeting. This organization, which grew out of the Washington Energy Conference, represents one of the major success stories of cooperation among the industrialized democracies in the past decade. In recent months it has begun to mobilize and coordinate the efforts of the industrial democracies in energy conservation, research and development of new energy sources. The IEA already has put in place many of the building blocks of a coordinated energy policy. At its forthcoming meeting, the United States will advance comprehensive proposals for collective action, with special emphasis on the development of new energy sources and the preparation of a consumer position for the forthcoming dialogue with the producers.

Equally important, we are now engaged in a vital national debate on the purposes and requirements of our national energy program. Critical decisions will soon be made by the Congress -- decisions that will vitally affect other nations as well as ourselves.

The Nature of the Challenge

The international and national dimensions of the energy crisis are crucially linked. What happens with respect to international energy policy will have a fundamental effect on the economic health of this nation. And the international economic and energy crisis cannot be

For further information contact:

solved without purposeful action and leadership by the United States. Domestic and international programs are inextricably linked.

The energy crisis burst upon our consciousness because of sudden, unsuspected events. But its elements have been developing gradually for the better part of two decades.

In 1950, the United States was virtually self-sufficient in oil. In 1960, our reliance on foreign oil had grown to 16% of our requirements. In 1973, it had reached 35%. If this trend is allowed to continue, the 1980s will see us dependent on imported oil for fully half of our needs. The impact on our lives will be revolutionary.

This slow but inexorable march toward dependency was suddenly intensified in 1973 by an oil embargo and price increases of 400% in less than a single year. These actions -- largely the result of political decisions -- created an immediate economic crisis, both in this country and around the world. A reduction of only 10% of the imported oil, and lasting less than half a year, cost Americans half a million jobs and over one percent of national output; it added at least five percentage points to the price index, contributing to our worst inflation since World War II; it set the stage for a serious recession; and it expanded the oil income of the OPEC nations from \$23 billion in 1973 to a current annual rate of \$110 billion, thereby effecting one of the greatest and most sudden transfers of wealth in history.

The impact on other countries much more dependent on oil imports has been correspondingly greater. In all industrial countries economic and political difficulties that had already reached the margin of the ability of governments to manage have threatened to get out of control.

Have we learned nothing from the past year? If we permit our oil consumption to grow without restraint, the vulnerability of our economy to external disruptions will be grossly magnified. And this vulnerability will increase with every passing year. Unless strong, corrective steps are taken, a future embargo would have a devastating impact on American jobs and production. More than 10% of national employment and output, as well as a central element of the price structure of the American economy, would be subject to external decisions over which our national policy can have little influence.

As we learned grimly in the 1920s and 30s, profound political consequences inevitably flow from massive economic dislocations. Economic distress fuels social and political turmoil; it erodes the confidence of the people in democratic government and the confidence of nations in international harmony. It is fertile ground for conflict, both domestic and international.

The situation is not yet so grave. But it threatens to become so. The entire industrialized world faces at the same time a major crisis of the economy, of the body politic and of the moral fibre. We and our partners are being tested -- not only to show our technical mastery of the problems of energy, but even more importantly to show if we can act with foresight to regain control of our future.

For underlying all difficulties, and compounding them, is a crisis of the spirit -- the despair of men and nations that they have lost control over their destiny. Forces seem loose beyond the power of government and society to manage.

In a sense we in America are fortunate that political decisions brought the energy problem to a head before economic trends had made our vulnerability irreversible. Had we continued to drift, we would eventually have found ourselves swept up by forces much more awesome than those we face today.

As it is, the energy crisis is still soluble. Of all nations, the United States is most affected by the sudden shift from near self-sufficiency to severe dependence on imported energy. But it is also in the best position to meet the challenge. A major effort now -- of conservations, of technological innovation, of international collaboration -- can shape a different future for us and for the other countries of the world. A demonstration of American resolve now will have a decisive effect in leading other industrial nations to work together to reverse present trends towards dependency. Today's apparently pervasive crisis can in retrospect prove to have been the beginning of a new period of creativity and cooperation.

One of our highest national priorities must be to reduce our vulnerability to supply interruption and price manipulation. But no one country can solve the problem alone. Unless we pool our risks and fortify the international financial system, balance of payments crises will leave all economies exposed to financial disruption. Unless all consuming nations act in parallel to reduce energy consumption through conservation and to develop new sources of supply, the efforts of any one nation will prove futile; the price structure of oil will not be reformed; and the collective economic burden will grow. And unless consumers concert their views, the dialogue with the producers will not prove fruitful.

The actions which the United States takes now are central to any hope for a global solution. The volume of our consumption, and its potential growth, is so great that a determined national conservation program is essential. Without the application of American technology and American enterprise, the rapid development of significant new supplies and alternative sources of energy will be impossible.

There is no escape. The producers may find it in their interest to ease temporarily our burdens. But the price will be greater dependence and greater agony a few years from now. Either we tackle our challenge immediately or we will confront it again and again in increasingly unfavorable circumstances in the years to come. If it is not dealt with by this Administration, an even worse crisis will be faced by the next -- and with even more anguishing choices.

History has given us a great opportunity disguised as a crisis. A determined energy policy will not only ease immediate difficulties, it will help restore the international economy, the vitality of all the major industrial democracies, and the hopes of mankind for a just and prosperous world.

The Strategy of Energy Cooperation

We and our partners in the International Energy Agency have been, for a year, pursuing strategy in three phases:

- The first phase is to protect against emergencies. We must be prepared to deter the use of oil or petrodollars as political weapons and, if that fails, we must have put ourselves in the best possible defensive position. To do this, we have established emergency sharing programs to cope with new embargoes, and created new mechanisms to protect our financial institutions against disruption. This stage of our common strategy is well on the way to accomplishment.
- The second phase is to transform the market conditions for OPEC oil. If we act decisively to reduce our consumption of imported oil and develop alternative sources, pressure on prices will increase. Measures to achieve this objective are now before the International Energy Agency or national parliaments; we expect to reach important agreements on them before the end of March.
- Once the consumer nations have taken these essential steps to reduce their vulnerability, we will move to the third stage of our strategy -- to meet with the producers to discuss an equitable price, market structure and long-term economic relationship. Assuming the building blocks of consumer solidarity are in place, we look toward a preparatory meeting for a producer-consumer conference before the end of March.

Our actions in all these areas are interrelated. It is not possible to pick and choose; since they are mutually reinforcing, they are essential to each other. No emergency program can avail if each year the collective dependence on OPEC oil increases. New sources of energy, however vast the investment program, will be ineffective unless strict measures are taken to halt the runaway, wasteful growth in consumption. Unless the industrial nations demonstrate the political will to act effectively in all areas, the producers will be further tempted to take advantage of our vulnerability.

In recent months we and our partners have taken important steps to implement our overall strategy. Two safety nets against emergencies have been put in place. In November, the IEA established an unprecedented plan for mutual assistance in the event of a new embargo. Each participating nation is committed to build an emergency stock of oil. In case of embargo, each nation will cut its consumption by the same percentage, and available oil will be shared. An embargo against one will become an embargo against all.

And in January, the major industrial nations decided to create a \$25 billion solidarity fund for mutual support in financial crises -- less than two months after it was first proposed by the United States. This mutual insurance fund will furnish loans and guarantees to those hardest hit by payments deficits, thus safeguarding the international economy against shifts, withdrawals or cutoffs of funds by the producers.

The next steps should be to accelerate our efforts in the conservation and development of new energy sources. Action in these areas, taken collectively, will exert powerful pressures on the inflated price. No cartel is so insulated from economic conditions that its price structure is invulnerable to a transformation of the market. Because of the reduced consumption in the past year, OPEC has already shut down a fourth of its capacity, equaling nine million barrels a day, in order to keep the price constant. New oil exploration, accelerated by the fivefold-higher price, is constantly discovering vast new reserves outside of OPEC. The \$10 billion in new energy research in the US -- on the scale of the Manhattan Project and the moon-landing program -- is certain to produce new breakthroughs sooner or later.

As the industrialized nations reduce consumption and increase their supply, it will become increasingly difficult for OPEC to allocate the further production cuts that will be required among its members. Even now, some OPEC members are shaving prices to keep up their revenue and their share of the market. Indeed, it is not too soon in this decade of energy shortages to plan for the possibility of energy surpluses in the 1980s.

The strategy we have been pursuing with our partners since the Washington Energy Conference has linked our domestic and international energy policies into a coherent whole. We have made remarkable progress, but much remains to be done. The question now is whether the industrialized countries have the will to sustain and reinforce these promising initiatives. Conservation and the development of new sources of energy are the next priorities on our common agenda.

Conservation

Unconstrained consumption of cheap oil is the principal cause of the present vulnerability of the industrial countries. Neither the U.S. nor other consumers can possibly reduce their dependence on imports until they reverse the normal -- which is to say wasteful -- growth of consumption.

There is simply no substitute for conservation. Alternative energy supplies will not be available for five or ten years. In the next few years conservation, and only conservation, will enable us both to absorb the present burden of high energy costs and to begin to restore the balance of consumer/producer relations.

Only a determined program of conservation can demonstrate that we and our partners have the will to resist pressures. If the industrialized nations are unwilling to make the relatively minor sacrifices involved in conservation, then the credibility of all our other efforts and defensive measures is called into the question.

Some say we face a choice between conservation and restoring economic growth. The contrary is true. Only by overcoming exorbitant international energy costs can we achieve reliable long-term growth. If we doom ourselves to 50% dependence on imported energy, with the supply and price of a central element of our economy subject to external manipulation, there is no way we can be sure of restoring and sustaining our jobs and growth. These decisions will depend on foreign countries for whom our prosperity is not necessarily a compelling objective.

To be sure, conservation -- by any method -- will have an economic cost. The restructuring which it entails away from production and consumption of energy-intensive goods incurs shortrun dislocations. At a time of recession, this must concern us. Yet these costs are small compared to what will be exacted from us if we do not act. Without conservation, we will perpetuate the vulnerability of our economy and our national policy. And we will perpetuate as well the excessive international energy prices which are at the heart of the problem.

At present, the United States -- in the midst of recession -- is importing 6.7 million barrels of oil a day. When our economy returns to full capacity that figure will rise; by 1977 it will be 8 or 9 million barrels a day in the absence of conservation. Imports will continue to grow thereafter. Even with new production in Alaska and the outer continental shelf, this import gap will remain if we do not reduce consumption significantly and rapidly.

With these prospects in mind, President Ford has set the goal of saving a million barrels a day of imports by the end of this year and two million by 1977. That amounts to the increase in dependence that would occur as the economy expands again, in the absence of a conservation program.

Our conservation efforts will be powerfully reinforced by the actions of our IEA partners and of other interested countries such as France. Their collective oil consumption equals ours, and they are prepared to join with us in a concerted program of conservation; indeed some of them have already instituted their own conservation measures. But any one country's efforts will be nullified unless they are complemented by other consumers. This is why the United States has proposed to its IEA partners that they match our respective conservation targets. Together we can save two million barrels a day this year; and at least four million barrels in 1977.

If these goals are reached, under current economic conditions OPEC will have to reduce its production further; even when full employment returns, OPEC will have surplus capacity. More reductions will be hard to distribute on top of the existing cutbacks of 9 million barrels a day. As a result, pressures to increase production or to lower prices will build up as ambitious defense and development programs get under way. By 1977 some oil producers will have a payments deficit; competition between them for the available market will intensify. The cartel's power to impose an embargo and to use price as a weapon will be greatly diminished.

But if America -- the least vulnerable and most profligate consumer -- will not act, neither will anyone else. Just as our action will have a multiplier effect, so will our inaction stifle the efforts of others. Instead of reducing our collective imports, we will have increased them by two to four million barrels a day. OPEC's ability to raise prices, which is now in question, will be restored. In exchange for a brief respite of a year or two, we will have increased the industrialized world's vulnerability to a new and crippling blow from the producers. And when that vulnerability is exposed to public view through a new embargo or further price rises, the American people will be entitled to ask why their leaders failed to take the measures they could have when they should have.

One embargo -- and one economic crisis -- should be enough to underline the implications of dependency.

The Importance of New Supplies

Conservation measures alone, crucial as they are, cannot permanently reduce our dependence on imported oil. To eliminate dependence over the long term we must accelerate the development of alternative sources of energy. This will involve a massive and complex task. But for the country which broke the secret of fission in five years and landed men on the moon in eight years, the challenge should be exciting. The Administration is prepared to invest in this enterprise on a scale commensurate with those previous pioneering efforts; we are ready as well to share the results with our IEA partners on a equitable basis.

Many of the industrialized countries are blessed with major energy reserves which have not yet been developed -- North Sea oil, German coal, coal and oil deposits in the United States and nuclear power in all countries. We have the technical skill and resources to create synthetic fuels from shale oil, tarsands, coal gasification and liquefaction. And much work has already been done on such advanced energy sources as breeder reactors, fusion and solar power.

The cumulative effort will of necessity be gigantic. The United States alone shall seek to generate capital investments in energy of \$500 billion over the next ten years. The federal government will by itself invest \$10 billion in research into alternative energy sources over the next five years, a figure likely to be doubled when private investment in research is included.

But if this effort is to succeed, we must act now to deal with two major problems -- the expense of new energy sources and the varying capacities of the industrialized countries.

New energy sources will cost considerably more than we paid for energy in 1973 and can never compete with the production costs of Middle Eastern oil.

This disparity in cost poses a dilemma. If the industrial countries succeed in developing alternative sources on a large scale, the demand for OPEC oil will fall, and international prices may be sharply reduced. Inexpensive imported oil could then jeopardize the investment made in the alternative sources; the lower oil prices would also restimulate demand, starting again the cycle of rising imports, increased dependence and vulnerability.

Thus paradoxically, in order to protect the major investments in the industrialized countries that are needed to bring the international oil prices down, we must ensure that the price for oil on the domestic market does not fall below a certain level.

The United States will therefore make the following proposal to the International Energy Agency this Wednesday:

In order to bring about adequate investment in the development of conventional nuclear and fossil energy sources, the major oil importing nations should agree that they will not allow imported oil to be sold domestically at prices which would make those new sources non-competitive.

This objective could be achieved in either of two ways: The consumer nations could agree to establish a common floor price for imports, to be implemented by each country through methods of its own choosing such as import tariffs, variable levies, or quotas. Each country would thus be free to obtain balance of payments and tax benefits, without restimulating consumption, if the international price falls below agreed levels. Alternatively, IEA nations could establish a common IEA tariff on oil imports. Such a tariff could be set at moderate levels and phased in gradually as the need arises.

President Ford is seeking legislation requiring the Executive Branch to use a floor price or other appropriate measures to achieve price levels necessary for our national self-sufficiency goals.

Intensive technical study would be needed to determine the appropriate level at which prices should be protected. We expect that they will be considerably below the current world oil prices. They must, however, be high enough to encourage the long-range development of alternative energy sources.

These protected prices would in turn be a point of reference for an eventual consumer-producer agreement. To the extent that OPEC's current high prices are caused by fear of precipitate later declines, the consuming countries, in return for an assured supply, should be prepared to offer producers an assured price for some definite period so long as this price is substantially lower than the current price.

In short, the massive development of alternative sources by the industrial countries will confront OPEC with a choice: they can accept a significant price reduction now in return for stability over a longer period; or they can run the risk of a dramatic break in prices when the program of alternative sources begins to pay off. The longer OPEC waits, the stronger our bargaining position becomes.

The second problem is that the capacities of the industrialized countries to develop new energy sources vary widely. Some have rich untapped deposits of fossil fuels. Some have industrial skills and advanced technology. Some have capital. Few have all three.

Each of these elements will be in great demand, and ways must be found to pool them effectively. The consumers, therefore, have an interest in participating in each other's energy development programs.

Therefore, the United States will propose to the IEA this Wednesday the creation of a synthetic fuels consortium within IEA. Such a body would enable countries willing to provide technology and capital to participate in each other's synthetic energy projects. The United States is committed to develop a national synthetic fuel capacity of one million barrels a day by 1985; other countries will establish their own programs. These programs should be coordinated, and IEA members should have an opportunity to share in the results by participating in the investment. Qualifying participants would have access to the production of the synthetics program in proportion to their investment.

In addition, the United States will propose the creation of an energy research and development consortium within IEA. Its primary task will be to encourage, coordinate and pool large scale national research efforts in fields -- like fusion and solar power -- where the costs in capital equipment and skilled manpower are very great, the lead times very long, but the ultimate payoff in low-cost energy potentially enormous.

The consortium also would intensify the comprehensive program of information exchange which -- with respect to coal, nuclear technology, solar energy, and fusion -- has already begun within the IEA. We are prepared to earmark a substantial proportion of our own research and development resources for cooperative efforts with other IEA countries which are willing to contribute. Pooling the intellectual effort of the great industrial democracies is bound to produce dramatic results.

When all these measures are implemented, what started as crisis will have been transformed into opportunity; the near panic of a year ago will have been transformed into hope; vulnerability will have been transformed into strength.

The Mutual Interests of Consumers and Producers

Consumer solidarity is not an end in itself. In an interdependent world, our hopes for prosperity and stability rest ultimately on a cooperative long-term relationship between consumers and producers.

This has always been our objective. It is precisely because we wish that dialogue to be substantive and constructive that we have insisted that consumers first put their own house in order. Collective actions to restore balance to the international economic structure, and the development in advance of common consumer views on the agenda, will contribute enormously to the likelihood of the success of the projected consumer-producer dialogue. Without these measures, discussions will only find us restating our divisions, and tempt some to seek unilateral advantages at the expense of their partners. The result will be confusion, demoralization and inequity, rather than a just reconciliation between the two sides.

A conciliatory solution with the producers is imperative for there is no rational alternative. The destinies of all countries are linked to the health of the world economy. The producers seek a better life for their peoples and a future free from dependence on a single depleting resource; the industrialized nations seek to preserve the hard-earned economic and social progress of centuries; the poorer nations seek desperately to resume their advance toward a more hopeful existence. The legitimate claims of producers and consumers, developed and developing countries, can and must be reconciled in a new equilibrium of interest and mutual benefit.

We must begin from the premise that we can neither return to past conditions nor tolerate present ones indefinitely. Before 1973, market conditions were often unfair to the producers. Today they are unbearable for the consumers; they threaten the very fabric of the international economic system on which, in the last analysis, the producers are as dependent for their well-being as the consumers.

As the consumers approach their preparatory meeting with the producers, what are the basic principles that should guide them?

The United States will propose the following approach to its partners in the IEA:

First, we should explore cooperative consumer-producer action to recycle the huge financial surpluses now accumulating. The oil producers understand that these new assets -- which are far greater than they can absorb -- may require new management mechanisms. At the same time,

the industrial nations know that the stability of the global economic structure requires the constructive participation of the producers.

Second, and closely related to this, is the need to examine our internal investment policies. The oil producers need productive outlets for their revenues; the industrial democracies, while they should welcome new investment, will want to retain control of essential sectors of their economies. These needs can be reconciled through discussion and agreement between consumers and producers.

Third, we must help the producer nations find productive use for their wealth in their own development and to reduce their dependence on a depleting resource. New industries can be established, combining the technology of the industrialized world with the energy and capital of the producers, for their own benefit and that of the poorer nations. The creation of fertilizer and petrochemical plants is among the more promising possibilities.

Fourth, the oil producing countries and the industrial consuming countries share a responsibility to ease the plight of the poorest nations, whose economies have been devastated by OPEC's price increases. Technology and capital must be combined in an international effort to assist those most seriously affected by the current economic crisis.

Fifth is the need to provide consumers with a secure source of supply. Another attempt to use oil as a weapon would gravely threaten the economies of the industrial nations and destroy the possibilities of consumer-producer cooperation. Oil-sharing arrangements by the consumers would blunt its impact at first, but over time an atmosphere of confrontation would be inevitable. Thus, if the producer-consumer dialogue is to be meaningful, understandings on long-term supplies are essential.

A central issue, of course, will be price. It is vital to agree on prices for the long run which will satisfy the needs of consumers and producers alike. The balance of payments crisis of the consumers must be eased; at the same time, the producers are entitled to know that they can count on a reasonable level of income over a period of time.

The United States is ready to begin consultations with the other major consuming nations on this agenda. We will be prepared to expand on these proposals, and will welcome the suggestions of our friends, so that we can fashion together a common and positive program.

In sum, consumers and producers are at a crossroads. We have the opportunity to forge new political and institutional relationships, or we can go our separate ways, each paying the price for our inability to take the long view. Mutual interest should bring us closer together; only selfishness can keep us apart. The American approach will be conciliatory.

The implications for the structure of world politics are profound. If we act with statesmanship we can shape a new relationship between consumer and producer, between developed and developing nations, that will mark the last quarter of the Twentieth Century as the beginning of the first truly global, truly cooperative international community.

The Need for United Action

The United States will soon celebrate the 200th anniversary of its independence. In those two hundred years Americans have gloried in freedom, used the blessings of nature productively, and jealously guarded our right to determine our fate. In so doing, we have become the most powerful nation on earth and a symbol of hope to those who yearn for progress and value justice. Yet now we sometimes seem uncertain of our future, disturbed by our recent past, and confused as to our purpose.

But we must persevere, for we have no other choice. Either we lead, or no one leads; either we succeed, or the world will pay for our failure.

The energy challenge is international; it can only be met by the cooperative actions of all the industrial democracies. We are far advanced with our partners toward turning a major challenge into bold creation and determined response.

But our hopes for the future rest heavily on the decisions we take on our own domestic energy program in the days and weeks ahead. Our example -- for good or ill -- will chart the course for more than ourselves alone. If we hesitate or delay, so will our partners. Undoing measures already instituted, without putting an alternative program in their place, will have implications far transcending the immediate debate.

The United States bears world responsibility not simply from a sense of altruism or abstract devotion to the common good -- although those are attributes hardly deserving of apology. We bear it, as well, because we recognize that America's jobs and prosperity -- and our hopes for a better future -- decisively depend upon a national effort to fashion a unified effort with our partners abroad. Together we can retain control over our affairs and build a new international structure with the producers. Apart we are hostages to fate.

A domestic program that will protect our independence; a cooperative program with other consumers; and accommodation with producers -- these are the indispensable and inseparable steps toward a new equilibrium of interest and justice. No one step can succeed in the absence of the other two.

It is the glory of our nation that when challenged, we have always stepped forward with spirit and a will to dare great things. It is now time to do so again, and in so doing to reaffirm to ourselves and to the world that this generation of Americans has the integrity of character to carry on the noble experiment that began two centuries ago.

*****

QUESTION: I have a number of questions on other countries and particularly in the Middle East where you will be going within a very short space of time. Will it be possible to arrange a further military disengagement on the Sinai with Egypt without further progress with Syria on the Golan Heights and secondly, will the time come when the U.S., the United States, will have to deal with the Palestine Liberation Organization.

DR. KISSINGER: If I didn't believe that there was some possibility of progress in further negotiations I would not, obviously, go to the Middle East. Of course, any step that is taken should only be considered as an interim step towards a final peace and all of the nations in the Middle East will have to participate in that next step or will have to participate not on this forthcoming step but will have to participate in a negotiation for a final peace. With respect to the PLO, we have ~~repeatedly~~ stated our position repeatedly that there is no possibility for negotiation as long as the PLO does not recognize the existence of Israel.

QUESTION: How do you explain shipments of American airplanes to the Middle East and to the Arab countries in view of the possibility of a renewal of an Arab embargo on oil?

DR. KISSINGER: In my press conference last week I explained the American policy with respect to arms shipments to other countries as follows. Questions that have to be asked is whether a threat to the security of these countries exists in the minds of these countries. Whether the United States considers this a

realistic appraisal. Whether the United States has an interest in the stability and security of the countries concerned. And finally, whether ^{if} the United States does not supply these weapons, these countries would remain without weapons. In case of the arms shipments to which the United States has agreed, we believe that the answer to each question can be affirmative. And in view of the various balance of payments considerations that are really outlined also in our interest - but the petroleum decision is not a commercial one; the petroleum decision is the political one that I outlined.

2/2/75

CIA-CHILE

WASHINGTON (AP) -- SECRETARY OF STATE HENRY A. KISSINGER HAS REACTED ANGRILY TO A PUBLISHED REPORT THAT HE MISLED A CHILEAN DIPLOMAT ABOUT CENTRAL INTELLIGENCE AGENCY (CIA) ACTIVITY AGAINST THE GOVERNMENT OF THE LATE CHILEAN PRESIDENT SALVADOR ALLENDE.

THE WASHINGTON POST REPORTED MONDAY THAT ORLANDO LETELIER, THE CHILEAN AMBASSADOR TO THE UNITED STATES UNDER ALLENDE, CLAIMS THAT KISSINGER PERSONALLY ASSURED HIM IN 1971 THAT THE CIA WAS NOT INVOLVED IN CHILE.

IN THE AFTERMATH OF ALLENDE'S OUSTER, THE U.S GOVERNMENT ACKNOWLEDGED THAT CIA FUNDS WERE USED TO SUPPORT OPPOSITION POLITICAL PARTIES AND NEWSPAPERS IN CHILE.

AT A NATIONAL PRESS CLUB LUNCHEON MONDAY, KISSINGER SAID HE FOUND IT 'AMAZING TO SEE ON THE FRONT PAGE OF A MAJOR AMERICAN NEWSPAPER

A TOALLY UNSUPPORTED STORY.

HIS VOICE RISING IN ANGER, KISSINGER ALSO BLASTED THE POST FOR NOT

REPORTING HIS DENIAL UNTIL THE EIGHTH PARAGRAPH OF THE STORY. SUCH TREATMENT OF THE DENIAL 'COULD ONLY BE DESIGNED TO SUGGEST THAT

WAS TELLING A LIE.

ACCORDING TO THE POST STORY, LETELIER SAID HE WAS INVITED TO A DINNER IN 1971 AT THE HOME OF COLUMNIST JOSEPH ALSOP AND WAS TOLD THAT KISSINGER WOULD BE THERE WITH A SPECIAL MESSAGE FOR HIM.

THE STORY REPORTED LETELIER'S RECOLLECTION THAT HE WAS CALLED ASIDE BY KISSINGER AND GIVEN ASSURANCES THAT THE CIA WAS NOT INVOLVED IN CHILE.

KISSINGER SAID IT IS 'AN AMAZING TALE THAT HE (LETELIER) HAD BEEN

INVITED TO THE HOME OF A COLUMNIST TO RECEIVE A SPECIAL MESSAGE FROM ME. THE COLUMNIST DOESN'T REMEMBER THE INCIDENT AND I DON'T REMEMBER

IT. I ALSO FIND IT REMARKABLE BECAUSE I WAS NOT UNINVOLVED IN HIS (LETELIER'S) RELEASE FROM PRISON.

LETELIER WAS JAILED ON THE DAY OF THE MILITARY COUP IN CHILE AND WAS RELEASED FOUR MONTHS AGO. HE IS NOW A LECTURER AT AMERICAN UNIVERSITY AND ALSO WORKS FOR A PRIVATE FOREIGN POLICY RESEARCH INSTITUTE HERE.

LETELIER WAS NOT AVAILABLE FOR COMMENT ON KISSINGER'S STATEMENTS

CONTACTED AT HIS HOTEL SUITE, HIS WIFE SAID LETELIER HAD NOTHING FURTHER TO SAY ON THE SUBJECT.

(END)

7/10/75
אליזבת

מס' 22

75 פבר 031000 בשלח: מס' 75

אלו המשרד

מאת: רוסינגטון

מצפא מית המרכז.

להלן מתוך השאלות והתשובות שהופעת קיסינג'ור בפני ה-

NATIONAL PRESS CLUB:

NATIONAL PRESS CLUB:

QUESTION: I HAVE A NUMBER OF QUESTIONS ON OTHER COUNTRIES AND PARTICULARLY IN THE MIDDLE EAST WHERE YOU WILL BE GOING WITHIN A VERY SHORT SPACE OF TIME. WILL IT BE POSSIBLE TO ARRANGE A FURTHER MILITARY DISEANGEMENT ON THE SINAI WITH EGYPT WITHOUT FURTHER PROGRESS WITH SYRIA ON THE GOLAN HEIGHTS AND SECONDLY WILL THE TIME COME WHEN THE US THE UNITED STATES WILL HAVE TO DEAL WITH THE PALESTINE LIBERATION ORGANIZATION.

ANSWER: IF I DIDN'T BELIEVE THAT THERE WAS SOME POSSIBILITY OF PROGRESS IN FURTHER NEGOTIATIONS I WOULD NOT OBVIOUSLY GO TO THE MIDDLE EAST. OF COURSE ANY STEP THAT IS TAKEN SHOULD ONLY BE CONSIDREDD AS AN INTERIM STEM TOWARDS A FINAL PEACE AND ALL OF THE NATIONS IN THE MIDDLE EAST WILL HAVE TO PARTICIPATE IN THAT NEXT STEP OR WILL HAVE TO PARTICIPATE NOT ON THIS FORTHCOMING STEP BUT WILL HAVE TO PARTICIPATE IN A NEGOTIATION FOR A FINAL PEACE. WITH RESPECT TO THE PLO WE HAVE STATED OUR POSITION REPEATEDLY THAT THERE IS NO POSSIBILITY FOR NEGOTIATION AS LONG AS THE PLO DOES NOT RECOGNIZE THE EXISTENCE OF ISRAEL.

QUESTION: HOW DO YOU EXPLAIN SHIPMENTS OR AMERICAN AIRPLANES TO THE MIDLE EAST AND TO THE ARAB COUNTRIES IN VIEW OF THE POSSIBLITY OF A RENEWAL OF AN ARAB EMBARGO ON OIL?

ANSWER: IN MY PRESS CONFERENCE LAST WEEK I EXPLAINED THE AMERICAN POLICY WITH RESPECT TO ARAMS SHIPMENTS TO OTHER COUNTRIES AS FOLLOWS. QUESTIONS THAT HAVE TO BE ASKED IS WHETHER A TREAT TO THE SECURITY OF THESE COUNTRIES EXISTS IN THE MINDS OF THESE COUNTRIES. WHETHER THE UNITED STATES CONSIDERS THIS A REALISTIC APPRAISAL. WHETHER THE UNITED STATES CONSIDERS THIS REALISTIC APPRAISAL. WHETHER THE UNITED STAS HAS AN INTERST IN THE STABILITY AND SECURITY OF THE COUNTRIES CONCERNED. AND FINALLY WHETHER IF THE UNITED STATES DOES NOT SUPPLY THESE WEAPONS, THESE COUNTRIES WOULD REMAIN WITHOUT WEAPONS. IN CASE OF THE ARMS SHIPMENTS TO WHICH THE UNITED STATES HAS AGREED. WE BELIEVE THAT THE ANSWER TO EACH QUESTION CAN BE AFFIRMATIVE. AND IN VIEW OF THE VARIOUS BALANCE OF PAYMENTS CONSIDERATIONS THAT ARE REALLY OUTLINED ALSO IN OUR INTEREST- BUT THE PETROLEUM DECISION IS NOT A COMMERCIAL ONE THE PETROLEUM DECISION IS THE POLITICAL ONE THAT I OUTLINED.

I T O N U T. ---

שוח רהם מנכל יוהנט מ/מנכל סמנכל מצפא הסנדה מנת מאום א ב סזתים חקר דס אמז מעור

אילסר יריב נבון מית מבקרים

אב/אב

127

1973 12 27
1973 12 27
1973 12 27

SS 80
75 120 031000 127013

NATIONAL PRESS CLUB

NATIONAL PRESS CLUB

QUESTION: I HAVE A NUMBER OF QUESTIONS ON OTHER COUNTRIES AND PARTICULARLY IN THE MIDDLE EAST WHERE YOU WILL BE GOING WITHIN A VERY SHORT SPACE OF TIME. WILL IT BE POSSIBLE TO ARRANGE A FURTHER MILITARY DISANGAGEMENT ON THE SINAI WITH EGYPT WITHOUT FURTHER PROGRESS WITH SYRIA ON THE Golan HEIGHTS AND SECONDLY WILL THE TIME COME WHEN THE US THE UNITED STATES WILL HAVE TO DEAL WITH THE PALESTINE LIBERATION ORGANIZATION?

ANSWER: IF I DIDN'T BELIEVE THAT THERE WAS SOME POSSIBILITY OF PROGRESS IN FURTHER NEGOTIATIONS I WOULD NOT OBVIOUSLY GO TO THE MIDDLE EAST. OF COURSE ANY STEP THAT IS TAKEN SHOULD ONLY BE CONSIDERED AS AN INTERIM STEP TOWARDS A FINAL PEACE AND ALL OF THE NATIONS IN THE MIDDLE EAST WILL HAVE TO PARTICIPATE IN THAT NEXT STEP OR WILL HAVE TO PARTICIPATE NOT ON THIS FORTHCOMING STEP BUT WILL HAVE TO PARTICIPATE IN A NEGOTIATION FOR A FINAL PEACE. WITH RESPECT TO THE PLO WE HAVE STATED OUR POSITION REPEATEDLY THAT THERE IS NO POSSIBILITY FOR NEGOTIATION AS LONG AS THE PLO DOES NOT RECOGNIZE THE EXISTENCE OF ISRAEL.

QUESTION: HOW DO YOU EXPLAIN SHIPMENTS OF AMERICAN AIRPLANES TO THE MIDDLE EAST AND TO THE ARAB COUNTRIES IN VIEW OF THE POSSIBILITY OF A RESUMPTION OF AN ARAB EMPLOYMENT ON OIL?

ANSWER: IN MY PRESS CONFERENCE LAST WEEK I EXPLAINED THE AMERICAN POLICY WITH RESPECT TO ARMS SHIPMENTS TO OTHER COUNTRIES AS FOLLOWS. QUESTIONS THAT HAVE TO BE ASKED IS WHETHER A TREAT TO THE SECURITY OF THESE COUNTRIES EXISTS IN THE MINDS OF THESE COUNTRIES. WHETHER THE UNITED STATES CONSIDERS THIS A REALISTIC APPRAISAL. WHETHER THE UNITED STATES CONSIDERS THIS REALISTIC APPRAISAL. WHETHER THE UNITED STATES HAS AN INTEREST IN THE STABILITY AND SECURITY OF THE COUNTRIES CONCERNED.

AND FINALLY WHETHER IF THE UNITED STATES DOES NOT SUPPLY THESE WEAPONS, THESE COUNTRIES WOULD REMAIN WITHOUT WEAPONS. IN CASE OF THE ARMS SHIPMENTS TO WHICH THE UNITED STATES HAS AGREED, WE BELIEVE THAT THE ANSWER TO EACH QUESTION CAN BE AFFIRMATIVE. AND IN VIEW OF THE VARIOUS BALANCE OF PAYMENTS CONSIDERATIONS THAT ARE REALLY OUTLINED ALSO IN OUR INTEREST - BUT THE PETROLEUM DECISION IS NOT A COMMERCIAL ONE THE PETROLEUM DECISION IS THE POLITICAL ONE THAT I OUTLINED.

1973 12 27

1973 12 27
1973 12 27
1973 12 27

ד'ס'ג'י - 414

משרד החוץ

מחלקת הקשר

בלתי מסווג

מברק נכנס

מס' 31

נשלח: 030930 פבר 75

אלו המשרד

מאתו ורשינגטון

מצפא . אנרגיה . ספת.

בהמשך לשלנו 22.

להלן קטעים בודדים מתוך באום המזכיר היום בפני מועדון הפתונות הלאומי בנרשא

האנרגיה.

הנוסח המלא יוטיבר בדיפ.

WE MUST BE PREPARED TO DETER THE USE OF OIL OR PETRODOLLARS AS POLITICAL WEAPONS AND IF THAT FAILS WE MUST HAVE PUT OURSELVES IN THE BEST POSSIBLE DEFENSIVE POSITION. TO DO THIS, WE HAVE ESTABLISHED EMERGENCY SHARING PROGRAMS TO COPE WITH NEW EMBARGOS AND CREATED NEW MECHANISMS TO PROTECT OUR FINANCIAL INSTITUTIONS AGAINST DISRUPTION. THIS STAGE OF OUR COMMON STRATEGY IS WELL ON THE WAY TO ACCOMPLISHMENT.

IN CASE OF EMBARGO EACH NATION WILL CUT ITS CONSUMPTION BY THE SAME PERCENTAGE AND AVAILABLE OIL WILL BE SHARED. AN EMBARGO AGAINST ONE WILL BECOME AN EMBARGO AGAINST ALL.

THE NEED TO EXAMINE OUR INTERNAL INVESTMENT POLICIES.

THE OIL PRODUCERS NEED PRODUCTIVE OUTLETS FOR THEIR REVENUES, THE INDUSTRIAL DEMOCRACIES WHILE THEY SHOULD WELCOME NEW INVESTMENT WILL WANT TO RETAIN CONTROL OF ESSENTIAL SECTORS OF THEIR ECONOMIES. THESE NEEDS CAN BE RECONCILED THROUGH DISCUSSION AND AGREEMENT BETWEEN CONSUMERS AND PRODUCERS.

THE NEED TO PROVIDE CONSUMERS WITH A SECURE SOURCE OF SUPPLY.

ANOTHER ATTEMPT TO USE OIL AS A WEAPON WOULD GRAVELY THREATEN THE ECONOMIES OF THE INDUSTRIAL NATIONS AND DESTROY THE POSSIBILITIES OF CONSUMER-PRODUCER COOPERATION. OIL-SHARING ARRANGEMENTS BY THE CONSUMERS WOULD BLUNT ITS IMPACT AT FIRST, BUT OVER TIME AN ATMOSPHERE OF CONFRONTATION WOULD BE INEVITABLE. THUS IF THE PRODUCER-CONSUMER DIALOGUE IS TO BE MEANINGFUL UNDERSTANINGS ON LONG TERM SUPPLIES ARE ESSENTIAL.

TURGEMAN-----

שהח דהמ מנכל שהבט מ/מנכל סמנכל מצפא הסכורה ספת טאום א ב יעדי כלכלית הקד רט אמן
 תזוד אילסר יריב דינשטיין בנרן
 אב/אב

SAIGON -- VIETNAM 3 (W093)

THE THIEU GOVERNMENT'S ACTION IS SURE TO TRIGGER NEW CONTROVERSY

IN THE U.S. CONGRESS--WHERE SOME LIBERAL MEMBERS HAVE DEPICTED HIM AS A DICTATOR QUASHING CIVIL LIBERTIES--AT A TIME WHEN THE FORD ADMINISTRATION IS SEEKING 300 MILLION DOLLARS IN SUPPLEMENTAL AID FOR THE SAIGON GOVERNMENT.

THE ACTION WAS TAKEN AFTER NINE DAILIES--INCLUDING THE FIVE CLOSED DOWN--WERE CONFISCATED SUNDAY FOR TRYING TO PUBLISH CHARGES BROUGHT AGAINST THIEU BY MORE THAN A SCORE OF OPPOSITION MOVEMENTS IN A STATEMENT LABELLED 'INDICTMENT NUMBER TWO.' IT WAS DISTRIBUTED AT A POLITICAL RALLY SATURDAY NIGHT BY FATHER TRAN HUU THANH, HEAD OF THE ROMAN CATHOLIC ANTI-CORRUPTION MOVEMENT.

THE SO-CALLED INDICTMENT NO. 2 SAID THIEU WAS PROLONGING THE WAR FOR HIS OWN BENEFIT, HAD RIGGED ELECTIONS TO PUT HIMSELF AND HIS CRONIES IN POWER, AND HAD STOLEN MORE THAN ONE MILLION DOLLARS IN NATIONAL TAX FUNDS. BUT THERE WAS NO EVIDENCE TO SUBSTANTIATE THE

CHARGES, WHICH THIEU HAS DENIED.

WESTERN DIPLOMATS SAID THIEU TOOK THIS STRONG ACTION BECAUSE IN THE MIDDLE OF A WAR, SOMEONE SAYS THE LEADER OF THE NATION DOWNSHOTS GIVE A DAMN, IS PROLONGING THE WAR AND GETTING PEOPLE KILLED FOR HIS OWN BENEFIT.

IT'S THE KIND OF THING ANY COUNTRY WOULD DO IN CLOSING DOWN THE PAPERS, SAID ONE DNB EYM

1417G 03 FEB 75

2/12

24.2.75

כבוד הוא שמסד המערכת הנכפילד. איננו בנושא החלטת הוועדה לזכויות
האדם של האו"ם - והיא היא במלואו:

א.ש.א. / 11/1

U.N. PANEL TURNS A BLIND EYE

IS THE U.N. COMMISSION ON HUMAN RIGHTS WERE INTERESTED IN HUMAN RIGHTS, THERE ARE, SAD TO SAY, PLENTY OF VIOLATIONS IT COULD CONDEMN. IT COULD LOOK INTO LEBANON, WHICH PERMITS ITS TERRITORY TO BE USED BY ARAB TERRORISTS WHO SPECIALIZE IN SLAUGHTERING WOMEN AND CHILDREN IT COULD LOOK INTO THE SOVIET UNION, WHERE DISSIDENTS ARE STILL SENT TO LONG STRETCHES IN THE "GULAG ARCHIPELAGO" AND WHICH BANISHED

...../3

-3-

THE NOBEL PRIZE WINNING AUTHOR OF THE WORK BY THAT NAME. IT COULD LOOK INTO YUGOSLAVIA CURRENTLY CRACKING DOWN ON INTELLECTUALS. IT WOULD LOOK INTO IRAQ'S ATTACKS ON JEWS AND KURDS. IT COULD LOOK INTO TURKEY, WHICH VIOLATES HUMAN RIGHTS EVERY DAY ON CYPRUS.

TO THESE, HOWEVER, THE U.N. COMMISSION ON HUMAN RIGHTS TURNS A BLIND EYE. INSTEAD, THE FAMILIAR MAJORITY OF ARAB, AFRICAN, ASIAN AND COMMUNIST COUNTRIES HAS VOTED TO CONDEMN ISRAEL FOR ALLEGED DESECRATION OF HOLY PLACES AND OTHER ALLEGED VIOLATIONS OF HUMAN RIGHTS.

THE TRUTH IS THAT ISRAEL HAS BEEN CONDUCTING ARCHEOLOGICAL DIGS IN JERUSALEM WITH REVERENCE AND SCRUPULOUS CARE.

THE TRUTH IS THAT THE HOLY PLACES OF JERUSALEM ARE OPEN TO ALL MUSLIM, CHRISTIAN AND JEW. THIS IS IN STRIKING CONTRAST TO THE SITUATION BEFORE 1967, WHEN THE OLD CITY'S ARAB OCCUPIERS DESTROYED OR DESECRATED SCORES OF ANCIENT SYNAGOGUES AND TOMBSTONES AND BARRED JEWS FROM ENTERING.

LIKE THE SIMILAR MAJORITY IN THE U.S.N. EDUCATION, SCIENTIFIC AND CULTURAL ORGANIZATION, WHICH BARRED ISRAEL FROM REGIONAL MEMBERSHIP AND DEPRIVED IT OF 25,000 DOLLAR IN CULTURAL AID, THE HUMAN RIGHTS COMMISSION HAS SCORED A PYRRHIC VICTORY. IT HAS DONE SERIOUS DAMAGE TO THE CREDIBILITY OF THE COMMISSION AND TO THE CAUSE OF HUMAN RIGHTS.

AD KAN

ITONUT---

⊖

שהח דתם סגכל שהגז ססככל סככל הסגרה סעת סככא כלכלית יעדי מאום א ב חקר אירופה א ב חקר אירופה ב קטגים דס אמן סמסגרה אוצר גרון סעת סכקרים ים

אב/יכ

א/ה' 2 / 11/11

בלתי מסווג

משרד החוץ
מחלקת הקשר

מברק נכנס

10

מס. 497
בטלח 281740 פבר. 75.

אל:המשרד
מאת:ורושינגטון

מצפא. דע בארם / ביו יורק (הפבר), גבנה (הפבר בטס. 2).
להלן הודעה שנסד סנסדר מקגוברן במליאת הסנאט ב-25 דנא על החלטות הוועדה
לזכויות האדם.

MR. MCGOVERN MR PRESIDENT, LAST WEEK, THE U.N. COMMISSION ON HUMAN RIGHTS ADOPTED TWO RESOLUTIONS CENSURING THE STATE OF ISRAEL FOR DESECRATING MOSLEM AND CHRISTIAN RELIGIOUS SHRINES AND FOR ABRIDGING THE RELIGIOUS FREEDOM OF NON JEWS. THESE RESOLUTIONS ARE JUST THE LATEST IN A SERIES OF ATTACKS ON ISRAEL BY U.N. AGENCIES. VIRTUALLY EVERY UNBIASED OBSERVER AGREES THAT THE ATTACKS ARE TOTALLY UNJUSTIFIED, AND THEY CARRY LITTLE MEANING IN THE INTERNATIONAL COMMUNITY, BUT THE ADOPTION OF SUCH RESOLUTIONS IS OFTEN SEEN AS AN EASY WAY OF APPEASING ISRAEL'S ENEMIES. IT IS PARTICULARLY IRONIC THAT SOME OF THE SUPPORTERS OF THESE RESOLUTIONS ARE THEMSELVES, AMONG THE FRATERS VIOLATORS OF HUMAN RIGHTS IN THE WORLD TODAY, AND WITH REGARD TO THE DESECRATION OF RELIGIOUS SHRINES THE GREATERS SUCH DESECRATION IN RECENT HISTORY TOOK PLACE ON JEWISH SHRINES DURING THE PROID PROR TO 1967. THESE U.N. RESOLUTIONS WILL HAVE LITTLE EFFECT ON ISRAEL, AND THEY WILL HAVE VIRTUALLY NO EFFECT ON THE NEGOTIATIONS IN THE MIDEAST. WHAT THEY WILL AFFECT-AND GREATLY DAMAGE- IS THE CREDIBILITY OF THE HUMAN RIGHTS COMMISSION. FROM NOW ON, IT WILL BE SEEN BY MORE AND MORE PERSONS AS NOTHING MORE THAN ANOTHER FORUM FOR POLITICAL DEBATE AND DEMAGOGUERY, AND, IF THESE RESOLUTIONS ON ISRAEL ARE AN INDICATION OF THE AGENCY'S ROLE, THAT PERCEPTION WILL BE A CORRECT ONE.

AD KAN
RAFIACH===

שהח דהם טנכל שהנט ממנכל סמנכל מצפא מארם אב הסברה מעה איר א חקר רם אמז
חפוד אילסר ממסגרה ורדי
אנ/אי

SECRET

SECRET

SECRET

10

SECRET
SECRET

SECRET
SECRET

MR. KOGOVEN, MR. PRESIDENT LAST WEEK THE U.S. COMMISSION ON HUMAN RIGHTS ADOPTED TWO RESOLUTIONS CONDEMNING THE STATE OF ISRAEL FOR DEGRADING MOSQUES AND CHRISTIAN RELIGIOUS SHRINES AND FOR VIOLATING THE RELIGIOUS FREEDOM OF NON JEWS.

THESE RESOLUTIONS ARE JUST THE LATEST IN A SERIES OF ATTACKS ON ISRAEL BY U.N. AGENCIES. VITUPERBIOUSLY EVERY UNBIASED OBSERVER AGREES THAT THE ATTACKS ARE TOTALLY UNJUSTIFIED AND THEY CARRY LITTLE MEANING IN THE INTERNATIONAL COMMUNITY, BUT THE ADOPTION OF SUCH RESOLUTIONS IS OFTEN SEEN AS AN EASY WAY OF APPEARING "BRAVE" BEFORE THE WORLD.

IT IS PARTICULARLY IRONIC THAT SOME OF THE SUPPORTERS OF THESE RESOLUTIONS ARE THEMSELVES AMONG THE GREATER VIOLATORS OF HUMAN RIGHTS IN THE WORLD TODAY, AND WITH REGARD TO THE DEGRADATION OF RELIGIOUS SHRINES THE GREATER SUCH DEGRADATION IN RECENT HISTORY TOOK PLACE IN JERUSALEM DURING THE PERIOD FROM 1947 TO 1967.

THESE U.N. RESOLUTIONS WILL HAVE LITTLE EFFECT ON ISRAEL, AND THEY WILL HAVE VIRTUALLY NO EFFECT ON THE NEGOTIATIONS IN THE MIDDLE EAST, THAT THEY WILL AFFECT AND GREATLY DAMAGE - IS THE CREDIBILITY OF THE HUMAN RIGHTS COMMISSION. FROM NOW ON IT WILL BE SEEN BY MORE AND MORE PERSONS AS NOTHING MORE THAN ANOTHER FORUM FOR POLITICAL DEBATE AND DEMAGOGUERY, AND IF THESE RESOLUTIONS ON ISRAEL ARE AN INDICATION OF THE AGENCY'S ROLE THAT PERCEPTION WILL BE A CORRECT ONE.

NO KAN
RATACHANA

SECRET

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה יחסיחוק וסודות רשמיים), תשי"ז - 1957.

משרד החוץ

מחלקת הקשר

מברק נכנס - מסווג

א/ה"ב/א/א

סודי

אל: המשרד

מאת: רושינגטון

מס: 273

בשלח: 191600 פבר 75

אל: קדרונ. אבידר.

אונסקו וישראל.

פובס נפגש ב-18 דנא עם סנטור קייס. הסנטור היה תקיף מאד בעמדתו כלפי אונסקו.

קודם לפגישה העלה פובס באזני עוזרו של קייס הצעה שישראל תיזום הזמנת כבודה בינל של ארכיאולוגים לבדוק את החפירות שנעשו עד כה

בימונחים של העתידים תגובת העוזר היתה שהדבר יהא חסר תועלת, שהמומחים לא יחוו דעה לגופו של ענין משום שהדבר הפכ להיות נושא פוליטי וריגשי. לאור מכן, בפגישה עם קייס שינה פובס את גירסתו והציע שישראל תיזום הזמנת מומחים בינל כדי לדון עממ רק על ניהול החפירות בעתיד בירושלים. קייס השיב שאל לאונסקו לחשוב שישראל תעשה משהו למען הארגון. אתם-אונסקו-בישלתם את הענין: ואתם-האירופאים האמריקנים והאחייים-צדיקים להסדיר או הענין.

פובס אמר שאפילו המצרים לא רצו שאונסקו יקבל ההחלטות כפי שקיבל. הם רצו במתיחת ביקורת על ישראל ללא נקיטת צעדים נוספים והם רוצים לחזור עתה למצב הקודם.

קייס השיב אמ ככ שיאגרו המ-המצרים- להחזיר המצב לקדמותו. פובס אמר שהיתה כאן הזנחה בטיפול בנושא מצד כל חברי אונסקו. קייס השיב כי אפילו נכון הדבר על אונסקו לפתור את הכעייה בעצמו. קייס הטעים באורח חד משמעי כי לא ניתן כסף לאונסקו כל עוד לא יבטל הארגון את החלטותיו. פובס אמר שקיצוצ הסיוע האמריקני גורם נזק לאונסקו. קייס השיב שאינו גורם נזק אלא הדבר מועיל לאונסקו.

פובס אמר שמה שקרה באום קרה גם באונסקו- שניהם ארגונים פוליטיים. קייס אמר-הרי זה מוכיח שהקונגרס עשה את הדבר הנכון אשר חייב היה לעשות. מה שהתרחש בניו יורק היה DISGRACEFUL צדיק לשימ

קצ ליישטיותיים של הערבים והעולם השלישי במוסדות הבינל. אולי לא עשינו ללחוצ על האום ואונסקו. פובס אמר שבמאי ובספטמבר יתכנס הוועהיפ

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה יחסי-חוץ וסודות רשמיים). תשי"ז - 1957.

של הארגון ואולי הוא יוכל לשנות ההחלטות. קיים השיב שידוע לו כי להחלטות הועה"פ אינן תוקפן לביטול החלטות הועה"דה הכללית ואינן הדבר עונה על הבעיה.

פובס אמר שארהב HAS NOT ASSERTED ITSELF כפי שצריכה היתה בכל עניני אונסקו (לא רק בעניני ישראל) היתה בדבריו ביקורת כללית על התנהגותה של משלחת ארהב באונסקו. ניתנה היה להודשם מדבריו שהוא אישית היה רוצה לדאות את משלחת ארהב תקיפה ונוקשה יותר בעמדה. עד כאן עיקרי השיחה.

רפ"ח

שחח רחמ שחבט מנכלממנכל שמנכל מצפא מאום א ב תרכות ווסברה מזתים חקר רס אמן ממחסברה זיגדר למברט תא/יא

המסמך מכיל מידע רגיש ויש להגן עליו באמצעות כללי האבטחה הנהוגים. אין להפיץ את המסמך ללא אישור מפורש.

המסמך מכיל מידע רגיש ויש להגן עליו באמצעות כללי האבטחה הנהוגים. אין להפיץ את המסמך ללא אישור מפורש. המסמך מכיל מידע רגיש ויש להגן עליו באמצעות כללי האבטחה הנהוגים. אין להפיץ את המסמך ללא אישור מפורש.

תאריך: 15/05/2024

המסמך מכיל מידע רגיש ויש להגן עליו באמצעות כללי האבטחה הנהוגים. אין להפיץ את המסמך ללא אישור מפורש.

27/2/76

מברק נכנס - מסווג

אלו המשרד
מאת: רושינגטון

משרד החוץ
מחלקת הקשר

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה יחסית - מסלול 162) תשי"ז
1118009 פבר 75

16

אביד מאומ א מצפא.
אונסקו.

בטיחה עם שלו היום סיפר באפמ גם על פגישתו עם מזכל אונסקו ופרופ לאמייד בפאריס כיום כי 3.2.76. מצא מזכל אונסקו מלא רצון טוב וקונסטרוקטיבי אך כפות עי החלטות המוסד. באפמ סיפר כי מבאו שוקד על הצעת החלטה לפיה לא יתכנ שמדינה חברה באונסקו לא תשתייכ למסגרת אזורית מסויימת, ועי ככ לפתור בעיה זו, אך בקשר להחלטה השנייה הנוגעת לישראל לא ניתב כנראה לעשות דבר עד ששוב ותכנס המליאה. באפמ גם התייחס לשאלה אם הצבעתה של ארהב בעד תקציב אונסקו מחייבת אותה לדרום את חלקה. לדעת המשפטנים האמריקנים זהו אמנם המצב, אך אינ בככ לשנות או העובדה שהחלטת הקונגרס מונעת מארהב לבצע את החשלום.

ב נ צ ו ר

שהח רחם שחכם מנכל ממנכל אמנכל פאום א ב מצפא תורבות מזמיים הקר רם אמן זיגוד למכרס
תא/דר

ד' י"ב

ד' י"ב

ספר ש"ס - כ"ב
ד' י"ב
ד' י"ב

וְעָלְנוּ אֲנִי וְכָל מִן חֵלְמוֹנוֹתֵינוּ,

וְעָלְנוּ.

וְעָלְנוּ אֲנִי וְכָל מִן חֵלְמוֹנוֹתֵינוּ אֲנִי וְכָל מִן חֵלְמוֹנוֹתֵינוּ

אֲנִי וְכָל מִן חֵלְמוֹנוֹתֵינוּ אֲנִי וְכָל מִן חֵלְמוֹנוֹתֵינוּ

אֲנִי וְכָל מִן חֵלְמוֹנוֹתֵינוּ אֲנִי וְכָל מִן חֵלְמוֹנוֹתֵינוּ

אֲנִי וְכָל מִן חֵלְמוֹנוֹתֵינוּ אֲנִי וְכָל מִן חֵלְמוֹנוֹתֵינוּ

אֲנִי וְכָל מִן חֵלְמוֹנוֹתֵינוּ אֲנִי וְכָל מִן חֵלְמוֹנוֹתֵינוּ

אֲנִי וְכָל מִן חֵלְמוֹנוֹתֵינוּ אֲנִי וְכָל מִן חֵלְמוֹנוֹתֵינוּ

אֲנִי וְכָל מִן חֵלְמוֹנוֹתֵינוּ אֲנִי וְכָל מִן חֵלְמוֹנוֹתֵינוּ

אֲנִי וְכָל מִן חֵלְמוֹנוֹתֵינוּ אֲנִי וְכָל מִן חֵלְמוֹנוֹתֵינוּ

אֲנִי וְכָל מִן חֵלְמוֹנוֹתֵינוּ אֲנִי וְכָל מִן חֵלְמוֹנוֹתֵינוּ

אֲנִי וְכָל מִן חֵלְמוֹנוֹתֵינוּ

אֲנִי וְכָל מִן חֵלְמוֹנוֹתֵינוּ אֲנִי וְכָל מִן חֵלְמוֹנוֹתֵינוּ

אֲנִי

10/2/11/10

מברק נכנס - מסווג
אלו המשרד

מאת: רושינגטון

משרד החוץ
ס ר ד
מחלקת הקשר

K

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העושה לנכחון המדינה יחסית לחוק 1171111 שמי 75 תשיז - 1957.

טאום אי מצפא.

משיחה עם באפם סקר שלו ההתפתחויות באי. לי. או. בעקבות החלטת הג'נרל נגד ישראל, ניסינו לסייע למזכל הארגון עי הצעתנו לו שיטלח מישהו מקובל עליו לערוך סקר רשמי ובככד שהשליחות לא תישא אופי של הקירה פוליטית. עד כה לא קבלנו תשובה לחצעתנו. סוגיה שניה על הפרק בארגון זה היא קבלת אשפ. אשפ לא נופל בשום קטגוריה של ILO. הערכתנו שהועד המנהל של x ILO יכול להביא לדחיית הדיון בסוגיה וככ לעקפה. באפם חשיב כי ארחב מודאגת ומשתדלת להביא לדחייה המבוקשת. דוח פועלת דיסקרטית בכיוון זה אכ התוצאות אינן מעודדות. הערכתם שניתן לדחות הדיון רק למספר חודשים, לאור ההחלטות שנתקבלו בעצרת ובמוסדות אחרים הפכה שאלת אשפ לבעיה פוליטית פרקטית. ארחב תוהה אם לא עדיף ש-ILO ישחמש ביינוסחת מטריהיי לפיה ארגונים יוזמנו ל-ILO לא בשמם המפורש אלא מכח השתיכותם האזורית או היוחם מוכרים עי גופים אזוריים. שלו העיר שארחב נמנעה בעבר מספר פעמים שהצביעו על נוסחה כזו אכ זה רמיה עצמית והכל יודעים כמה המדובר ואנו מבקשים מרחב שגם במקרה זה היא תצביע נגד ותשפיע על אחרים ללכת בעקבותיה. באפם הגיב כי נדמה שנוסחה זו הופעלה עוד לפני אשפ על מנת לאפשר צירופן של תנועות שחרור אפריקניות אכ הוא רושם בפניו בקשתנו. כאנ העיר באפם שהם אמנם ינסו להביא לדחיית הדיון בים נשקפת סכנה גדולה יותר עליה נודע לו עתה בגובה: הפודציה של האיגודים הערביים מעבודת הצעת החלטה תקוראת לגירוש ישראל מהארגון לחצעת החלטה כזו תהיה השפעה חמורה ארחב פועלת TO COUNTERACT THAT, תוכ הסתמכות על הקדים אונסקו. שלו הגיב שייאינו יכול להחייב בשם מינייי אכ הוא יכול לחזר לעצמו כי הוא יצא מכליו כשישמע על הצעת החלטה זו. באפם אמר שברור לו כי החלטה כזו תגרום למשבר חמור.

בנצור==

שהח רחם שחבס מנכל מסנכל אמנכל מצפא מאום א ב מזתיס חקר דם אמן
חא/רד

ל(ר)ג / ח' מ'

משורד החוק

מחלקת הקשר
ש מ ו ר

מברק נכנס - מסווג

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה) יחסית חוק 132 וסודות רשמיים, תשי"ז - 1937.

נסלה: 071820 פבו 75

אל: המשורד
מאח: פריס

מ י ד י
100

כר יעקב.

ארהב - אונסקו .

משיחה עם ג'ונס שחזר מלווי באפאמ לגנבה בנוכחות וואודלי .

א. בהסכמה הדדית לא סיע מבואו ועוזרו הקרוב ניימנ

לא יסע מבואו כעת לארהב כי הדברים לא בשלים . זאת כנראה לאחד

נסיעת אשת מבואו ועוזרו הקרוב ניימנ בשליחויות מיוחדות לווישינגטון .

פריס יצא לארהב וירצה בשם מבואו במועצה המדייקאית לחנוכ .

ב. בפגישת באפאמ עם מבואו הציג כל אחד את נקודת המבט שלו . העניין כעת

בידי נשיא ארהב .

ג. מבואו חזר ממסעיו עם סמנים של מתינות מארה"ו בשאלה האיזורית אבל לא

חוזר לא בשאלת ירושלים . התבטא שיפעל לפתרון הבעיה האיזורית .

ד. ג'ונס אמר פעמיים שארהב מוכנה ל - MAJOR EFFORT לפתרון

הבעיה האיזורית אבל סכויי הפתרון רק בשתופ פעולה אקטיבי של האידופים

כשאנו טוענים שארצות אלו ואלו התבטאו באהדה בשאלה האיזורית האמת היא

אחדת . הממשלות לא מתבטאות ויש אפ המתדדטות שהצביעו בעדנו . תשובה

פעולה רצינית ביניהם ולעמדה הצרפתית תשיבות יסודית . עמדת הפרלמנט

הצרפתי אינה מייצגת את מדיניות גסקארד .

ה. כמובן שהועד הפועל לא יוכל לפתור בעית החלטות של הועידה הכללית אבל

הוא יוכל להתחיל לטלול זדכ לקראת זאת . זה זרוש הכנה .

ו. שניהם חזרו והדגישו שבועידה הבאה לא תהיה יותר לארהב זכות

הצבעה ולזה שלוחות גלובאליות . יקבלו את ויטגונג במקום ויטנאם

ויחליטו כרצונם כיחס לקאמבודיה. בנוסף גם הארגון האוקיאנוגרפי גם

הידרולוגי

וגם אונציפ כבר מודאגות ביותר עם העלם שתופ הפעולה של ארהב

וישראל .

כאנ העלו בקול רם מתשבות אמ תחאפשר נוסחה שארגונים אלה ימשיכו

בפעולתם אפ אמ לא תבוטלנה החלטות הועידה הכללית .

שללתי זאת מצדנו .

אנרו שכעת פונים האפריקאים אליהם להזכיר כמה הם זקוקים לאונסקו

ומבקשים לא לדרסה ושואלים מה הפתרון . שאלו אמ אנו פועלים ביניהם .

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000
מס' 100 - 1000
מס' 100 - 1000
מס' 100 - 1000
מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

מס' 100 - 1000

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו
או מקצתו לאדם שאינו מוסמך
לכך - עובר על החוק לתיקון
דיני העונשין (בטחון המדינה
יחסיחוק וסודות רשמיים),
תשי"ז - 1957.

משרד החוק

מחלקת הקשר

מברק נכנס - מסווג

0-2-

ה. מצדי הסכרתי שמכלול הבעיות נוצר עי הארגון ועליו למצוא הפתרון.
אין מטרתנו לדרוס הארגון ותוצאות התגובות לפעולותיו הן אחריותו
כפי שהסברנו לווינטר, לנו סימפטיה אישית למזכל אבל עליו לשמור עצמו
מחוצ למערבולת ואין למזכירות לנהל מערכה נגדנו.
הכל חלק מהאופנסיבה הערבית נגד קיום ישראל ומהווה TEST CASE
למה שהם מתכננים בארגונים האחרים.
ט. בשיחה חשב וואורלי שאולי רצוי שהועדה הלאומית שלנו תעשה מחווה
בהודעה מתונה חדשה. אמרתי שההודעה המקורית הן הייתה רק תגובה
למעללי הועידה הכללית. הארכת בתיאור האלמנטים של האפליה ככל
החלטות נגדנו. =====

יאפו

שהח רהם ממכלל ממנכל ממנכל מאוח א ב מצפא הסכרה קשתום איר א מאף מאסוק חקר זינדר למברם
אב/דל

התאחדות המורים
במחוז תל אביב
מס' 1000/57
תל אביב, 1957

תקנון המועצה

המועצה הלאומית

1000/57 - תל אביב

0-2-

המועצה הלאומית היא גוף המייצג את המורים במחוז תל אביב
ועליו תפקידים רבים בהנהלת המועצה המחוזית
ועליו תפקידים רבים בהנהלת המועצה הלאומית
ועליו תפקידים רבים בהנהלת המועצה הלאומית

2.2.1. המועצה הלאומית תהיה גוף המייצג את המורים במחוז תל אביב
ועליו תפקידים רבים בהנהלת המועצה המחוזית
ועליו תפקידים רבים בהנהלת המועצה הלאומית
ועליו תפקידים רבים בהנהלת המועצה הלאומית

1957

המועצה הלאומית תהיה גוף המייצג את המורים במחוז תל אביב
ועליו תפקידים רבים בהנהלת המועצה המחוזית
ועליו תפקידים רבים בהנהלת המועצה הלאומית
ועליו תפקידים רבים בהנהלת המועצה הלאומית

2/1/75

U.S. Lowering Its Fists in UN

By MICHAEL J. BERLIN
N. Y. Post Correspondent

WASHINGTON — After thinking over its policy toward the UN, the U. S. has decided that the Third World majority in the General Assembly isn't so tyrannical after all.

"Their actions may be unrealistic," UN Ambassador John Scali told a House subcommittee here yesterday, "but their frustrations arise from real problems" and "reflect deeply-held grievances."

And so the Administration's review of UN policy seems to be grinding toward the conclusion that the U. S. should try harder for compromise, and that the national interest in UN participa-

tion remains high and basically unchanged.

This at least was the conciliatory public tone Scali took in his testimony before the International Organizations Subcommittee of the House Foreign Affairs Committee.

In the Third World, Scali said, he detected "an improving spirit and readiness to discuss responsible, as opposed to doctrinaire, decisions."

But the U. S. is still giving out some ominous warning signs.

U. S. Approved Cutoff

Scali managed to convey to the House panel the Administration's satisfaction that Congress cut off U. S.

funds for the UN Educational, Scientific and Cultural Organization after UNESCO cut off its funds for Israel.

The Congressional cutoff, Scali said, is an "illegal action," because the U. S. accepted an obligation to pay UN dues. "But I won't tell you you were wrong," he told the panel. "The UNESCO action was mainly a reprisal."

Some American officials view UNESCO's plight as a useful object lesson of what can happen if the UN goes too far.

Another subject lesson is due today. The State Dept. is on the verge of pulling out of an international conference scheduled to open in

Geneva today to update the Geneva conventions on the rules of war. Why? Because the Provisional Revolutionary Government of South Vietnam is to be a full participant, according to high-ranking American diplomatic sources.

The U. S. action is intended to serve also as a warning to the UN, which has recently allowed the PRG to open a liaison office accredited to UN agencies in Geneva—a warning that there is a line beyond which the U. S. will not go.

But for the present, in public, the Administration is refusing to provide further ammunition for UN critics.

Turkey Boycotting Cyprus Talk

ANKARA — Turkish Foreign Minister Melih Esenbel will not attend planned Cyprus peace talks in Brussels with Secretary of State Kissinger, a foreign ministry spokesman said today.

"Mr. Esenbel's trip to Brussels has been canceled," the spokesman said some four hours after U. S. aid to Turkey was cut off.

Kissinger had invited Esenbel and Greek Foreign Minister Dimitrios Bitsios to attend the talks early next week to seek new possibilities for a Cyprus settlement.

The cancellation was in retaliation for the aid cut, informed sources said.

"It is now quite official; he will not be going," the spokesman said.

Congress had given the Turks until midnight to come up with substantial progress on the Cyprus issue or face the aid severance. The move had apparently been intended to squeeze concessions out of Turkey.

Observers said it appeared now to have had the opposite effect. Ankara last night announced it would review its links with NATO and cancel regular Turkish-American military talks on the use of two dozen American NATO bases on its soil.

Esenbel's boycott, which had been leaked out before the aid cut as an apparent attempt to influence Congress, effectively torpedoed the Brussels attempt to revitalize flagging Cyprus peace efforts, observers said.

REUTERS

N.Y. POST
5/2/75

Handwritten notes in Arabic script:
200
200
200
200
200
200

278
"40" 33

EMBASSY OF ISRAEL
WASHINGTON, D. C.
י"ד אדר תשל"ה
25 פברואר 1975

א"י/ג/י"ד/י"ד/י"ד (10/2/75)

שגרירות ישראל
ושינגטון
103.1/843

אל : מצפ"א

מאח : צבי רפיה, וושינגטון

הנדון : המורשה וקסמן על סעודיה

למברק 380

להלן נוסח המכתב ששיגר וקסמן למזכיר המדינה ב-20 דנא.

בבקשה,
צ. רפיה

העחק : מר א. עברון, המשנה למנכ"ל

לשכת שה"ח

לשכת המנכ"ל

המרכז ✓

מזתי"ם

סא"ל דימון, כאן

מר ד. תורגמן, כאן

WASHINGTON, D.C. 20515
(202) 225-3575

DISTRICT OFFICE:
SUITE 600
8455 W. BEVERLY BOULEVARD
LOS ANGELES, CALIFORNIA 90048
(213) 651-1040

Congress of the United States
House of Representatives

Washington, D.C. 20515

HENRY A. WAXMAN
24TH DISTRICT, CALIFORNIA

COMMITTEE
SCIENCE AND TECHNOLOGY

HURT MARCOLIN
ADMINISTRATIVE ASSISTANT

BRUCE WOLPE
LEGISLATIVE ASSISTANT

February 20, 1975

Hon. Henry A. Kissinger, Secretary
U.S. Department of State
Washington, D.C. 20520

Dear Mr. Secretary:

I wish to raise a matter of the gravest importance with the Department of State regarding the visa policies of Saudi Arabia as they pertain to American Jews who wish to visit or work in that country, and our Government's acquiescence to Saudi anti-Jewish restrictions.

My experience is firsthand. From February 7-17, 1975, I participated in the trip of the House Armed Services Committee to Israel, Iran, Saudi Arabia, and Egypt for the purpose of evaluating the political and military situation in the Middle East.

Prior to departure, I obtained visas from every country except Saudi Arabia. Saudi Arabia requires, in addition to a visa application, a certificate of religion. The processing of my visa application was going smoothly until the Embassy came across my certificate of religion. At that instant, I was informed that the visa would not be granted.

As you may know, it was only through the intervention of the State Department that my visa was finally approved, and I was able to enter the country.

I consider it an outrage that a United States Congressman, or any other American citizen should be denied entrance to a nation with which we have full diplomatic relations because of his religion. It is my unfortunate conclusion that had I not been a Congressman, my request to visit Saudi Arabia would have been denied, and that the State Department would not have intervened in my behalf.

Mem. Henry A. Kissinger
February 20, 1975
Page Two

During my meeting with King Faisal, I asked him about his country's anti-Jewish policy. He did not even attempt to obscure his position. He told us openly and publicly that there is no room for a Jewish homeland in the Middle East and that there is no room for Jews even as visitors in Saudi Arabia.

His answer greatly disturbed all of us there. The vehemence of his remarks left no doubt in my mind that the distinction he sometimes makes between Jews and Zionists is an academic one as far as Saudi Arabia is concerned.

I am informed that our government, the American military, and business communities exclude Jewish personnel from assignments to Saudi Arabia in order not to jeopardize our relationship with that country. I was told that our government has chosen not to press the issue.

In my absence, I asked my staff to review the matter. They discovered that all Jewish visa applications are forwarded to the Saudi Foreign Ministry, and that some Jews, almost exclusively ranking governmental and corporate persons, are admitted.

My staff also discovered that our government rarely takes issue with the Saudis. The State Department did not know of any Jews serving as foreign service officers in Saudi Arabia.

My staff was told our government has pursued a non-discriminatory policy in staffing our Embassy in South Africa, for example, with black foreign service officers. Apparently the United States does not apply the same kind of policy in Saudi Arabia. One can only ask, why?

As an American citizen, I am ashamed of what appears to be our government's conduct in this matter. It is an insult to talk of strengthening and improving our relations with Saudi Arabia by adopting this vicious

Hon. Henry A. Kissinger
February 20, 1975
Page Three

discriminatory practice against our own citizens.

If we accept this kind of anti-Jewish discrimination, it is a clear sign that we will tolerate an escalated anti-Jewish campaign from the Arab world. Last week, we learned that Kuwait was accused of practicing discrimination against certain Jewish bankers in Western countries. Where will the United States draw the line against its own complicity in bigotry and discrimination?

Therefore, I respectfully request that you review and report on the United States government position with respect to Saudi Arabian visa policies as they pertain to Jews, the nature and extent of the United States acquiescence and participation in Saudi policies restricting Jews.

I want to thank you for your time and consideration in this matter.

Very truly yours,

Henry A. Waxman
Member of Congress

HAW:br

4/12/1957

מברק נכנס-מסווג

משרד החוץ

מחלקת הקשר

ש מ ר

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה יחסי-חוץ וסודות רשמיים), תשי"ז - 1957.

א לזמטריד
מאמזורטינבסון

12

מס' 397

בשלה: 251230 סבר 75

לשאבידד, טצפא. הפנק גבור ביו יורק (העבר) יתודי מימן.

לאוד האמריד במכאב גבור מה-19/2 והשיחה בין חבשרט לשגריר החימבי באום.

1. אודה על חרות דענכט אם ביתן להביא תוכן השיחה לידיעת האמריקנים.
2. מוטט סקוטט ושגריר האמריקני בצבע עשוי להגיע לביקור במרים והבני מקווה לפוגשו. רוצי שאוד מכפור מועד מה אנו מבקשים ממנו.

3. בנו אודה אם תעבירו בדיפ ריכוז כל המידע שלבו על היהודים בתימן ומצפם. מודגמן

שהח מנכל ממנכל אבידד דיבון רביב טצפא הקר מזמים צביה עופר
צ/יפ

SECRET

CONFIDENTIAL

SECRET

SECRET
CONFIDENTIAL

SECRET
CONFIDENTIAL

SECRET, CONFIDENTIAL, SECRET (SECRET)

SECRET

SECRET, CONFIDENTIAL, SECRET (SECRET)

SECRET, CONFIDENTIAL, SECRET (SECRET)

SECRET, CONFIDENTIAL, SECRET (SECRET)

SECRET, CONFIDENTIAL, SECRET (SECRET)

SECRET, CONFIDENTIAL, SECRET (SECRET)

SECRET

SECRET, CONFIDENTIAL, SECRET (SECRET)

SECRET

בלנס / א (ה'י"ג)
חזם / צ"ב ה"א ד"ג
מא: ח צ כ (ב"ש)

נר: 25.02.75/836/2298

מקור: אלתחוד לכנון (עמ' 1 טור 1)
גזמין "ה"ש"ל
מא: ח צ כ

מא: ח צ כ: 24.02.75
מא: ח צ כ

הנדון: כו"ך א"ח/כ/ ששלח צבאיך אמריקאיך רמך ודג ביקרה בכו"ך.

ב"ש 15' 16' ביוני 75^{1/2} ביקר בכו"ך הגנרל גורג איד סגן

המפקד הכלליך של הכוחך האמריקאיים באירופה אביו נכוו 24 קצינים
אמריקאיים בעלי ודגך שונך.

אך פני השלחך קבלו שליט כו"ך י"דש העצ רתמ שר ההגנה וראש המשך
של הצבא.

למדך שהערונך הכו"ך לא פירטה דבר על ביקור המשלחך הצבאיך
האמריקניך רמך הודג ולא על פגישך הכרייה עם האזרחים הכו"כים ודי יש
לחבין כי לביקור זה היקה חשיבוך גדולה כחם לנושא רכישוך הנשק
האמריקאי עי כו"ך יצויינ כי לאודונה החליטה ממ כו"ך לתרות על
עסק נשק גדולה עם א"ח/כ.

סוף מירי חד 251440

נא אשרו ח"ח

מקור : סימון מקהיר

רזק : 24-02.75/1700

ררר

הנדון : כו"ך אהוב / שר המסחר והתעשייה הכו"ךי נפגש עם משלחן של אנשי עסקים אמריקאים.

ררר

שר המסחר והתעשייה הכו"ךי דג כי 24 פבר עם המשלחן של אנשי העסקים האמריקאים המבקר ענה בכו"ך בהקלון ובסיוע אורן מגישה כו"ך למשקיעים הזרים לשם פרוח ורמיכה בתעשיון הלאומיון בכו"ך. ושר הכו"ךי צנ עם המשלחן הכוללך 30 חברים באמצעים המבטחים שרפ בין אנשי העסקים הכו"ךים ואנשי העסקים האמריקאים כדי לבצע פרויקטים רעשי"ריים משורפים בינהם.

א/ה' 2/141 (15/1/75) 141

מברק נכנס - מסווג

משרד החוץ
מחלקת הקשר

כל חמוסר תוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על חוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה יחסיחוק וסודות רשמיים), תשי"ז - 1957.

ש מ ר

[Handwritten signature]

אל: המשרד

מאת: רושינגטון

נד: 363

נשלח: 241000 75 פבר 75

מצפא, המרכז.

1. התקשרתי עם BICKMAN מנהל חצי האי ערב במחמד/מזת והתייחסתי לפיסקה שנכללה בסכתת ג'ימ הוגלנד ב' רושינגטון פוסטי - ב-19/2 תושלחה מכירות על אריתריאה, בפיסקה נאמר -

NOW, ARMS INCLUDING ANTI-AIRCRAFT BATTERIES AND LANDMINES ARE BEING PROVIDED BY SAUDI ARABIA, ACCORDING TO REPORTS IN CAIRO AND IN BEIRUT

2. אמרתי לדיקמן כי אם הידיעה נכונה הרי לפנינו דוגמה ואולי תקדים של העברת נשק אמריקני עי סעודיה לצד שלישי והנני מניח שאהב לא נתנה את הסכמתה לכך.

3. דיקמן השיב כי קרא ידיעה זו וכי לא ידוע לו על כך ממקור אחר. אם יש ממש בידיעה הרי בנושך הזמן ארוב תדע על כך. אם כי הקושי הוא שבידי המודדים האריתריאים מצוי הרבה נשק אמריקני שנחפס בקיבות פירי הצבא האתיופ'י. יתר על כן לסעודיה יש גם נשק לא אמריקני ככ שאם העבירה נשק למורדים אין הכרח שהיה זה נשק אמריקני. עד כמה שמכיר הסעודים אינו מתאר לעצמו שיעבירו נשק אמריקני.

4. אמרתי לדיקמן שמכל מקום העניין ראוי בדיקה ודיקמן הסכים.

5. נדברנו להפגש בשבוע הבא כי השבוע ישחפ דיקמן בשיחות JOINT COMMISSION לעניין כלכלה עם סעודיה שתתכנס ברושינגטון.

תורגמן-

שהח רחם מנכל שרהבט מונכל סמנכל מצפא חקר מאף רם אמן
אב/דל

בלתי מסווג

משרד החוץ

מחלקת הקשר

מברק נכנס

1/ (ה' כ' / א.נ. ה' 44 ע' 8) (10/10)

מס' 380

נשלח: 241950 פבר 75

אל: המודר

ממ: רוטינגטון

ממא.

לתוך תודעה לעובדות שפליטם התורשה הנרי וקסמן ב-21 דנא לאחזי שובו מסיור משלח ועדו
השדחים המזויינים לאחיוכה בישראל ובמזחת:

PRESS RELEASED

FOR FEBRUARY 21, 1975.

WAXMAN RETURNS FROM MIDDLE EAST AND ATTACKS SAUDI ARABIA ANTI-JEWISH VISA POLICY.
IN A SHARPLY WORDED LETTER TO SECRETARY OF STATE KISSINGER TODAY CONGRESSMAN HENRY A. WAXMAN (D-CALIFORNIA) HAS PROTESTED SAUDI ARABIAS VISA POLICIES - WHICH PROHIBIT THE GRANTING OF VISAS TO JEWS - AND UNITED STATES ACQUIESCENCE TO THESE POLICIES.
MR WAXMAN WHO IS JEWISH WAS DENIED A VISA BY THE SAUDI ARABIAN EMBASSY IN WASHINGTON BECAUSE OF HIS RELIGION WHEN HE SOUGHT TO VISIT SAUDI ARABIA AS PART OF A DELEGATION FROM THE HOUSE ARMED SERVICES COMMITTEE TO THE MIDDLE EAST.
IT WAS ONLY BECAUSE OF STATE DEPARTMENT PRESSURE ON THE SAUDI FOREIGN MINISTRY THAT THE VISA WAS FINALLY GRANTED AFTER THE GROUP HAD LEFT THE UNITED STATES.
DURING A MEETING WITH KING FAISAL IN THE ROYAL PALACE IN RIYADH REPRESENTATIVE WAXMAN ASKED THE MONARCH ABOUT HIS COUNTRYS POLICY BARRING JEWS FROM SAUDI ARABIA. THE KING VISIBLY SHAKEN BY THE QUESTION RESPONDED ANGRILY.
"THE JEWS HAVE NO BUSINESS IN SAUDI ARABIA. THEY ARE OUR ENEMIES. JEWS FROM AMERICA AND AROUND THE WORLD SUPPORT ISRAEL. FRIENDS OF OUR ENEMIES ARE OUR ENEMIES."
REPRESENTATIVE WAXMAN CHARGED THAT THE US GOVERNMENT MILITARY AND BUSINESS COMMUNITIES ALL EXCLUDE JEWS FROM SAUDI ARABIAN ASSIGNMENTS IN A POLICY OF "APPEASEMENT OF AND COMPLACENCY WITH" ANTI JEWISH DISCRIMINATION.
NINETEEN CONGRESSMEN VISITED ISRAEL IRAN SAUDI ARABIA AND EGYPT FROM FEBRUARY 7-17. CONGRESSMAN WAXMAN WAS THE ONLY MEMBER OF THE GROUP WHO HAD DIFFICULTY OBTAINING A VISA FROM THE SAUDIS. NONE OF THE OTHER MEMBERS ON THE TOUR IS JEWISH.
"I CONSIDER IT AN OUTRAGE THAT A UNITED STATES CONGRESSMAN OR ANY OTHER AMERICAN CITIZEN SHOULD BE DENIED ENTRANCE TO A NATION WITH WHICH WE HAVE FULL DIPLOMATIC RELATIONS BECAUSE OF HIS RELIGION. IT IS MY UNFORTUNATE CONCLUSION THAT HAD I NOT BEEN A CONGRESSMAN MY REQUEST TO VISIT SAUDI ARABIA WOULD HAVE BEEN DENIED AND THAT THE STATE DEPARTMENT WOULD NOT HAVE INTERVENED ON MY BEHALF."
MR WAXMAN WROTE IN HIS LETTER TO SECRETARY KISSINGER.
CONGRESSMAN WAXMAN WROTE KISSINGER "KING FAISAL HAS TOLD US OPENLY AND PUBLICLY THAT THERE IS NO ROOM FOR A JEWISH HONELAND

.../2

0201 1121

FILED 1121

0201 1121

FROM: SA
SUBJECT: SA
RE: SA

280 10
75 200 241250: 1121

THIS IS A COPY OF THE ORIGINAL DOCUMENT WHICH IS BEING FORWARDED TO YOU FOR YOUR INFORMATION.

FOR FEBRUARY 21, 1975
PRESS RELEASED

WAXMAN RETURNS FROM MIDDLE EAST AND ATTACKS SAUDI ARABIA ANTI-JEWISH VISA POLICY.

IN A SHARPLY WORDED LETTER TO SECRETARY OF STATE KISSINGER TODAY CONGRESSMAN HENRY A. WAXMAN (D-CALIFORNIA) HAS PROTESTED SAUDI ARABIA'S VISA POLICIES - WHICH PROHIBIT THE GRANTING OF VISAS TO JEWS - AND UNITED STATES ACQUIESCENCE TO THESE POLICIES.

MR WAXMAN WHO IS JEWISH WAS DENIED A VISA BY THE SAUDI ARABIAN EMBASSY IN WASHINGTON BECAUSE OF HIS RELIGION WHEN HE SOUGHT TO VISIT SAUDI ARABIA AS PART OF A DELEGATION FROM THE HOUSE ARMED SERVICES COMMITTEE TO THE MIDDLE EAST.

IT WAS ONLY BECAUSE OF STATE DEPARTMENT PRESSURE ON THE SAUDI FOREIGN MINISTRY THAT THE VISA WAS FINALLY GRANTED AFTER THE GROUP HAD LEFT THE UNITED STATES.

DURING A MEETING WITH KING FAISAL IN THE ROYAL PALACE IN RIYADH REPRESENTATIVE WAXMAN ASKED THE MONARCH ABOUT HIS COUNTRY'S POLICY BARRING JEWS FROM SAUDI ARABIA. THE KING VISIBLY SHAKEN BY THE QUESTION RESPONDED ANGRILY.

"THE JEWS HAVE NO BUSINESS IN SAUDI ARABIA. THEY ARE OUR ENEMIES. JEWS FROM AMERICA AND AROUND THE WORLD SUPPORT ISRAEL. FRIENDS OF OUR ENEMIES ARE OUR ENEMIES."

REPRESENTATIVE WAXMAN CHARGED THAT THE US GOVERNMENT MILITARY AND BUSINESS COMMUNITIES ALL EXCLUDE JEWS FROM SAUDI ARABIAN ASSIGNMENTS IN A POLICY OF "APPREASMENT OF AND COMPLACENCY WITH ANTI JEWISH DISCRIMINATION."

NINETEEN CONGRESSMEN VISITED ISRAEL IRAN SAUDI ARABIA AND EGYPT FROM FEBRUARY 7-17. CONGRESSMAN WAXMAN WAS THE ONLY MEMBER OF THE GROUP WHO HAD DIFFICULTY OBTAINING A VISA FROM THE SAUDIS. NONE OF THE OTHER MEMBERS ON THE TOUR IS JEWISH.

"I CONSIDER IT AN OUTRAGE THAT A UNITED STATES CONGRESSMAN OR ANY OTHER AMERICAN CITIZEN SHOULD BE DENIED ENTRANCE TO A NATION WITH WHICH WE HAVE FULL DIPLOMATIC RELATIONS BECAUSE OF HIS RELIGION. IT IS MY UNFORTUNATE CONCLUSION THAT HAD I NOT BEEN A CONGRESSMAN MY REQUEST TO VISIT SAUDI ARABIA WOULD HAVE BEEN DENIED AND THAT THE STATE DEPARTMENT WOULD NOT HAVE INTERVENED ON MY BEHALF."

MR WAXMAN WROTE IN HIS LETTER TO SECRETARY KISSINGER.

CONGRESSMAN WAXMAN WROTE KISSINGER "KING FAISAL HAS TOLD US OPENLY AND PUBLICLY THAT THERE IS NO ROOM FOR A JEWISH HOMELAND

-2-

IN THE MIDDLE EAST AND THAT THERE IS NO ROOM FOR JEWS EVEN AS VISITORS IN SAUDI ARABIA. HE HAS MADE NO EFFORT EVEN TO OBSCURE HIS ANTI JEWISH VIEWS DESPITE AN OCCASIONAL LIP SERVICE DISTINCTION BETWEEN JEWS AND ZIONISTS."

"I AM INFORMED" REPRESENTATIVE WAXMAN WROTE "THAT OUR GOVERNMENT THE AMERICAN MILITARY AND BUSINESS COMMUNITIES EXCLUDE JEWISH PERSONNEL FROM ASSIGNMENTS TO SAUDI ARABIA IN ORDER NOT TO JEOPARDIZE OUR RELATIONSHIP WITH THAT COUNTRY. I WAS TOLD OUR GOVERNMENT HAS CHOSEN NOT TO PRESS THE ISSUE."

MR WAXMAN WROTE HE WAS "ASHAMED" AS AN AMERICAN CITIZEN OF OUR GOVERNMENT'S CONDUCT IN THIS MATTER. "IT IS AN INSULT TO TALK OF STRENGTHENING AND IMPROVING OUR RELATIONS WITH SAUDI ARABIA BY ADOPTING THEIR VICIOUS DISCRIMINATORY PRACTICES AGAINST OUR OWN CITIZENS."

"IF WE ACCEPT THIS KIND OF ANTI JEWISH DISCRIMINATION IT IS A CLEAR SIGN THAT WE WILL TOLERATE AN ESCALATED ANTI JEWISH CAMPAIGN FROM THE ARAB WORLD. LAST WEEK KUWAIT WAS ACCUSED OF PRACTICING DISCRIMINATION AGAINST CERTAIN JEWISH BANKS IN WESTERN COUNTRIES. WERE WILL THE UNITED STATES DRAW THE LINE AGAINST ITS OWN COMPLICITY IN BIGOTRY AND DISCRIMINATION?"

MR WAXMAN CONCLUDED HIS LETTER BY ASKING SECRETARY KISSINGER TO PERSONALLY REVIEW AND REPORT ON THE UNITED STATES GOVERNMENT POSITION WITH RESPECT TO SAUDI ARABIAN VISA POLICIES AS THEY PERTAIN TO JEWS THE NATURE AND EXTENT OF THE UNITED STATES ACQUIESCENCE AND PARTICIPATION IN SAUDI POLICIES RESTRICTING JEWS."

RAFIACH=====

24.02.75/836/2213 נר: 1/10

המקור : סלמזך מדמשק 138 י"א

רזק : 24.2.75/1435 (י"א)

הנדון : סעודה י' אר, הב / על פגישך שר המסחר והקעשיה הסעודי
עם בשלחך אנשי עסקים אמריקניך .

שר המסחר הסעודי נפגש בי 24 פבר , עם משלחך של אנשי עסקים
אמריקאיים - הכוללך 30 חברים - המבקרך כעך בסעודה .
רדיו ריאד , ציינ שחשר הסעודי הכהיר לחברי המשלחך
אך ~~המלך~~ והעזרה הרבה שמגישיה הממשלה למשקיעים הזרים כדי
לפרח ולהזק אך הקעשיוך הלאום וך במדינה . כמו כנ דנו באמצעים
לש, ב כין אנשי עסקים סעודי ואמריקאים לכיצוע קוכניוך קעשיוך
משורפון בין שני הצדדים .

RGRO80
D W072 33

21460 1A

ARMS SALES

WASHINGTON (AP) -- MORE THAN 8,500 AMERICANS ARE WORKING IN FOREIGN

COUNTRIES UNDER U.S. DEFENSE DEPARTMENT CONTRACTS OR ASSIGNMENTS PROVIDING TECHNICAL TRAINING AND ASSISTANCE, THE DEPARTMENT SAYS. A REPORT RELEASED WEDNESDAY SHOWED THAT 132 TEAMS OF AMERICANS ARE

WORKING OR UNDER CONTRACT FOR SERVICE IN 34 COUNTRIES. THE VALUE OF THE CONTRACTS, UNDER BOTH MILITARY AID PROGRAMS AND ARMS SALES, COMES TO MORE THAN 726 MILLION DOLLARS.

THE REPORT GREW OUT OF A RECENT DISCLOSURE THAT THE VINNELL CORP

OF ALHAMBRA, CALIFORNIA, HAS BEEN AWARDED A NEARLY 77 MILLION DOLLARS CONTRACT TO TRAIN SAUDI ARABIA'S INTERNAL SECURITY FORCE.

A DEFENSE DEPARTMENT SPOKESMAN SAID THERE MAY BE MORE CONTRACTS

IN THE FUTURE UNDER WHICH FORMER U.S. SERVICEMEN WOULD BE HIRED BY PRIVATE CONTRACTORS TO TRAIN FOREIGN MILITARY FORCES.

AMOS JORDAN, A SENIOR OFFICIAL IN THE DEFENSE DEPARTMENT'S INTERNATIONAL SECURITY AFFAIRS OFFICE, SAID THE CONTRACT PROCESS REDUCES THE NEED TO DRAW DOWN CRITICAL SKILLS IN THE U.S. MILITARY

UNDULY.

FORMER U.S. SERVICEMEN HAVE BEEN HIRED BY VINNELL TO GIVE SAUDI NATIONAL GUARDSMEN INSTRUCTION IN WEAPONS USE AND MAINTENANCE. THEY ALSO WILL PROVIDE SOME UNIT TRAINING, A DEPARTURE FROM PAST PRACTICE

UNDER WHICH SUCH INSTRUCTION WAS HANDLED BY U.S. MILITARY ADVISERS.

THE REPORT SAID THE TEAMS IN OTHER COUNTRIES RANGE IN SIZE FROM

SINGLE TECHNICIAN TO SEVERAL HUNDRED PERSONS. OFFICIALS SAID THE TEAMS INCLUDE 7,700 CONTRACTOR-HIRED AND ABOUT 780 MILITARY AND DEFENSE DEPARTMENT CIVILIAN PERSONNEL.

(END)

RO92
D W531 04

214 162 13A

OMAN

ADEN (AP) - THE INTERVENTION OF 'AMERICAN IMPERIALISM' IN THE

ARABIAN SEA STATE OF OMAN EXPOSES THE PEACE AND SECURITY OF THE ARAB OIL FIELDS TO DANGER, THE PEOPLE'S FRONT FOR THE LIBERATION OF OMAN

SAID IN A STATEMENT HERE WEDNESDAY.

IT ALSO SERIOUSLY ENDANGERS THE PEACE AND SECURITY OF THE REGIMES

OF SOUTH YEMEN AND IRAQ, THE FRONT ADDED.

IT SAID 'THE ARRIVAL OF TWO AMERICAN ATOMIC SUBMARINES AT THE OMANI ISLAND OF MASIRAH TOGETHER WITH THE MOVEMENT OF THE AMERICAN FLEET AND MILITARY DISPLAYS IN OMAN' AND ITS TERRITORIAL WATERS CAME IN RESPONSE TO AND IN CONFORMITY WITH THE AGREEMENT THAT OMAN RULER SULTAN QABOOS BIN SAID HAD WITH WASHINGTON.

THE FRONT CALLED ON 'ARAB PROGRESSIVE FORCES TO STAND FIRMLY ON

THE SIDE OF THE STRUGGLE OF THE OMANI PEOPLE AND TO WORK FOR THE CESSATION OF IMPERIALIST REACTIONARY CONSPIRACIES AND THE TREACHERIES OF THE QABOOS REGIME. (END)

1341G 19 FEB 75

Page 1

THE UNITED STATES DEPARTMENT OF JUSTICE
WASHINGTON, D. C.

TO THE HONORABLE ATTORNEY GENERAL
FROM THE DIRECTOR, FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATION

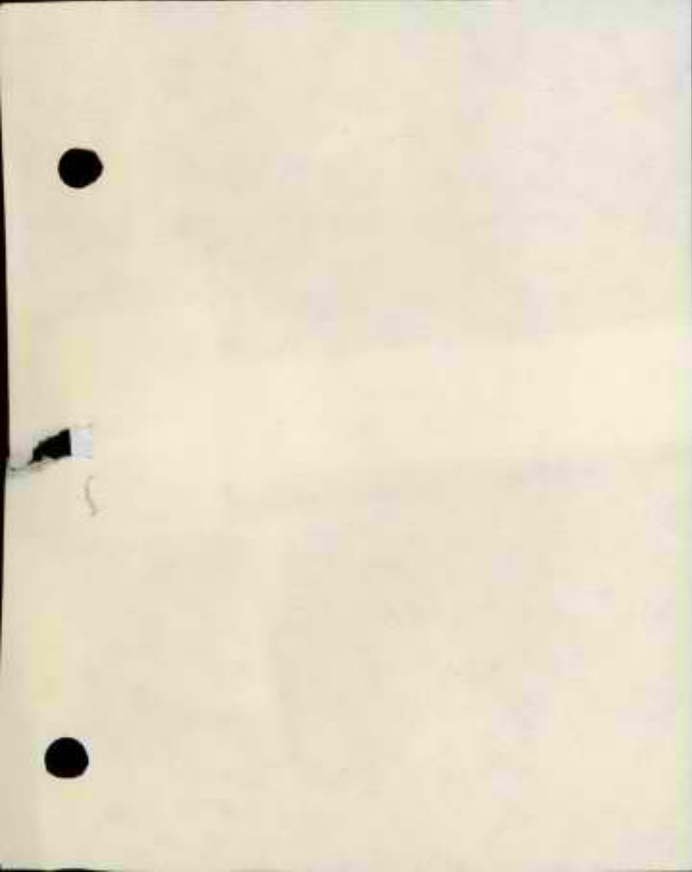
RE: [Illegible Name] - [Illegible Address]
[Illegible text]

[Illegible text]

[Illegible text]

19.2.75
אלר"ג / 131 הא"י זונק (קולל)

בניטימס (אריק פיילם) - מומחי נשק אמריקנים יאמנו הכריתים.
לציין סכסוך הגבול עם עירק.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

צ"ה ה"ד יב

משרד החוץ

מחלקת הקשר

מברק יוצא

בלתי מסווג

X

מס' 374

בשלה 181230 פבר 75

אל נ רוסינמברג

מאת : המשרד

הגבון ה ערביות לכרונג ארהב לגבי תאי מצידה.

1. סי"ע (16) מצטט ידיעות שחובאיות מביירות סבוללות אמריקניות הנשארות ראשי תיץ גרעיניים צעירות בגטיס מצידה.

2. "אלטפיד" והלגובי הנחמך על ידי לוב בצטטו מקורות יודעי דבר שהנכוחות האיריית והיטית האמריקנית באי האפשר לארהב שליטה מלאה על הנת"בים הימיים של ה'פט הערבי במפרץ. מקורות אלה צופים שכוחות הכיבוש הזרית בעומאן יערכו התקפה נגד מודדי יופאד ורד"ת ומוטיפים שמהב הקיפנו לאחרונה בטיס למופויה הצבאיים באזור שגין מוסקט לעומאן.
עד כאן.

המרכז

שהח דהם מנכל שהבט ממנכל ממנכל מצטט מותיים הקד מינת הזברה מפורד אילסר 44 ממלמברה

רמ אמז בגון

צב/אח

גר: 17.02.75/836/1012

מקור: דפא באמצעון קיסמך מקהיר

רזק: 17.2.75/1985

ררררררררררררררררררררררררררררררררר

הנדון: סעודיה ארהב / פיצל הבטיח לקיסמך נגד לשמור אך מחירי הנפט
באם ישיג שלב נוסף בהפדך הכוחוך.

ררררררררררררררררררררררררררררררררר

העיקרון,, אלטרק,, הלבנוני מסר מפי חוגים דפלומטיים כי המלכ
פיצל הבטיח לקיסמך נגד לשמור אך מחירי הנפט באם יצליח להגשים
שלב חדש בהפדך הכוחוך במזהך.

אם חוגים דפלומטיים בכירוך אינם צופים נסיגה ישראלית נוסמך
בטיני או בחזית הגולן לפני חידוש ועידך גנבה, חוגים אלה אומרים
כי אפילו קיסמך לא הצליח להקיר אך ספקוןן כאשר נועד עם המלכ
פיצל בריאצ, בגלל עמדה העקש של ישראל, החוגים הדפלומטיים
הומיפו כי קיסמך נאלצ לחודוך בפני פיצל כי אינו יכול לשכנע
אך ישראל כצורכ בכיצוע נסיגה חדשה לרבוך איזור שבע הגבעון
לפדך אך העיר סניטרה שרורן היא הדרישה המינימלית
לסוריה לביצוע של חדש של הפדך הכוחוך.

סופ רזל 172110

נא אדרוךרררררררררררררררררררר

במסגרת
131 א"ת 102
דג"כ

מאריך: ח 2 ב

גרו: 17.08.75/836/1567

המקור: רדיו רבך עמנו

רזקו: 17.8.75/1200

הגדרנו את, תב"י סעודיה

בראיון עיתונאי שפורטם בעיתון „ריאד“, הכחיש שר הנפט הסעודי
אך הידיעה שמשרי כי קיטינג, דג בעך כיקורו האחרון בסעודיה
בנושא חריטך הסכמים לטווח ארוך - במסדה להפחית אך מחירי הנפט.

17 1655 ער

נא אשרי קוף

אשר
131106 (10/10)

בלט
דהופ

מא: ה צ ב

15.02.75 / 836 / 1350

סקור: סימון סקויר

15.2.75 / 1320

רררררררררררררררררר

הנדון: סוריה / ארצות // דברי קסינג, ר עם הגיעו לריאצ.

קסינג, ר הגיע לריאצ, ב י 15 פבר, בצרית.

הוא סר הצהרה כה אמר כי יטור לפצל על קוצאוך סיורו באזור ועל
העלטה הנחשה של ארצות לקדום להקדמוך מהירה לקריאך שלום במזרח.
עוד אמר כי בישחוריו בסעודיה יידוג טרחה בין המדינות המפיקות לפט
לכין המדינות הצורכוך לפט.

שר הנמט הסעודי אמר:

נאלץ עמו דעוך על סגך לסייע לו להגשים שלום באזור.
אנו מעריכים אך מאמציו ומאחלים לו הצלחה.

15 1430 דס

לנו אשר

17.11.75

בלוט

רגיל

ספר: הצב

גר: 14.02.75/856/1202

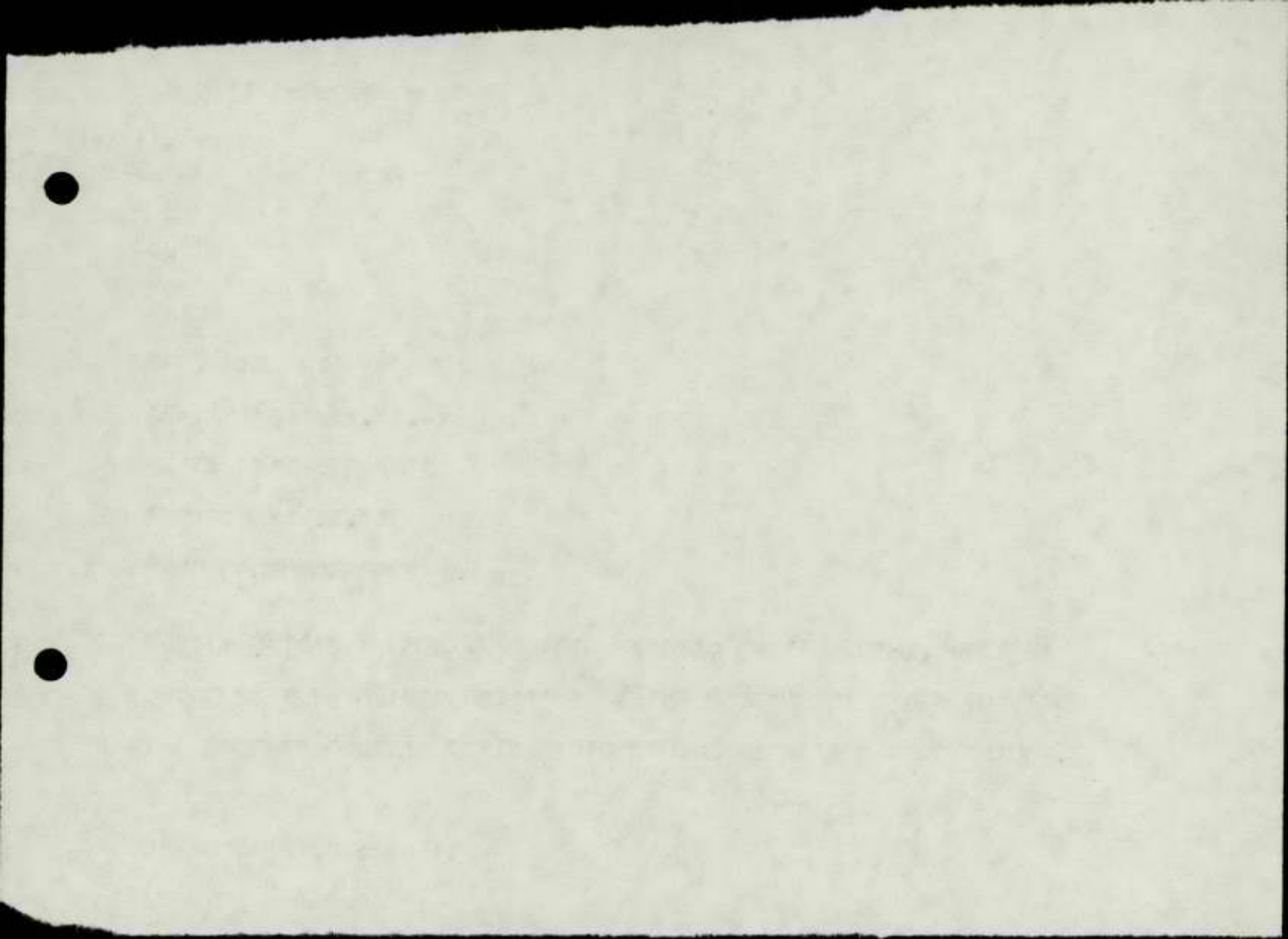
מקור: ודיו רבך עמון

רזק: 13.2.75/16000

החתימה

הנדונ: שעודיה * אהוב // מקורוך סעודיים רשמיים בריאצ, אמרו כי משלוחך של ועדך הכוחוך המזויינים במינש האמריקאין קימגש עם פיצל ועם האחראים הטעודים לקיום שיחוך כיום לתקפחוייןך ספבר המזחך .

סופ ליאורה שר 0025 14

ע"מ

בלט

רגיל

מיר: העב

ט: 14.02.75/836/1230

מסור: סיסור סקור

רדק: 13.2.75/2135

קתתתתתתתתתתתת

הגורם: סעודיה * ארוב // מיצל קיכל כי 181 פבר אך מלחר חברי הקונגרס
המקסימלי רדיו רואצ מסר כי שגריר ארוב בסעודיה התקרב בפגישה .

א/ה"ג/ג'ני האו עובד (א/ה"א)

משרד החוץ

מחלקת הקשר

מברק נכנס-מסווג

כל המוסר תוכן מסמך זה, בולו
או מקצתו לאדם שאינו מוסמך
לכך - עובר על החוק לתיקון
דיני העונשין (בסחון המדינה
יחסי-חוץ וסודות רשמיים),
תשי"ז - 1957.

ש מ ר

אל : המשרד
מאת : רוסינגטון

מס' 212
בשלה 141400 פבר 75

המרכז.
להלן מפי **STEPHEN PALMER** במחמד/מזה . (STAFF DIRECTOR)
מפגישה היכרות ושיחה רקע כללית.
צוטאן. מספרי המשגרים של סילי **TOW** שארהב מכרה לעוטאן איבר עולה על 10 .

חורבטן

שהח רהם שהגט מנכל ממנכל י רביב מפפא הקר רם אמן
תא/אח

W O T

TO : DIRECTOR
FROM : ASSISTANT

DATE: 12/15/50
TIME: 10:00 AM

RE:

STEPHEN PALMER (DIRECTOR)
TO: THE DIRECTOR
FROM: THE DIRECTOR

NOTE

FOR THE DIRECTOR
BY: [Signature]

שם

13.11.74

רגיל

סדר: ח צ ב

(13/10)

טל: 15.02.74/838/1216

סקור: אלכסנדר - סעודיה

תאריך: 16.01.75

למחלקת המחקר והפיתוח

המנון: סעודיה איכה / מנכ"ל המוסד המדיקלי ירושלים - המבצע פרויקטים
צבאיים עבור הכוחות המזוינים הסעודיים - פיסת אדמה מנגבונת המגנה
האזרחים הסעודיים - אשר משמרת ולדבריו - את החידושים הגדולים ביותר של
הקופה מבחינת טכנולוגיה.

סוף מילי אב 131230

נא ארוחת

כמות

דגום

מקל: ח צ ב

נר: 13.02.78/838/1218

סקור: אלמלא - סעודה

סקדיט: 10.01.79

ידועות

144/2
גזי תו"ב א"ב

(10/79)

חשוב: סעודה יאהב/ סעודה ודמה על סני חוזים סכינך מטוסד סילונ

מקרב.

פד והגנה הסעודי וקמ כ"ג ינואר 75 על סני חוזים עם נכסך איה

לדכימן מספר שייסוך של מטוסד סילונ חוזים מדגם 5.3.א.י. ומדגם

5.3.א. כמות של יקד מיטוסד 2700 מליון ריאל.

כמקס החזימה נסו שגיד יאהב כסעודה ומפד הכוונך האויריים

הסעודיים.

סוף סלדי אב 131240

נא אדרוניתך

דארוחה

(צילום: סתר שלמה י.פ.א.)

האמריקאים יאמנו את הסעודים בלחימה בטרור ולא בצבא סדיר

כך מסבירים מקורות אמריקאים את החלטת הסטייט דפארטמנט

מאת דן מרגלית
שליח "הארץ" בארה"ב

אמריקאים מאמנים
גם באיראן

דימוס דלק אודן

בגדל אודן, המכהן כיום כנשיא חברת בל הליקופטר אינטרנשיונל, שירת בווייטנאם ושם סיתת שיטות חקירה באמצעות מסוקים. המקורות הטיפו, כי הנגדל אודן ואנשיו ביקשו להקים, בריגדה סודית איראנית על פי דוגמת הדי (הסוף בעמ' 2, טור 1)

(ע"פ) טייסים לשעבר של צבא ארה"ב מאמנים יחידות איראניות כי פעולות מוטסות באמצעות מסוקים - אמר היום מקור מהימן בניו יורק. לפי מקור זה, טייסים אלה הם חלק מקבוצה של 1,500 אזרחים אמריקאים שנויסו ב-18 החודשים האחרונים באיראן על ידי הנגדל כי

וואשינגטון, 11 במרץ, ל"ה" ארצ"י). ארבע היחידות הממוכנתות שהאמריקאים מאמנים בסעודיה להגנה על שדות הנפט, מתכות בלחימה בטרור, אך לא ב"צבאות סדירים - כך מסבירים מקורות אמריקאים את החלטת הסטייט דפארטמנט לאפשר לחברה אמריקאית לאמן את כוח הביטחון הסעודי המיוחד. החלטה זו מעוררת ביקורת חריפה בקונגרס האמריקאי. הסנאטורים ג'קסון, האטפרי וספאניס תקפו את ההחלטה.

מדוע לאמן את הסעודים כיצד להגן על שדות הנפט, שארה"ב עלולה לנסות פעם להשתלט עליהם? שואל ג'קסון.

במהלך המוטסה היו האמריקאים שפעלה ברמת וייטנאם.

הודעת שלוינגר

(א.פ.י.). שר ההגנה האמריקאי מר גיימס שלוינגר אמר היום כי הפנטגון הארץ בסעודיה ובאיראן לשכור שירותים של אזרחים אמריקאים לאימון חיליהן בהיקף רב ככל האפשר, כדי להקל את הנטל מעל הצבא האמריקאי.

בדו"ח שנתי לקונגרס שפורסם היום אומר שלוינגר כי הבקשות של מדינות ערב לנשק מארה"ב לא ישארו ללא מענה של הפנטגון.

עוד נאמר בדו"ח כי לפי חישוב מחדש של אבידות הצפויות במלחמה אפשרית, ובגלל צורכיהן של 3 צווחיות חדשות והסיוע לישראל ולמדינות אחרות, הועלתה מצבת ה-10 טנקים שרוצה הצבא להשיג מ-10 אלפים ל-13,500. פירוש הדבר שצבת הטנקים לצבא 5,500 טנקים.

כן מצוין שלוינגר כי כעת סבור הפנטגון שחיינו ליצור מלאי מיוחד של כ-500 טנקים, כדי לענות על שרכי הירום בלתי צפויים של מדינות יחידות. נעשים מאמצים לסגור את מער הטנקים ע"י הגברת הייצור.

הארץ

אל: _____

_____
_____
_____

מסר: ח צ ב

גרו: 12.02.75 / 836 / 1151

מסר: ס ז , ע

קדק: 12.02.75 / 1810

הנדון: סעודיה * ארה"ב // על ביטול משלוח הסגנון האמריקאי
בסעודיה.

סגן שר החוץ הסעודי * קרובי עבד אלעזיז - נועד כ * 19 פבר, עם
משלוח הסגנון האמריקאי בראשון יו, ר הוועדה לענייני צבאים
בסגנון.

המשלוח האמריקאי הגיע לריאד, כ * 19 פבר, לכיסוף כנ מספר
ימיט.

סוף פגישה 182000
נא אדרוף/אלי/אלי/אלי

11.02.75/835/1011

צ"ח ה"ה

מספר : 11.02.75/835/1011

תאריך : 11.02.75/835/1011

מספר חשבונית

הנני : מפרסם / מפרסמת את המידע הבא

מספר חשבונית

שליט עמאן על הסכום הנ"ל, להחזיר כספי לבנק בסיס
צבאי באי העמאן, וזהו שבבחר אלעד .

הסכמה זו כותב לאור סוף מלחמת לבנון

ואם מהזיקה בבסיס צבאי באי, הקמ"ר הבסיס האמריקאי במע, ירח

אשר ישנו לנהיך שטחי ריגול ומסוכני שיש אמריקאים כותב במסגרת

רוכניך אמריקאי שמטרתו לחסם הגורף במסיים צבאיים חסרת-זיקה

בטיוב ומטריימך בבסיס א, וגורמה שבאוסטיוס החדד .

11/27/28

סנאטור סטניס דורש הסבר משר-ההגנה לפרשת החוזה לאימון היילים סעודיים

את החקירה דרשו הנרי קיסינג'ר ויוברט האמפרי

רי ג'קסון ויוברט האמפרי.
סטאניס ציין בתגובה על הדעתו של הפנטגון מהיום, כי מעולם לא שמע על חוזה דומה של הפנטגון עם חברה פרטית לאימון כוחות צבאיים של מדינה אחרת. עם זאת ציין כי נראה שהחוזה מבוסס על חוק למכירות צבאיות, במסגרת הכנית הסיוע הצבאי של ארה"ב.
יו"ר ועדת המשנה של בית הנבחרים לענייני אנשי-הצבא לוסיאן נאדווי, הודיע כי גם ועדת המשנה הפתח בחקירת הפרשה.
הודעת הפנטגון

וואשינגטון, 10 (אי.פי.). יו"ר ועדת הכוחות המזוינים של הסנאט האמריקאי הסנאטור ג'ונס סטאניס פתח היום בחקירה בענין החוזה של הפנטגון עם החברה הפרטית ווינאל מלוס אנג'לס בדבר אימון היילים סעודיים.
סטאניס אמר, כי הוא ביקש משר-ההגנה האמריקאי ג'יימס שלזינגר הסבר על החוזה.
את החקירה דרשו הסנאטורים הנ

החיים של הפנטגון עם חברה פרטית לאמון את אנשי המשמר הלאומי של סעודיה מיועדים לחיזוק הבטחון הפנימי הכללי של ארץ זו ולא רק להגנת שדות הנפט שלה - הודיע היום דובר הפנטגון הגנרל סיידל.
הוא ציין כי משוחזרי הצבא האמריקאי שנשכרו על ידי חברה ווינאלס דריכו את אנשי המשמר הלאומי הסעודי בשימוש בכלי נשק שונים, אך לא באימוני שדה.
הסטיס דפארטמנט הודיע היום כי ההסכם עם סעודיה אינו דבר חדש וכי הפנטגון נוהג לעיתים קרובות להקשר עם חברות אורחיות לביצוע משימות שונות.

הארץ

אל: _____

_____
_____
_____

02

11462 132 / P 7) / C

RD42
D W018 33

CONTRACT SOLDIERS (LEADS W176 PREVIOUS CYCLE)
BY PETER ARNETT

WASHINGTON (AP) -- DEMOCRATIC SENATORS HENRY M. JACKSON AND HUBERT

H. HUMPHREY HAVE CALLED FOR A CONGRESSIONAL INVESTIGATION OF THE
U.S. DEFENSE DEPARTMENT'S CONTRACT WITH A PRIVATE CORPORATION TO
TRAIN SAUDI ARABIAN TROOPS TO PROTECT OIL WELLS IN THE PERSIAN GULF

JACKSON, FROM WASHINGTON STATE, SAID HE WOULD ASK SENATOR JOHN C.
STENNIS, CHAIRMAN OF THE SENATE ARMED SERVICES COMMITTEE, TO CONDUCT

HEARINGS.

JACKSON, WHO LAST THURSDAY ANNOUNCED HIS CANDIDACY FOR THE 1976
DEMOCRATIC PRESIDENTIAL NOMINATION, SAID HE WAS 'COMPLETELY
BAFFLED' BY THE CONTRACT.

ONLY A SHORT TIME AGO THE PRESIDENT AND SECRETARY OF STATE
INDICATED THE OPTION OF U.S.
BUST IT

0711G 10 FEB 75

02

Impact of U.S. Arms Sales To Persian Gulf Uncertain

By Michael Getler
Washington Post Staff Writer

Booming U.S. arms sales to the Persian Gulf—a \$4 billion-a-year business presided over discreetly by Secretary of State Henry A. Kissinger—are a key part of a strategy aimed at winning influence now with the oil barons of the region.

What has been sacrificed by this quest for quick influence, however, is top-level White House attention to the longer-term impact of shipping so many weapons into one of the world's most volatile areas.

"The whole thing could simply ex-

plode on us," says Rep. Lee H. Hamilton (D-Ind.), chairman of the House Foreign Affairs Subcommittee on the Near East and South Asia.

"We already have a couple of wars going on there, and there is a long history of hostilities and instabilities—tribal, ethnic and religious—in that part of the world," he said in an interview last week.

Saudi Arabia, he warns, is becoming suspicious and nervous over the vast U.S. military sales to neighboring Iran, though both countries are supposed to be "our friends." Small Iranian forces and arms are being used in fighting a

rebellion in Oman and U.S. artillery sold to Iran is being used in Iraq where the Kurds' war against Baghdad continues.

The influx of U.S. arms to Iran is widely perceived as providing a convenient excuse for the Russians to

News Analysis

greatly expand their arms and influence in Iraq, a situation that former Defense Secretary Melvin R. Laird has also questioned.

U.S. government officials acknowledge that neither the Nixon nor Ford

administration has carried out a major, National Security Council study of where the Persian Gulf arms race might lead 10 years from now, as is usually done with crucial issues.

Instead, the decisions to sell arms to the oil giants of Iran and Saudi Arabia—and more recently to the tiny but wealthy and strategically located states of Kuwait and Oman—are viewed by aides around Kissinger as basically tactical, immediate foreign policy tools used by the secretary to bolster the U.S. hand.

Kissinger himself may well be the reason that no major study by the Na-

tional Security Council staff he heads has been ordered. "He probably prefers the flexibility that comes with these tactical decisions," explains one aide, "rather than heeling to a hard policy that could come out of a study."

The Pentagon has substantial say in who gets what weapons. But it is Kissinger who is the central figure in approving all important sales.

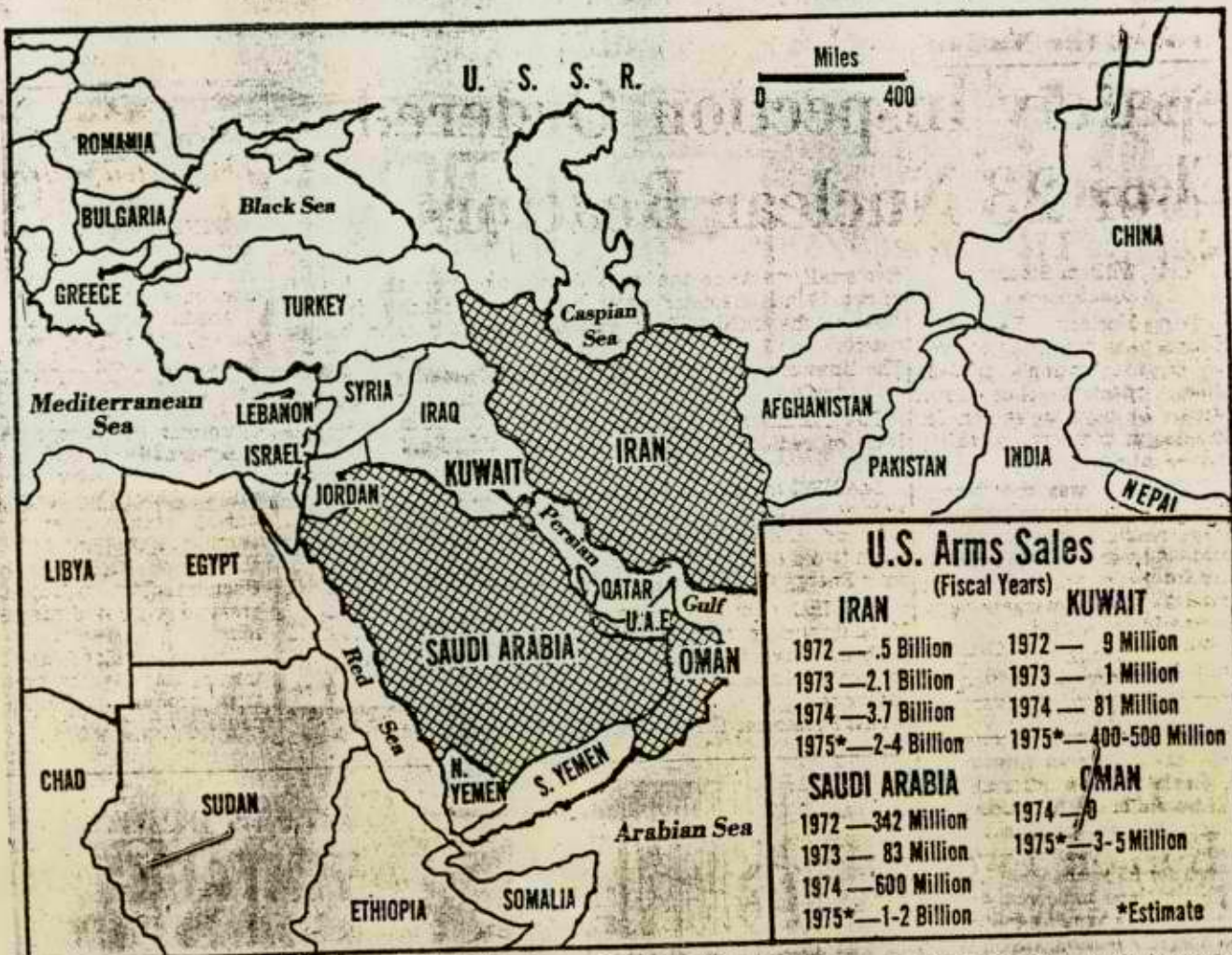
Kissinger's pivotal role was attested to by Defense Secretary James R. Schlesinger in a Sept. 25 press conference. "I should make meticulously clear that the Department of Defense does not have its own policies with re-

gard to the sale of arms," he said. In general, he explained, military assistance "rests under the purview of the Secretary of State. We are the administrators of such programs."

Kissinger is not the instigator of specific arms deals. But in the wake of the global oil-economic crisis that has focused sharp attention on the oil wealth and military weakness of the Persian Gulf, a convenient merger of arms, oil and related interests has taken place.

Gulf nations have shown big appetites for the most modern weapons

See GULF, A14, Col. 1

By Harold Hoover—The Washington Post

(Cont.)

GULF, From A1

Available Price is not an object. The United States has often shown a willingness to respond. This in turn signals U.S. military advisers or corporate salesmen overseas that they may whet Gulf appetites even more. When the proposals reach Washington, Kissinger is the key decision maker.

Economically, it is argued that the sales help the U.S. balance of payments and recoup some of the dollars spent on higher oil prices. It keeps more people working in defense plants here and to some extent lowers the Pentagon's cost on some weapons by increasing production.

It is meant to strengthen the Shah of Iran, in particular, as the strongest and most stable pro-Western power in the region.

It is also meant to strengthen Saudi Arabia's King Faisal as the other major pro-Western leader and perhaps provide the United States with some influence in getting these two oil giants to help solve the Arab-Israeli dispute short of war.

Perhaps, White House aides argue, U.S. arms aid will soften Faisal's call for the Israelis to give up Jerusalem, for example.

Influence through arms may also assure, some say, that oil is not cutoff again or at least that prices won't rise again, though Kissinger suffered a jolt when the shah—a big U.S. arms buyer since 1972—led the charge to raise prices last year.

Even those, like Hamilton, who have serious doubts about the long-range wisdom of U.S. policy are not certain that the current approach is all wrong or that there is any better alternative at the moment than selling the oil exporters all the weapons they want.

But until the "urgent need to rethink our arms policy in that region" is begun, Hamilton suggests, there can be no certain answers to the question of whether there is a better approach.

Last month, Rep. Clarence D. Long (D-Md.), a House Appropriations Committee member, wrote to President Ford complaining that the crucial decision in mid-1972 by former President Nixon to expand arms sales to Iran greatly had been made "without national security studies of the possible consequences."

Long also complained that he twice in 1974 attempted to get details from Kissinger on "our policy commitments to Iran" and got "evasive and incomplete answers."

Even some State Department officials, who support Kissinger's approach, concede that it is hard to be sure—without a detailed study—that a vastly different approach wouldn't work.

If the United States withheld its arms and technology from Iran and Saudi Arabia, could it cause them to lower oil prices and ease the global economic crunch?

The conventional answer is that the other oil exporters in the cartel wouldn't allow it and all would rush into the eager arms of French, British and even Soviet weapons salesmen.

Yet, Iran and Saudi Arabia wield vast power within the oil cartel. American weapons and the support that goes with them are generally viewed here as superior to other nations'. While Faisal bankrolls the Egyptians

to new French arms, he buys U.S. planes and ships for himself.

More importantly, the United States is vital to these nations when it comes to balancing the Soviet presence in their region.

"The question has come up," said one State Department official, "as to why the U.S. should submit to near blackmail on oil costs. I can't give you an official answer because the question hasn't been systematically addressed. Personally, I don't believe we could force a price drop, but I'm not sure I could prove it."

In the meantime, the impact of the arms sales grows in this country and in the Gulf, and there is an uneasiness among some members of Congress and some senior planners in and out of government that the entire oil situation is uncharted and potentially very dangerous.

In this country, dozens of American firms are now producing military hardware for the Gulf, raising questions about whether, in a recession, the White House would cut back the arms flow even if it felt it should.

In fiscal 1974, the United States sold a record \$8.3 billion worth of arms overseas, more than double the previous year. More than half—some \$4.3 billion worth—went to the Persian Gulf: \$3.7 billion to Iran, almost \$600 million to the Saudis and \$81 million to Kuwait.

Purchases by Iran will probably level off this year, though at a multi-billion-dollar annual level. But Saudi sales will jump, possibly to \$2 billion, according to rough estimates which include money to pay for 94 American military advisers to train the Saudi National Guard.

Sales to Kuwait will escalate to about \$500 million, and small, initial sales to Oman—including new TOW anti-tank missiles—will be made.

Almost weekly, there are new links in the U.S. chain to the Persian Gulf.

At Bethpage, N.Y., some 2,000 workers from the Grumman Corp.—manufacturers of the U.S. Navy's new F-14 fighter—are preparing to leave for Iran to help the Iranians learn to use the 80 F-14s they have ordered. They will join more than 15,000 Americans already in Iran, more than 800 of whom are military personnel or civilians associated with arms.

Somewhere in the United States, a Navy patrol plane detachment will probably soon get orders allowing them to land for refueling on the tiny island of Masirah, off the coast of Oman. There, they will keep track of Soviet warships that might move toward the narrow openings to the Red Sea and Persian Gulf.

Kissinger is known to want U.S. reconnaissance "eyes" over these entryways to the world's oil taps, and that is behind the recent request to the British for landing rights on the island.

"My chief criticism," said Hamilton about all this, "is that our policy is focused disproportionately on the military aspects of our relations, which are important but which shouldn't be all-encompassing. I don't argue that we should cut them off completely... but we've taken the path of least resistance, contributing in a major way to an Iranian military build-up and making them dominant in the region."

"I'm not sure that's in our national interest," he said "or in the interests of regional cooperation."

In return for those arms, however, Iran has acted as a protector in the region, and as a surrogate for U.S. interests to an extent greater than is generally realized, according to experienced State Department officials.

Aside from the battles in Oman and Iraq, Iran is functioning as sort of a U. S. weapons warehouse. The Iranians shipped dozens of American-built F-5 fighters to Saigon in 1972 to help the United States beat the Vietnam cease-fire re-supply deadline. More recently they shipped other F-5s to Jordan, and some officials expect eventually they may be refurbishing tanks for the Pakistanis.

It is now evident, specialists say, that the shah not only wants weapons but also the technology and production line skills that could build up his industry and make him independent of the United States perhaps a decade from now.

Negotiations to allow co-production of military equipment in Iran—perhaps starting with helicopters—are already under way. The United States hopes to go slowly, but the shah, with his oil and price leverage, may force a faster pace.

What happens years from now if the United States is not independent of Persian Gulf oil needs and the shah is independent of the United States is an unanswered question.

Meanwhile, hundreds of arms salesman from America, France, Britain and Russia continue to line up outside every defense ministry in the Persian Gulf.

It doesn't take much to persuade the shah of Iran to buy new equipment. The shah reads the U.S. trade magazine Aviation Week as carefully as he reads oil production reports and is well-informed on defense issues.

But the sheer number of U.S. military advisers and industry salesmen now in the area does worry Hamilton and others, mostly because the occasional military attache who is eager to impress the local U.S. embassy or perhaps to line up a retirement job in an aircraft company may further stimulate the easily whetted appetite for weapons among the sheiks.

The actual overseas sales proceed in many ways. For the most part, foreign countries prefer to buy from the U.S. government, to keep the United States in the act as a middleman and perhaps get better prices because the government can buy in quantity with other orders.

Orders from the Persian Gulf, in particular, are about 90 per cent government-to-government sales, with the remainder direct contracts with American companies.

But no matter how the sale is proposed, if it involves arms or weapons technology by a company, the U.S. government gets a look at the deal and must give its approval.

Finally, among those concerned over the arms sales question, there is the sense of unreality.

Large amounts of weapons are being sold to countries that have sharply raised oil prices, in part to acquire those arms. They are the same countries that are generally identified, whether correctly or not, as the cause of the world's economic upheaval. And they have even been mildly threatened that U.S. force will be used against them if they go too far.

U.S. Firm Recruits Ex-GIs to Train Saudis

By Peter Arnett

LOS ANGELES, Feb. 9 (AP).— Several hundred former U.S. Special Forces soldiers and other retired Vietnam war veterans are being recruited by a private American contractor to train Saudi Arabian troops to protect oil fields.

The \$77-million Defense Department contract, awarded to the Vinnell Corp. of Los Angeles in January, is the first ever given to a private American company

to train a foreign army, the company said.

Private American concerns have often handled logistics and maintenance chores of armed forces of the United States and friendly foreign governments. But showing foreign troops how to fire their weapons and fight wars has been the mission of U.S. military advisory teams, most recently in Southeast Asia.

National Guard

The troops to be trained during the next three years by a 1,000-man Vinnell Corp. contingent belong to the Saudi Arabian National Guard, a 26,000-man internal security force commanded by King Faisal's half-brother, Prince Abdullah bin Abdul Aziz.

These troops are primarily responsible for guarding the country's rich oil fields and the petroleum export facilities. They also provide the key bodyguard units for the Saudi Arabian royal family.

Their purpose includes, if necessary, supplementing the rapidly modernizing 36,000-man Saudi Arabian regular army.

Beginning in July, Vinnell is to train three newly mechanized infantry battalions of 1,000 men each, as well as a howitzer artillery battalion of about equal size.

The U.S. government will provide the military hardware under a \$335-million contract signed with Saudi Arabia in 1974 that includes Vinnell's fee. Saudi Arabia will pay the U.S. government, which in turn will pay Vinnell.

Political Climate

Vinnell Corp. executives and the American military men so far recruited for the job are sensitive about suggestions that they are organizing what some might consider a mercenary expedition.

"Maybe this contract has come about because the political climate of the day might be against the U.S. military sending such a big team," said Vinnell's general manager for special projects, Bob Montgomery, who returned to Los Angeles on Thursday from a visit to Saudi Arabia. "But we are not creating a mercenary force. This is a one-time thing to do a specific job."

A former U.S. Army officer said: "We are not mercenaries because we are not pulling the

triggers, we train people to pull triggers."

Another officer laughed and said: "Maybe that makes us executive mercenaries."

The Vinnell contract is part of a vast program under way in Saudi Arabia to spend billions of dollars of oil profits to strengthen the armed forces.

Partly because the Saudis are relying on a U.S. Defense Department study of their military requirements, they are buying American-made jet fighters, helicopters and armored personnel carriers.

Other private American companies already in Saudi Arabia on military and related projects are Lockheed Aircraft and Raytheon. AVCO is training and

(Continued on Page 2, Col. 5)

modernizing the coast guard. The 463 military advisers listed at U.S. military advisory headquarters are concerned with the regular Saudi Army.

The U.S. Army Material Command will establish an office in Saudi Arabia to administer the contract to modernize the national guard, and Vinnell will report to that command.

The training contract is the first won by Vinnell in the Persian Gulf but in the last 40 years the corporation has had engineering and construction projects in 50 foreign countries. In South Vietnam, it did \$200 million worth of business in 15 years. Vinnell also built Dodger Stadium in Los Angeles and is completing the third stage of the Grand Coulee hydroelectric program.

"We are not a spook outfit," said the president, John Hamill, at Vinnell's headquarters in Alhambra, a Los Angeles suburb. "We worked hard for this contract, sinking five years of effort in winning the confidence of the Persian Gulf countries."

Vinnell's was one of four proposals considered for the Saudi Arabian guard job. Long before it was awarded the contract on Jan. 8, the company began preparations. It recruited Col. William Walby as training director last May, three days after he retired as commander of the 4th Advanced Individual Training Brigade and Training Command at Fort Ord, Calif.

"Two years ago, we could not have gotten skilled men but with the big military cutbacks we have plenty wanting to join up," Mr. Hamill said.

Two advertisements in newspapers serving Fort Ord and Fort Carson, Colo., brought 10 applications from retiring U.S. soldiers for every available job, he said.

Salaries for most of these recruits from the military will range from \$1,500 to \$1,800 a month on an 18-month contract, with a bonus of \$2,400 at the end. After 510 days outside the United States, they will get \$20,000 of their income tax free.

In addition, all of these former U.S. soldiers have military pensions ranging from \$10,000 to \$14,000 a year. Housing in Saudi

provided

(Continued on Page 2, Col. 5)
AVCO is training and them. Lockheed Aircraft and Raytheon are Lockheed Aircraft and Raytheon on military and related projects on military already in Saudi Arabia. Other private American companies already in Saudi Arabia on military and related projects are Lockheed Aircraft and Raytheon. AVCO is training and

Ex-GIs smen

through a battalion of troops at a time.

Col. Walby, the training director, said he had several advantages over the military advisers who served in Vietnam.

"First of all," he said, "the Bedouin tribesmen who make up most of the national guard are intensely loyal to King Faisal. We don't have to teach loyalty like we had to in Vietnam to the Montagnard tribesmen in the mountains."

Col. Walby said another advantage was that the U.S. Army conducted programs on a one-year basis for budget reasons, "but here we have a three-year contract, with long-range goals, and Congress can't interfere."

הארץ

אל: _____

_____
_____
_____

U.S. Supplying Missiles And Instructors to Oman

By ERIC PACE

Special to The New York Times

SALALA, Oman, Feb. 8 — A shipment of United States-made Tow anti-tank missiles arrived recently in Oman, highly placed informants reported today, and two United States military men have arrived to provide the Omani armed forces with instruction in their use.

The transaction, the first known direct arms sale by Washington to Oman, was a further indication of the United States' growing interest in this conservative, oil-producing nation. Oman is also getting support from the Shah of Iran against a radical-led rebellion in the southwest Dhofar Province, of which Salala is the capital.

Soviet Supplying Arms

The ruler of Oman, Sultan Qabus bin Said, visited Washington last month. Soon afterward it became known that the United States had asked permission to land military aircraft occasionally on the Omani offshore island of Masira, where Britain's Royal Air Force has a staging post.

Both Britain and Oman have given preliminary approval to the Masira request, well informed Western sources in Oman reported. It has been interpreted in London and Washington as a move to counter growing Soviet power in the region.

The Soviet Union has been providing arms to the Marxist-led Omani rebels in Dhofar. The Soviet Union also provides arms to the left-wing government of

Southern Yemen, which adjoins Oman to the southwest and has been providing sanctuary to the Dhofar rebels.

The revolt has been sputtering along for a decade. It began against the previous Sultan, the arch-conservative Said bin Taimur, who resisted social change, provided only a few schools and seemed reluctant to make use of the country's growing oil revenues for economic development.

After the son seized power in 1970 and showed intentions of making use of the oil income, the insurgents continued their revolt largely for ideological reasons. Some of the rebels favor independence for the Dhofar area.

The ideology of the rebels, whose movement is called the Popular Front for the Liberation of Oman, appears to be a militant Maoism. But they lost military and ideological support from China, and part of the reason at least, it was said, was that they had been too closely identified with the discredited Lin Piao before his death in 1971.

At least some of the United States Tow missiles are to be moved into the Dhofar region, where they will be used to protect the border area against eventual attack by Southern Yemeni forces, one Western informant reported.

It was also suggested that the missiles might prove useful against some rebel redoubts, although the several hundred rebels are highly mobile and generally operate without fixed positions. They move mostly on foot and occasionally on camels and in vehicles, and they prefer hit-and-run attacks.

The name Tow is an acronym for the fact that the missiles are tube-launched, optically tracked and wire-guided. They can be operated ground-to-ground or air-to-ground and can be used against other kinds of armor as well as tanks.

Iran Also Has Missiles

The armed forces of Iran have been reported to have Tow missiles at least since early 1973.

It was not disclosed how the Tow missile shipment arrived in Oman, how many missiles were involved and whether further shipments will follow. Neither were details of the transaction.

The two-man United States instructor team was understood to be training armed forces instructors in northern Oman in how to teach troops to use the missiles.

Several hundred British military men are already at work with the Omani armed forces, which use mostly British armaments and are commanded by an Englishman, Maj. Gen. Kenneth Perkins.

The United States has maintained relations with the sultanate for more than a century. A treaty of friendship signed in 1833 was replaced by a treaty of amity, economic relations and consular rights signed here in Salala in 1958. Omani trade with the United States since then has included the purchase of United States-made helicopters through commercial channels.

(11/2/75) 216 11.2 131/2 2 2 1/1
N.Y. TIMES
9/1/75

2200
2124
P. 232
2222
296
2232

1 C

הארץ

אל: _____

_____

_____

_____

אני, / ארץ ישראל

הרה"ב מתענינת
בנסיכויות
המפרץ

כאמך דן טרגלית
ואשינגטון, 9 (מיוחד ל, הארץ).
העובדה כי משלוח ראשון של טילי
טאו כבר הגיעו לעומאן כשהוא מלי-
ודת צוות מומחים לצרכי הדרכה, כפי
שמרסם אמש בניו-יורק, מהווה סי-
מן לאינטרסים הגוברים של ארה"ב
בנסיקים צבאיים ליד הנסיכות שבי-
מפרץ הפרסי. ידוע כי בריה"מ מסר
סקת נשק למורדים שטאלנים בעזר
מאן.

תאריך

הארץ

אל: 8.2.
_____
_____
_____

באתר הקניין/גני תאגידים
טילי טאו בעומאן
שליח "הארץ" בוואשינגטון מבי
ריק: משלוח ראשון של טילי טאו
בלווית שני מומחים אמריקאים כבר
הגיע לנסיכות הנפט עומאן שבמפרץ
הפרסי - מוסר הניו יורק טיימס מן
חר (היום) בדיעה מיוחדת מן ה
מפרץ הפרסי.

אריאל
המשמר הלאומי בסעודיה
נכנס לשדות הנפט
לונדון, 8 (אי.פי. ועסט"א).
הטיימס הלונדוני מסר היום כי יחיד
דוח המשמר הלאומי של ערב הסעודי
דית נכנסו לשדות הנפט כדי להבין
סיוח את התוכניות לחבלה במתקני
התפקה במקרה של התערבות אמרי
ריקאית.
חברה פרטית אמריקאית תתמך בוי
נתיים חווה עם הפוטנצין להכשיר
1,000 ותיקי מלחמה באר"י כמדד
ריכים לכוחות סעודיים שמתפקדים
יתיה להגן על מתקני הנפט ושדות
הנפט בסעודיה.

סקורו רדיו בגדאד

רזק: (((17 / 8.2.75

הההההההההההההההההההההההה

הנדון: ארוב י סרצ /// על נסיונוך אמריקאנים להשיג מידע
על איזורי הנפט.

הטכועון „אלוה דה“ היוצא לאור באבו ט, כי מסר כי השגריר
האמריקאני השילה על ארד מעוכדיה להשיג אנפורמציה על האזורים החיוניים
ועל האמצעים הנקטים להגנרם.
עוד מסר הטכועון כי האמריקאני ארד הוסלה עליו המשימה במש שרגנ
כו ספור ואנפורמציה על טרנסים צבאיים בשוך הנפט בהג וועלך הכרך
נפט יפאניר. כמו כן סכור הטכועון כי האמריקאני יפאניר סיים מגעים
דומים עם הכרך אחרוך.

מא: ח צ כ

נר: 07.02.75/636/0649

מקור: 5 ((55 - ירדנ

מדייכ: 07.02.75 (עמ, 7 טוד 4)

הנדונ: סעודיה / סעודיה בונה אך כוחה הצבאי י מפקד הכוחות הסעודיים
מפקד באהב למשדוך רש

באישור רכניך החומש השנייה לפיקוח הכוחות הסעודיים הולכים ומזדקים
סימני בניך הסו הצבאי של סעודיה אשר משדו העיקדיך עדה היא
להגן על האוצר והטיבעיים - בעיקר הנפט - מפני רוקפנוך תיצונך
כלשהי. וכן השקדפון ממשיך ואפקטיביך במערה של האומה הערביך
נגד שאיפוך הזרים.

הסעיף הכולטקכניך הזאך הסדך גיוס חובה או שדוך הדגל לכל
האזרחים הסעודיים .

סעודיה תחלה לפני מספר שנים בצעדים לפיקוח כוחותיה ומזויינים-
לאימונים ולטכק להם כלי נשק חדישים - היוך ולשדינה החזקה
מבחינה מדיניך וכלכליך צדיכ שיהיה סו צבאי ומסוגל להגן
על השגיה המדיניים והכלכליים.

חשיכוך הסו הסעודי אינה מצטמצמך בהגנה על בארוך הנפט בעכד
אלא הוא יאפשר לסעודיה לשלא אך רפקיה - סיוע למדינוך
המפרצ נגד רוקפנוך כלשהי - משום שמדינוך אלה מוחכוך אך עיני
החמדנים באוצרוךיהנ ומיקומן האסטרטגי. המפקד הכללי של הכוחות
הסעודיים - עכיד מחמד אלשטימיי. 479 (7) -

עורכ עדה סיוד באה, ב כדי

3 לבסך אך אנשי הצבא הסעודי המקראנים סו, ל- וכנ כדי לעמוד
על נשק חדישי טנקים- מטוסים- נשק וציוד חדיש עכוור הכוחות
הסעודיים.

05.02.75/836/0457 : ת"ר 111111

מקור : סימון מקור

ק"ק : 1350 5.2.75

*****

הנדון : סעודיה י ארה"ב, // סעודיה דורשן מארה"ב, כ לחוצ על ישראל .
*****

הערונ הלבנוני, אלוזיאק, מסד ב י 6 פבר, כי שר הפנים הסעודי
האמור מהד הודיע ב י 4 פבר, לוגריר ארה"ב, כ בסעודיה כי מנ החסד
שארצו לפעל במהידוך כדי לחזום אן ישראל לסגן מהאמון הערכיך הכבושון
ולצענ השקך הזכויך הלגיטימיך של העם הפלסטיני .

כידיעה מקימה בריאד, אמר, אלוזיאק, כי האמיד מהד אמר לשגריר האמריקאי
כי אינ זה אמריי שישאל קמשיכ מעיקשוורה. במקום לחמשיכ כעליחך נשק
לישראל על ארה"ב, כ לקמיד ולחמשיד לישראל כי לא יירכנ פדדונ סאזור אכא
רק עי הנסיגה מהאמון הערכיך והחמדה בזכויךיו של העם הפלסטיני .

סוף כלזה ער 051445

באשרי תתקף

16/10/75 / 10/10/75

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה יחסיוחין וסודות רשמיים), תשי"ז - 1957.

משרד החוץ
מחלקת הקשר

מברק נכנס - מסווג

סודי

גל : המשרד

מאת בניו יורק

מס' 40

בשלה: 041500 פבר 75

דחוף

אליאב העתק רושינגטון

לזכנ תרגומ של מברק שגריר נורדי בגדה מ 1.75.30 כפי שרשמתי טלפוניית מפי מקור מהימנ:

פייצל אשר לפני צאתו לסוריה ירדנ ומצרים לא ניסה להסתיר בפני מקורכיו או השמו לגבי המצב בכללו וכמיוחד חוסר ההתקדמות בדיוני השלום חזר ממסעו עם בטחונ ואופטימיות.

פייצל ספר למקור שדבר עם השגריר הנורדי בגדה כי כעת יש תקוות טובות שדור תכילה שיהיה הנ לחזית הסורית והנ הירדנית.

VERY TIGHTLY

המלכ לא רצה לדחייב הדבור ואמר רק שניתנ אולי יהיה לדבר ל
SINC RONIZED TIMING ככ שמצרים תבוא ראשונה ואילו

RBQULATION

סוריה זמן קצר אחכ. הסכמ מבודד בין ישראל ומצרים לא יוכל להיות ריאליסטי המשיכ המלכ ואמר כי יתברר שזמן קצר אחדי ש

SOME CORRESPONDING AGREEMENT WOULD BE EFFACTUATED

התבצע בסיני המלכ אמר דבריו הנל בהדגשה ונראה בטוח בדבריו.

מזיכ דבר השגריר הנורדי הנל עם עמיתו האמריקאי שהיה יות ספקטי והביע תש כפייצל
COULD BE DISAPPOINTED

איקינס

דאה לנורדי שני מכתבים. אחד מפורד והשני מקיסינגר שנשלחו לפייצל. איקינס ספר כי דבר עם שר הבטחונ הסעודי אחיו של המלכ ואמר לו כי קיסינגר צדיכ היה אולי להשיכ לשאלת המראיינ ואמר רק את מה שמוכנ מוליו ששומ מדינה והערבים צריכים לדעת זאת מהנסיונ לא תסכים להתמוטט ללא התנגדות ומבלי לומר מראש שיגנו על עצמם.

דנד שונה הוא מה שבמחינה מדינית אמנם יעשו לבסוף. סעודיה כידידת ארהב עשויה לדעת כי האמריקאים אינם טפשים אלא אנשים פרגמטיים החושבים בהגיונ. דברים אלה דרשימו את הנסיך סולטנ והוא חזר על נמוקים אלה בפני השגרירים הערביים ובקשם לדווח לבירותיהם. תוגריר הנורדי מסכט כי תגובה חיובית כזו מהצד הערבי חיבת להתפרש כנקבלת ההסבר האמריקאי ומצביעה על ככ כי המ בהחלט תומכים בארהב שהדי איקינס לא השמיע דברים חדשים. לו היה האקלים המדיני שונה היתה התגובה הנוכה לחלוטין.

עד כאנ מברק השגריר הנורדי.

10/10/75

החם מנכל שהנט ממנכל רביב דיבונ מ. קדרון שק מאומ ב מזמים חקר אירופה א סנא רמ אמר

1919 - 1920

1919 - 1920

1919 - 1920

1919 - 1920

1919 - 1920

1919 - 1920

1919 - 1920

1919 - 1920

1919 - 1920

מקור: רדיו קהיר בערבי

רזק: 03.02.75 / 0830

+++++

הנדון: סעודיה // חברי פיצל בפני אנשי עסקים וערונאים אמריקאיים
בריאצ.

+++++

המלכ פייצל אמר כי השלום במזרח התיכון לא יבוא על כנו אלא על פי
שני עקרונות יסודיים: נסיגת ישראל מכל השטחים הערביים הכבושים והחזרת
הזכויות הלכה למעשה לבעליהם הפלסטינים.

דברים אלה השמיע המלכ פייצל באזני אנשי עסקים כרבים וערונאים
אמריקאיים בריאצ.

ה וקי הוסיף כי העקשנות הישראלית לפגע בצבא היהודים שיאמקו נגד
נגד הרצועה הציונית בכל מקום.

בפנייה לארה"ב אמר המלכ פייצל כי יש לשמור על האנטרסטים
האמריקאיים של ארה"ב במזרח התיכון במקום להקדיש על היחסים
עם ישראל על חשבון האינטרסים הלאומיים.

RO67
D W521 04

22X

ק"מ 4.7.71/277/1

USAF-BASE

BY HOLGER JENSEN

MASIRAH ISLAND, OMAN (AP) -- THE RESULTS OF CRAB RACES WERE THE MOST EXCITING NEWS ON THIS BARREN ARABIAN ISLAND UNTIL THE AMERICANS

REQUESTED 'UNLIMITED USE' OF THE BRITISH ROYAL AIR FORCE BASE HERE
E

NOW RAF OFFICERS AND FOREIGN GOVERNMENTS ARE WONDERING ABOUT THE EXTENT OF U.S. INTEREST IN AN 8,200-FOOT RUNWAY THAT CAN HANDLE THE HEAVIEST BOMBERS FLOWN TODAY.

FROM HERE, RECONNAISSANCE AIRCRAFT CAN COVER MOST OF THE ARAB WORLD, NORTHWEST AFRICA, THE EASTERN MEDITERRANEAN, LARGE PARTS OF ASIA AND THE INDIAN OCEAN WITHOUT AERIAL REFUELING.

MASIRAH COULD GIVE THE AMERICANS AN IMPORTANT AIR BASE IN THE VOLATILE MIDDLE EAST, ONLY 420 MILES FROM THE WORLD'S MOST-IMPORTANT
T

OIL-TANKER LANES IN THE PERSIAN GULF AND WITHIN EASY RANGE OF THE REGION'S BIGGEST OIL-PRODUCING COUNTRIES.

IT COULD ALSO LEAD TO NOTHING MORE THAN OCCASIONAL LANDING RIGHTS

FOR U.S. AIRCRAFT, TO REINFORCE WASHINGTON'S QUIET ASSURANCES TO ONE

OF THE ARAB WORLD'S FEW PRO-WESTERN RULERS THAT THE AMERICANS ARE READY TO STEP IN SHOULD THE BRITISH WITHDRAW.

THE AMERICANS HAVE STRATEGIC INTERESTS IN THE AREA. THEY HAVE A CLOSE WORKING RELATIONSHIP WITH IRAN, ON THE WESTERN SIDE OF THE PERSIAN GULF, AND THEY ARE ANXIOUS TO DO THE SAME IN OMAN, ON THE EASTERN SIDE.

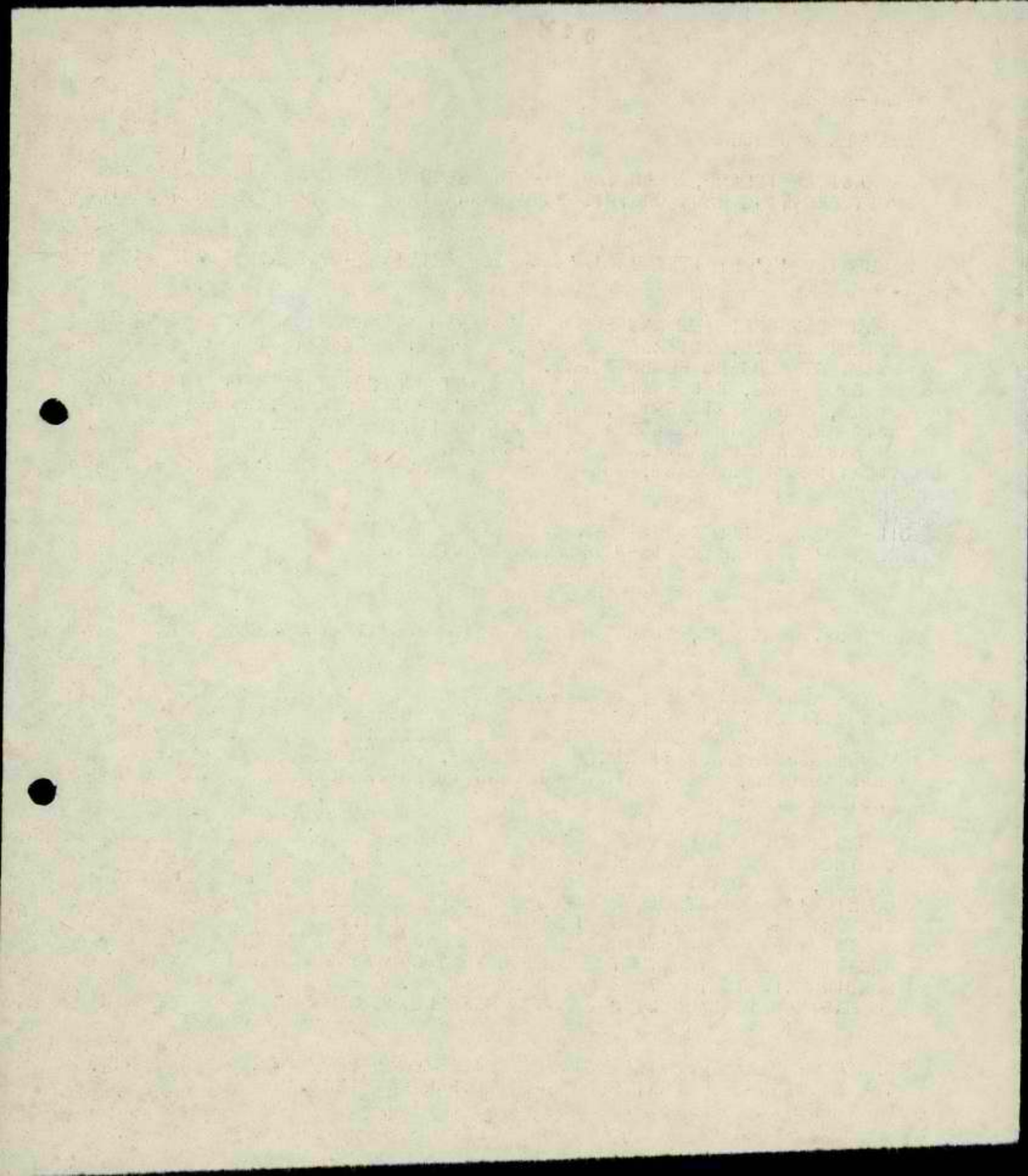
MASIRAH LIES OFF THE COAST OF OMAN, A SULTANATE ON THE EXTREME SOUTHEAST TIP OF THE ARABIAN PENINSULA. ITS RULER, THE SULTAN QABOOS, HAS TRADITIONALLY RELIED ON THE BRITISH TO DEVELOP HIS COUNTRY'S MODEST OIL RESOURCES AND HELP QUELL A TROUBLESOME COMMUNIST-LED INSURGENCY IN DHOFAR PROVINCE.

THE RAF HAS MAINTAINED A BASE HERE SINCE 1958 UNDER A PREVIOUSLY SECRET AGREEMENT WITH THE SULTAN THAT CONTAINS PROVISIONS FOR LANDING RIGHTS TO OTHER FRIENDLY POWERS.

MASIRAH IS LARGELY USED AS A REFUELLING STOP AND STAGING POINT FOR
R

TRANSPORT PLANES FLYING TO THE FAR EAST AND JET FIGHTERS SUPPORTING THE BRITISH-LED OMANI FORCES IN DHOFAR PROVINCE.

(MORE)

214 4013A / 707/c

TAKEOVER

BEIRUT, LEBANON (AP) - SAUDI ARABIA HAS AGREED TO LEND OIL SURPLUS

FUNDS TO FOUR AMERICAN COMPANIES AS PART OF THE FULL TAKEOVER OF ARAMCO, A WEEKLY NEWSLETTER REPORTED HERE SUNDAY.

THE SAUDI TAKEOVER AGREEMENT OF 100 PER CENT OF ARAMCO, FORMERLY OWNED BY STANDARD OIL OF CALIFORNIA, TEXACO, EXXON AND MOBIL, IS EXPECTED TO BE ANNOUNCED WITHIN A MONTH, THE ARAB PRESS SERVICE (APS) REPORTED. SAUDI ARABIA NOW OWNS 60 PER CENT OF ARAMCO.

SAUDI ARABIA, IN TAKING OVER ARAMCO, WANTED THE FOUR COMPANIES TO

CONTINUE OPERATIONS IN THE COUNTRY, EXPLORING FOR OIL, MAKING INDUSTRIAL INVESTMENTS, IN PARTICULAR IN THE PETROCHEMICAL FIELD, USING THEIR OWN CAPITAL.

BUT THE COMPANIES WERE FACED WITH THE NEED FOR LARGE CAPITAL INVESTMENT EXPENDITURES EXPLORING FOR OIL OFFSHORE IN THE UNITED STATES AND THE NORTH SEA.

UNDER THE SETTLEMENT, THE FUNDS THE COMPANIES WILL NEED FOR INVESTMENT IN SAUDI ARABIA WILL BE ACQUIRED BY LOANS FROM SAUDI OIL

SURPLUS FUNDS. APS DID NOT GIVE DETAILS ON THE TERMS OF THESE LOANS.

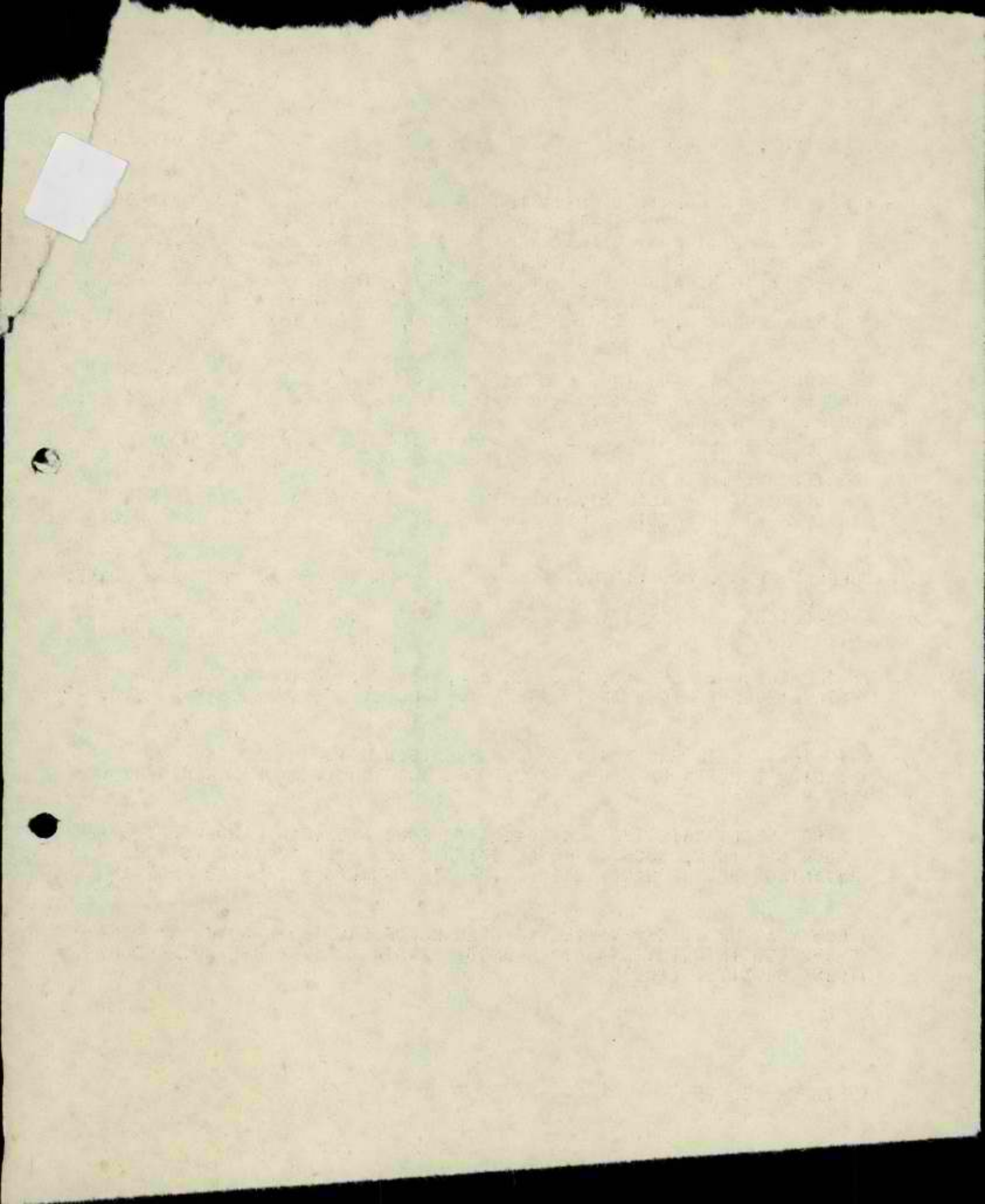
SAUDI ARABIA REALIZES THE FOUR U.S. OIL GIANTS CAPACITY TO ESTABLISH LARGE INVESTMENT OUTLETS IN THE COUNTRY AND THE ARAB WORLD

IS TREMENDOUS. ALREADY, APS REPORTS, TEXACO, MOBIL AND EXXON HAVE ESTABLISHED OFFICES IN THE AREA TO CONCENTRATE ON SUCH PROJECTS. APS

SAID THAT MOBIL HAS ALREADY BEEN PROMISED BETWEEN 200 AND 300 MILLION DOLLARS OF SAUDI CREDIT FOR CONSTRUCTION OF A REFINERY ON THE RED SEA.

THE WEEKLY SAID THAT NOT ONLY THE FOUR AMERICAN MAJORS BUT OTHER MAJOR COMBINES, SUCH AS ROYAL DUTCH SHELL WILL BE ABLE TO TAKE ADVANTAGE OF THE SAUDI CREDITS. B-S-112 SOURCES ESTIMATED THAT IN JUST

A FEW YEAR UP TO SEVEN BILLION DOLLARS OF SAUDI OIL SURPLUS COULD BE CHANNELED INTO INVESTMENT IN SAUDI ARABIA AND THE REGION, THROUGH THESE CREDITS. (END)

40
מל"ה א"ו ז"ב
נר: 82/((836/02.02.75

סקור: סימון מסהיר

קזק: 0055/1.2.75

פפפפפפפפפפפפפפפפפפ

3

סעודה ארהב

+פפפפפפפפפפפפפ

שר הפנים הסעודי סיכל כי 1 פבר, אך שגריר ארהב בסעודיה. רדיו ריאד,
ששדר ידיעה זו לא מסר דבר על פוכן הפגישה.

סוף כוכבה ים 02 0120

נא אחזקת

